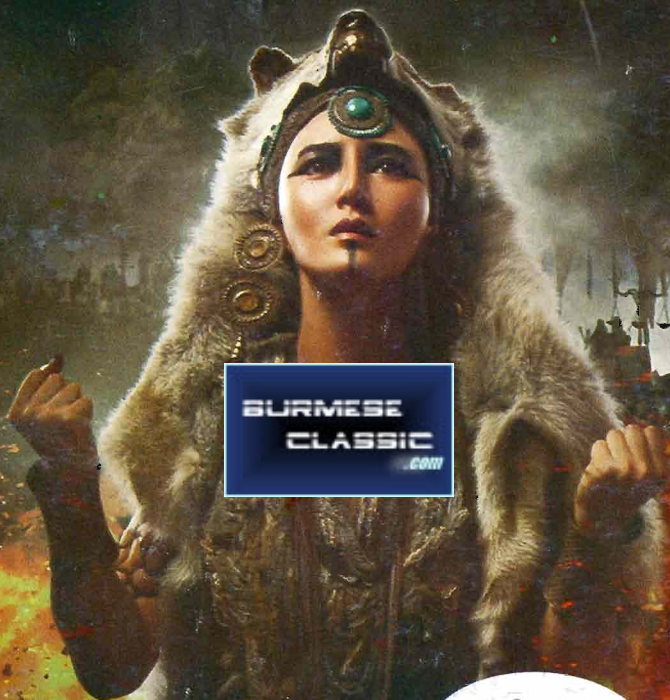

မိုးကျော်သူ

သွေးနှောင်ကြိုး

ကောလိပ်ရဲ့ ကျင်းမင်

ဝတ်သပိုင်း-
အတ်သပိုင်း

မိုးကျော်သူ

သွေးနှောင်ကြိုး

(ဒုတိယပိုင်း-ဇာတ်သိမ်း)

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၅

တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့်

လုံရှောက်နှင့် ကျူးဖုံးတို့ ရောက်ရှိလာကြပြီ ဖြစ်သည်။

သူတို့အား တွေ့လျှင် အစောင့်တစ်ယောက်က...

“ရှိပါတယ် ခင်ဗျာ၊ အနောက်ခန်းထဲမှာပါ။ ကျွန်တော်လိုက်
ပို့ပေးပါ့မယ်”

ဟု ပြောကာ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

ကောင်းထင်း ကျောခိုင်းထားလိုက်၏။

လုံရှောက်နှင့် ကျူးဖုံးတို့ကလည်း သူ့အား သတိမပြုမိကြ
ပါချေ။

သူတို့သည် စကားတပြောပြောနှင့် ကောင်းထင်းအား ဖြတ်
ကျော်သွားသည်။

ကျူးဖုံးက...

“ဟိုကောင် ဒီမြို့ထဲ ရောက်နေပြီ”

၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ဟု ပြောလာသည်။

လုံရှောက်က...

“ငါသိတယ်၊ သူ့ကို ငါတို့နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ကျူးဖုံးက...

“ဒါဖြင့် ဒီကိုလာတာ”

သူ၏စကားမဆုံးမီ လုံရှောက်က ကြားဖြတ်ပြောလိုက်လေသည်။

“သူ့ကို ဆုံးမဖို့ အစ်ကိုကြီးကွမ်းကျောင်းဆီမှာ အကူအညီ တောင်းရမယ်”

ကျူးဖုံး ငြိမ်နေ၏။

လုံရှောက်က ဆက်ပြောလာသည်။

“အစ်ကိုကြီးကွမ်းကျောင်းက အဆက်အသွယ်များတယ်၊ အထူးသဖြင့် သူဟာ သက်ခြွေငါးဖော်နဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိတယ်၊ သက်ခြွေငါးဖော်သာ ကူညီမယ်ဆိုရင် ဒီကောင် ပြေးစရာခြေမရှိ တော့ဘူး”

ကျူးဖုံးမှာလည်း သဘောကျသွား၏။

“လက်စသတ်တော့ သက်ခြွေငါးဖော်ကို လိုချင်လို့ ဒီကို လာရတာကိုး”

လုံရှောက် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဒါပေါ့”

ကျူးဖုံး ရယ်မောကာ...

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ?

“ဒါဖြင့် ဟိုကောင်လေးတော့ ငရဲပြည် ရောက်ပြီသာ မှတ်ပေတော့”

သူတို့ ပြောဆိုနေကြသည့် စကားများကြောင့် ကောင်းထင်း ရင်ထိတ်သွားလေသည်။

သူက သက်ပြင်းမသိမသာချကာ...

“ဟိုလူပြောတာ မှန်နေပါလား၊ သူတို့က အခုထိ အခဲမကြေ ဖြစ်နေတာပဲ၊ အကူအညီတွေ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ပြောင်းနေ တယ်၊ ရင်မောစရာပဲ”

စိတ်ထဲ ရေရွတ်လိုက်မိ၏။

လုံရှောက်တို့သည် အဖြူရောင်လူငယ်အား ရည်ရွယ်ကာ ပြောနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကောင်းထင်းက ဆင်ခြင်မိလိုက်လေသည်။

အဖြူရောင်လူငယ်ကို သူက စိတ်ထဲ ခင်မင်နေမိပါသည်။

ထို့ကြောင့်...

အဖြူရောင်လူငယ်ကိုသာ အကောက်ကြံမည်ဆိုပါက သူက လက်ပိုက်ကြည့်နေနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။

စိတ်ထဲ ခံပြင်းသွားကာ...

“ဒီတစ်ခေါက် ရင်ဆိုင်တွေ့လို့ကတော့ မှတ်လောက်သား လောက်အောင် ဆုံးမပစ်မှပဲ ဖြစ်တော့မယ်”

ဟုလည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

ချက်ချင်းပင် လောင်းကစားဂေဟာထဲမှ ထွက်လာခဲ့၏။

၈ ❖ မိုးကျော်သူ

တစ်ဖန်...

မလှမ်းမကမ်းမှ စောင့်ကြည့်နေလိုက်၏။

မကြာပါချေ။

လောင်းကစားဂေဟာထဲမှ ကျူးဖုံးနှင့် လုံရှောက်တို့ ထွက်လာကြသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ကျူးဖုံးနှင့် လုံရှောက်တို့သည် အကဲခတ်ကြည့်နေသည့် ကောင်းထင်းအား လုံးဝသတိမပြုမိကြချေ။

သူတို့က အရေးတကြီး ထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

စကားတပြောပြောနှင့် ကောင်းထင်းအား ဖြတ်ကျော်သွားကြလေသည်။

ကျူးဖုံးက...

“ကွမ်းကျောင်းကိုတော့ ကျုပ်လေးစားသွားပြီဗျာ”

ဟု ပြောလာသည်။

လုံရှောက်က...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကျူးဖုံးက...

“သက်ခြွေငါးဖော်နဲ့ ဆက်သွယ်နိုင်တဲ့လူဟာ တော်ရုံတန်ရုံလူ မဟုတ်ဘူး၊ နောက်ပြီး အဆင်ပြေရစေမယ်လို့ အာမခံခဲ့လို့လေ”

“ဟဲ့..ဟဲ့”

လုံရှောက်က ရယ်ကျဲကျဲဖြင့်...

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၉

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ကွာ၊ အစ်ကိုကွမ်းကို ငါ့ကူညီဖူးခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးရှိတယ်၊ အတုံ့အလှည့်သဘောနဲ့ ငါ့ကို ပြန်ပြီးကူညီတာကွ၊ သက်ခြွေငါးဖော်က တော်ရုံအဆက်အသွယ်မရှိဘဲ အလုပ်လုပ်ကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ သူတို့ကို ငှားဖို့ တော်ရုံမလွယ်ဘူး၊ ငွေကို နှင့်နေအောင်ပေးမှ အလုပ်လုပ်ကြတာကွ”

ကျူးဖုံးက...

“သူတို့လာရင် ဟိုကောင်လေး ဘဝတော့ မတွေးဝံ့စရာပဲ” ပခုံးတွန့်ကာ ပြောလိုက်၏။

လုံရှောက်က...

“ဟဲ့..ဟဲ့၊ မင်းစေတနာပိုရင် အခေါင်းတစ်လုံး ဝယ်ထားလိုက်ပေါ့ကွာ”

“ဟား..ဟား..ဟား”

ကျူးဖုံး သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

လုံရှောက်က...

“ကဲ သက်ခြွေငါးဖော် ရောက်မလာခင် ဟိုကောင် ထွက်မပြေးနိုင်အောင် စောင့်ကြည့်ရဦးမယ်၊ သွားကြစို့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ကျူးဖုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါအရေးကြီးတယ်”

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား ခပ်သွက်သွက် ထွက်သွားကြလေသည်။

၁၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ကောင်းထင်း သက်ပြင်းချလိုက်၏။

သူ့အနေဖြင့် လုံရှောက်နှင့် ကျူးဖုံးတို့အား မျက်ခြည်ဖြတ်
၍ မဖြစ်တော့ပါ။

ကောင်းထင်းသည် သူတို့ နောက်မှ တိတ်တဆိတ် ခြေရာခံ
ကာ လိုက်ပါသွားလေတော့သည်။

တည်းခိုခန်း...။

မြို့အရှေ့ဘက်တွင် တည်းခိုခန်းတစ်ခု ရှိလေသည်။

ယခု...

လုံရှောက်နှင့် ကျူးဖုံးတို့သည် ထိုအနီးသို့ ရောက်ရှိလာကြ
ပြီ ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် လမ်းတစ်ဘက်ရှိ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှ
နေပြီး တည်းခိုခန်းဆီသို့ အကဲခတ်ကြည့်နေကြ၏။

ထို့အတူ...

ကောင်းထင်းမှာလည်း သူတို့အား မျက်ခြည်မဖြတ် အကဲ
ခတ်ကြည့်နေပေသည်။

မကြာမီ...

သူသည် အခြေအနေကို တွက်ဆလိုက်ပြီး အဖြူရောင်
လူငယ်မှာ တည်းခိုခန်း အတွင်း၌ ရှိမည်ဟု ရိပ်စားမိလိုက်လေသည်။

၁၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ထို့ကြောင့်...

လုံရှောက်တို့ သတိမပြုမီခင် တည်းခိုခန်းဆီသို့ လှမ်းသွား
လိုက်လေသည်။

လုံရှောက်တို့သည် တည်းခိုခန်းထဲမှ ထွက်လာသူကိုသာ
ဂရုစိုက်ကြမည်ဖြစ်ပြီး တည်းခိုခန်းထဲ ဝင်သွားသူများကို အလေး
ထားကြမည် မဟုတ်ဟု နားလည်ထား၏။

ထို့ကြောင့်...

ခပ်တည်တည် လှမ်းသွားလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

တည်းခိုခန်း အတွင်းသို့ ရောက်သွားသောအခါ ဆိုင်လုလင်

တစ်ယောက်က...

“ကြွပါ အစ်ကိုလေး၊ အခန်းငှားမလို့လားဗျာ”

ဟု မေးလေသည်။

ကောင်းထင်း ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး”

ဆိုင်လုလင် မျက်မှောင်ကုပ်ကာ...

“ဒါဖြင့် ဘာကိစ္စများလဲ”

ဟု မေးလာသည်။

ကောင်းထင်း သက်ပြင်းချကာ...

“ဒီမှာ တည်းတဲ ကျုပ်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို လာရှာတာ

ပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃

ဆိုင်လုလင်က...

“ဪ...ဒီလိုကိုး”

သူက တစ်မျက်ပြီးကာ...

“အစ်ကိုလေး မိတ်ဆွေက ကျွန်တော်တို့ တည်းခိုခန်းမှာ
တည်းနေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

ဟု မေး၏။

ကောင်းထင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်”

ဆိုင်လုလင်က...

“ဒါဆို ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ နာမည်ပြောပြပါ၊ ကျွန်တော်
သွားခေါ်ပေးပါမယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုစကားကြောင့် ကောင်းထင်း ခေါင်းကုတ်လိုက်မိသည်။

“ဟိုး”

သူက မည်သို့ ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

ဆိုင်လုလင်က...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကိုလေး”

ဟု မေးလာသည်။

ကောင်းထင်းက...

“ခက်တာပဲဗျာ၊ ကျုပ်...ကျုပ်က သူ့နာမည်ကို မသိဘူးဗျာ”

ဟု အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်သည်။

၁၄ ❖ မိုးကျော်သူ

“ဗျာ”

ကောင်းထင်း၏စကား ကြားရသောအခါ ဆိုင်လုလင်
ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

ကောင်းထင်းကို နားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်ရင်း...

“အစ်ကိုလေးရဲ့မိတ်ဆွေဆို၊ သူ့နာမည်ကိုတောင် မသိဘူး
လား”

ဟု တအံ့တဩ မေးလိုက်သည်။

ကောင်းထင်းက...

“ဟုတ်တယ်၊ သူက...”

ကောင်းထင်း စကားတစ်ပိုင်းတစ်ဖြင့် ရပ်ကာ ခေါင်းကုတ်

နေမိတော့သည်။

ထိုစဉ်...

“ဪ ဘယ်သူများလဲ မှတ်တယ်၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို
လာရှာတာကိုး”

စကားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ
လေသည်။

ကောင်းထင်း ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ...

သူတွေ့ချင်နေသည့် အဖြူရောင်လူငယ် ရောက်ရှိလာသည်
ကို တွေ့ရလေသည်။

ကောင်းထင်း ဝမ်းသာသွားသည်။

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅

သူ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပြုံးရွှင်သွားပြီး...

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားကို လာရှာတာ၊ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စ

ကြောင့်ဗျ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဆိုင်လုလင်က...

“လက်စသတ်တော့ အစ်ကိုလေးရဲ့မိတ်ဆွေ စင်းဝှာဆိုတဲ့
ဧည့်သည်ကိုး”

ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

အဖြူရောင်လူငယ်သည် တည်းခိုခန်းတွင် တည်းခိုနေထိုင်
သည့်အခါ နာမည်ပြော၍ အခန်းငှားရမည် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်...

သူ၏အမည် စင်းဝှာ ဖြစ်သည်ကို ဆိုင်လုလင်က သိရှိနေ
ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

စင်းဝှာသည် ကောင်းထင်း၏စကားကြောင့် မျက်မှောင်
ကုပ်သွားသည်။

“အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ဟုတ်လား”

ကောင်းထင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

စင်းဝှာက...

“ပြောစမ်းပါဦး၊ ဘာကိစ္စလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

၁၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ကောင်းထင်းက...

“ခင်ဗျားကို ဟိုလူတွေ ဒုက္ခပေးကြတော့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

သူက အလောတကြီး ပြောလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

စင်းဝှာက...

“ဘယ်သူတွေလဲ၊ လုံရှောက်တို့လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကောင်းထင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

စင်းဝှာ ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ဂရုစိုက်ရမှာလား၊ ကြောက်စရာ မလိုပါဘူးဗျာ”

ဟု ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် ပြောလိုက်၏။

ကောင်းထင်း ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

“ခင်ဗျား ဒီလို ပြီးစလွယ်ပြောလို့ မဖြစ်ဘူး”

စင်းဝှာက အရေးမစိုက်ဟန်ဖြင့်...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကောင်းထင်းက...

“သူတို့က အကူအညီတွေ ခေါ်ထားကြတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

စင်းဝှာ ပခုံးတွန့်ကာ...

“ကြိုက်သလောက် ခေါ်လာပါစေ၊ ကျုပ်ဆုံးမပြမယ်၊ မယုံ

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇

ရင် စောင့်ကြည့်နေ”

ဟု အမူမထားဟန် ပြောလိုက်သည်။

ကောင်းထင်း သက်ပြင်းချလိုက်၏။

သူက အသာအယာပြုံးကာ...

“ခင်ဗျားအစွမ်းအစကို ယုံပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားကို သတိပေး
ချင်လို့သာ လာခဲ့တာပါ၊ သူတို့က ခင်ဗျားကို ဆုံးမဖို့ဆိုပြီး သက်ခြေ
ငါးဖော်ကို အကူအညီ တောင်းထားကြတာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရုတ်တရက်...

“ဟာ”

စင်းဝှာ လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်၏။

သူ၏မျက်နှာလည်း ရုတ်ခြည်းပင် ပျက်ယွင်းသွားပေသည်။

အတန်ကြာအောင် စကားမပြောနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားလေ သည်။

အတော်လေးကြာမှ ကောင်းထင်းအား ကြည့်ကာ...

“သက်ခြေငါးဖော် ဟုတ်လား”

စိုးရိမ်သံဖြင့် မေးလာ၏။

ကောင်းထင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

“ဒုက္ခပဲ”

စင်းဝှာ လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်၏။

ဤသည်ကို ကောင်းထင်းက ကြားသွား၏။

၁၈ ❖ မိုးကျော်သူ

စင်းငှာသည် သက်ခြွင်းဖော်အား စိုးထိတ်ပုံကြောင်း သူ
က ခန့်မှန်းမိလိုက်၏။

ထို့ကြောင့်...

စင်းငှာအား အကဲခတ်ကြည့်ကာ...

“ခင်ဗျားက သက်ခြွင်းဖော်ကို သိလို့လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

စင်းငှာ သက်ပြင်းချလိုက်၏။

သူ၏မျက်နှာ လေးနက်တည်ကြည်လာ၏။

သူက ကောင်းထင်းအား စေ့စေ့ကြည့်ကာ မြောပြလိုက်
လေသည်။

“သူတို့ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်လောက်က
တည်းက သိုင်းလောကမှာ နာမည်ကြီးခဲ့တဲ့ ကြေးစားလူသတ်သမား
တွေဗျ။ အင်မတန် ဆိုးသွမ်းရက်စက်တဲ့ လူဆိုးကြီးတွေပေါ့”

“ဪ”

မမျှော်လင့်ဘဲ သိုင်းလောက၏ အထင်ကရ လူဆိုးကြီးများ
နှင့် ပတ်သက်လာရပြီ ဖြစ်လေသည်။

ကောင်းထင်း ရင်မောစွာဖြင့် ပင့်သက်ရှိတ်လိုက်မိတော့
သည်။

အပျက်အပျက်နှင့် နှာခေါင်းသွေးထွက်မည့်ကိန်း ဆိုက်
ရောက်လာပြီ မဟုတ်ပါလား။

စင်းငှာက...

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉

“အင်း ဒီကိစ္စဟာ ကျုပ်စခဲ့တာ၊ ဒီလောက်ထိ ကြီးကျယ်လာ
လိမ့်မယ်လို့ မထင်ဘူး၊ အခုတော့ အန္တရာယ် ရှိနေပြီ”

လေးပင့်စွာဖြင့် ပြောလာသည်။

ကောင်းထင်း ပခုံးတွန့်လိုက်၏။

သူက နှစ်သိမ့်သော လေသံဖြင့်...

“ကျုပ်နဲ့လဲ ပတ်သက်ပါတယ်ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

စင်းငှာက...

“ခင်ဗျား ဝေးဝေးရှောင်နေရင် ကောင်းမယ်၊ ခင်ဗျား သိုင်း
ပညာတော်ပေမယ့် သက်ခြွင်းဖော်ကို ယှဉ်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊
သူတို့ဟာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သလို ဉာဏ်နီဉာဏ်နက် အရမ်းများ
တယ်”

ဟု သတိပေးလိုက်သည်။

ကောင်းထင်း မဲ့ပြီးပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ် မကြောက်သေးပါဘူး”

စင်းငှာက...

“မကြောက်သေးဘူး ဟုတ်လား၊ သူတို့ အကြောင်းကို
ခင်ဗျား ဘယ်လောက်သိလို့လဲ”

ကောင်းထင်းက...

“သိစရာ မလိုပါဘူး”

စင်းငှာ ကျွဲခြီးတိုသွားသည်။

၂၀ ❖ မိုးကျော်သူ

“ဘာပြောတယ်”

ကောင်းထင်းက...

“သိစရာ မလိုတော့ပါဘူး၊ ကျုပ်တို့ ရင်ဆိုင်ကြရတော့မှာပဲ
မဟုတ်လား”

ခပ်တည်တည် ပြောလိုက်၏။

စင်းဝှာ ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

စိတ်ပျက်သော လေသံဖြင့်...

“ခင်ဗျား ဒုက္ခရောက်ချင်ပြီ ထင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကောင်းထင်းက စင်းဝှာအား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း ရင်ဆိုင်မယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

စင်းဝှာ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း”

ကောင်းထင်း မျက်မှောင်ကုပ်ကာ...

“ခင်ဗျားက ဘာသဘောလဲဗျ”

စင်းဝှာက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့်...

“ကျုပ်က သူတို့နဲ့ ရင်ဆိုင်ဘဲ ရှောင်သွားဖို့ ကြိုးစားမှာပဲ

ဗျ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဪ”

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၁

စင်းဝှာ လက်ဝှေ့ယမ်းပြကာ...

“ကဲ ခင်ဗျားသွားနိုင်ပါပြီဗျာ”

ကောင်းထင်းက...

“ကျုပ်..”

စင်းဝှာက...

“သွားပါတော့ဗျာ၊ ကျုပ်ထက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဂရုစိုက်ဖို့
ပိုအရေးကြီးပါတယ်”

ဟု ပြောလာ၏။

ကောင်းထင်း ကွဲမြဲတိုသွားသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ်သွားမယ်”

စကားဆုံးလျှင် ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်လာခဲ့လေတော့
သည်။

၂၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ကောင်းထင်းသည် တည်းခိုခန်းအတွင်းမှ ထွက်လာခဲ့လေ
သည်။

ကျူးဖုံးနှင့် လုံရှောက်တို့သည် စားသောက်ဆိုင်ထဲ၌ ရှိနေ
ကြဆဲ ဖြစ်သည်။

ကောင်းထင်းက ခေါင်းငုံ့ကာ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာခဲ့
သော်လည်း သူ့အား တွေ့မြင်သွားကြလေတော့သည်။

နှစ်ယောက်သား လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြ၏။

လုံရှောက်က...

“ဟိုကောင်ရဲ့ အဖော်ကွ”

ကယျာကယာ ပြောလာ၏။

ကျူးဖုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

လုံရှောက်က...

“တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“ငါတို့..”

ကျူးဖုံး ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား၏။

သူတို့သည် ကောင်းထင်းအား မကျေနပ်ကြပါ။

သို့သော်...

ကောင်းထင်းအား မည်သို့မျှ မယှဉ်နိုင်ကြောင်း နားလည်
သဘောပေါက်ထားသဖြင့် ကျိတ်မနိုင် ခဲမရ ဖြစ်နေကြလေသည်။

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၃

ထိုစဉ်...

“ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း”

လုံရှောက်က တစ်နေရာသို့ ညွှန်ပြကာ ပြောလိုက်လေ
သည်။

ကျူးဖုံး လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ လူနှစ်ယောက် လှမ်းလာနေကြသည်ကို တွေ့မြင်ရ
လေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ သူဌေးလောင်းဂေဟာပိုင်ရှင် ကွမ်း
ကျောင်းနှင့် အလွန်ထွားကျိုင်းသန်မာသည့် လူသန်ကြီးတစ်ယောက်
ဖြစ်သည်။

လုံရှောက်နှင့် ကျူးဖုံးတို့ ဝမ်းသာသွားကြလေသည်။

လုံရှောက်က...

“အစ်ကိုကြီးကွမ်းကျောင်းတော့ ‘ကျောက်တုံး’ကို ခေါ်လာ
ဇွ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကျူးဖုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

လုံရှောက်က အူမြူးသွားသည်။

“ဟိုကောင်ကို ဆုံးမနိုင်ပြီ”

သက်ခြွေငါးဖော်ထဲမှ တစ်ယောက် ရောက်ရှိလာပြီ မဟုတ်

ပါလား။

၂၄ ❖ မိုးကျော်သူ

သူတို့သည် တည်းခိုခန်းထဲမှ ထွက်လာသည့် ကောင်းထင်း
ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

ထိုအခါ...

ကောင်းထင်းမှာ အတော်ဝေးဝေးသို့ ရောက်သွားနေပြီ
ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရသည်။

လုံရှောက်က...

“မြန်မြန်လာ”

ပြောပြီး ဆိုင်ထဲမှ ကပျာကယာ ပြေးထွက်သွားလေသည်။

ကျူးဖုံးလည်း ပြေးလိုက်သွားလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၅

အကြွေး

ကောင်းထင်းသည် ရှေ့သို့ တစိုက်မတ်မတ် လျှောက်လာ
လေသည်။

မြို့ပြင် တောအုပ်တစ်နေရာသို့ ရောက်လျှင် ကောင်းထင်း
က ခြေလှမ်းရပ်လိုက်သည်။

သူ၏မျက်နှာပေါ်ဝယ် ထူးခြားသော အရိပ်အယောင်များ
ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ထို့နောက်...

နောက်သို့ အသာအယာ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ...

လူတစ်စု ပြေးလိုက်လာနေကြသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ကောင်းထင်း ပြီးလိုက်သည်။

၂၆ ❖ မိုးကျော်သူ

“ငါ့နောက်ကို လိုက်လာကြလို့ တော်သေးတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် စင်းဝှားကတော့ ကျေးဇူးတင်မှာ မဟုတ်ပါဘူးလေ”

ကောင်းထင်း ရပ်စောင့်နေလိုက်သည်။

သူက လုံရှောက်တို့အား ဆုံးမရန် ဆုံးဖြတ်ထားသည် မဟုတ်ပါလား။

“ရပ်လိုက်စမ်း”

မလိုလားအပ်ဘဲ လုံရှောက်က အော်ငေါက်ကာ ဟန့်တားလိုက်လေသည်။

ကောင်းထင်းက နှာခေါင်းရှုံ့ရင်း...

“ဘယ်သူက ထွက်ပြေးနေလို့လဲ”

ဟု ငေါက်လိုက်၏။

လုံရှောက် ဒေါပွသွားသည်။

“သေပေတော့”

အော်ငေါက်ကာ စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ကျူးဖုံးကလည်း မနွေးပါ။

အားကိုး ရှိနေပြီမို့ ဓားတစ်လက် ဆွဲထုတ်ကာ...

“ယား”

ညာသံပေးပြီး တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ တိုက်ခိုက်မှုကို ကောင်းထင်း လုံးဝဂရု

မစိုက်ပါချေ။

“သွားစမ်း”

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၇

အော်ငေါက်ရင်း လက်ဝှေ့ယမ်းကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။ သူက တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်လိုက်လျှင်...

“ဝုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

စူးရှကျယ်လောင်သော အသံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။

လုံရှောက်နှင့် ကျူးဖုံးတို့မှာ ဒယ်ဒယ်ငြိမ်းနေရာဆုတ်သွားကြရလေတော့သည်။

လုံရှောက်က...

“ဒီကောင်လေး မခေပါလား”

ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။

ကွမ်းကျောင်းနှင့်အတူ ပါလာသည့် ကျောက်တုံးက...

“မင်းကောင်တွေ အသုံးမှ မကျတာကွ”

ဟု အထင်သေးစွာ ပြောလေသည်။

ကွမ်းကျောင်း သက်ပြင်းချလိုက်၏။

သူက ကောင်းထင်းအား ကာစံချက်အကဲခတ်ကြည့်ကာ ကျောက်တုံးအား ပြောလိုက်သည်။

“သူတို့ အသုံးမကျဘူးဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်ဗျာ။ ဒါပေမယ့် လုံရှောက်က ကျုပ်အပေါ်မှာ ကျေးဇူးရှိတယ်ဗျာ။ ဒါကြောင့် သူ့အကူအညီတောင်းတော့ ကျုပ်အနေနဲ့ ငြင်းမကောင်းဘူး ဖြစ်နေတယ်”

၂၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ကျောက်တုံးက...

“ဒါဖြင့် မင်းဘာသာကူညီပေါ့၊ သူတို့အသုံးမကျလို့ ခံရတာ နည်းတောင်နည်းသေးတယ်၊ ပြီးတော့ သူတို့နဲ့ ကျုပ် ဘာပတ်သက် မှုမှရှိတာ မဟုတ်ဘူး”

ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်သည်။

ကွမ်းကျောင်းက လုံရှောက်အား တစ်ချက်ကြည့်လိုက် သည်။

လုံရှောက်သည် ခံပြင်းသည့်အသွင် ရှိနေ၏။

သို့သော်...

အားမတန်၍ မာန်လျော့သည့် သဘောဖြင့် ခပ်ဆိတ်ဆိတ်

ရှိနေ၏။

ကွမ်းကျောင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

သူ လုံရှောက်အား ကူညီမည်ဟု ကတိပေးထားသည် မဟုတ်ပါလား။

သူက ကျောက်တုံးအား ကြည့်ကာ...

“ကျုပ်ရဲ့ လောင်းကစားပိုင်းမှာ ခင်ဗျားတိတ်တိတ်ကလေး လာပြီး လောင်းကစားခဲ့တာ ကြာပြီ၊ အကြွေးတွေလဲ တင်နေတယ်ဆို တာ မမေ့နဲ့ဦး”

ဟု ပြောလာ၏။

ကျောက်တုံးက...

“အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ”

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၉

မိုက်တိမိုက်ကန်းဟန်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။

သက်ခြွင်းဖော်တွင် တစ်ယောက်အပါအဝင် ဖြစ်သော ကျောက်တုံးသည် လောင်းကစားမှုကို အလွန်ဝါသနာကြီးသူ ဖြစ် သည်။

သူ၏အဖော်များမသိအောင် တိတ်တဆိတ် လောင်းကစား ကျူးနေသူ ဖြစ်သည်။

ကွမ်းကျောင်း၏ လောင်းကစားဂေဟာ၌ အကြွေးတင်နေ ရာ ကွမ်းကျောင်းက လုံရှောက်အား ကူညီရာတွင် ကျောက်တုံးကို အသုံးချရန် စိတ်ကူးမိခြင်း ဖြစ်သည်။

လုံရှောက် အကူအညီတောင်းသွားပြီး မကြာမီ ကျောက် တုံး ရောက်လာရာ ကျောက်တုံးကိုခေါ်ပြီး လိုက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ် သည်။

ကွမ်းကျောင်းက...

“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ ကျုပ်မိတ်ဆွေကို ကူညီမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျား အပေါ် တင်နေတဲ့ အကြွေးတွေကို လျှော်ပစ်လိုက်မှာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုစကားကြောင့် ကျောက်တုံး သဘောတွေ့သွားလေ သည်။

သူ၏မျက်လုံးအစုံမှာလည်း အရောင်တဖိတ်ဖိတ် ဝင်းလက် တောက်ပလာလေသည်။

ကွမ်းကျောင်းအား စေ့စေ့ကြည့်ကာ...

၃၀ ❖ မိုးကျော်သူ

“မင်း တကယ် ပြောတာလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကွမ်းကျောင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“တကယ်ပေါ့”

ကျောက်တုံးက...

“ကောင်းပြီ၊ အဲဒီ ကောင်လေးကို ငါ့တာဝန်ထားလိုက်

တော့၊ ငါ အခုပဲ ရှင်းပစ်လိုက်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုစကားကြောင့် ကွမ်းကျောင်း၏မျက်နှာ ပြုံးရွှင်သွား

သည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျောက်တုံးသည် ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်လိုက်ပြီး

ဖြစ်လေတော့သည်။

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၃၁

“ရပ်လိုက်စမ်း”

ကျောက်တုံး၏ဟန့်တားသံကြီး ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်
လာသည်။

လုံရှောက်နှင့် ကျူးဖုံးတို့ ကပျာကယာ နောက်ဆုတ်လိုက်
ကြသည်။

ကျောက်တုံးက ကောင်းထင်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်
သည်။

သူက ကောင်းထင်းအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ် ကြည့်
လိုက်ပြီး...

“မင်း မဆိုးဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ သေရမှာ
နုမြောစရာပဲ”

ဟု လှောင်ပြီးပြီးကာ ပြောလိုက်သည်။

ကောင်းထင်းက...

“ခင်ဗျားတို့ ဘာကြောင့် ဒီလောက်တောင် သဲကြီးမဲကြီး
ဖြစ်နေတာလဲဗျ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဤတွင်...

ကျူးဖုံးက မကျေမနပ်ဖြင့်...

“စကြာဂိုဏ်းကို မင်းတို့ ရှုပ်ခဲ့လို့ ငါတို့ အစီအစဉ်တွေ ပျက်
ကုန်တယ်ဆိုတာ မင်းတို့ မသိဘူးလား”

ဟု ငေါက်လိုက်၏။

၃၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ကောင်းထင်းက...

“ခင်ဗျားတို့ အစီအစဉ်က ဘာလဲ”

ဟု မေးသည်။

ကျူးဖုံး မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး”

ကောင်းထင်းက...

“ခင်ဗျားတို့ မကောင်းတာ မလုပ်ရလို့ ကျုပ်ကို မကျေနပ်
ဘူးဆိုလဲ ကျုပ်က ဘာတတ်နိုင်မှာတဲ့လဲ”

ဟု ပြန်ပြော၏။

“ဟေ့ အချိန်ကြာတယ်”

ကျောက်တုံးက ကြားဝင်အော်လိုက်သည်။

ကျူးဖုံး ပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။

ကောင်းထင်းက ကျောက်တုံးအား စိုက်ကြည့်လိုက်လေ

သည်။

ကျောက်တုံးက...

“သေပေတော့”

အော်ငေါက်ကာ ကောင်းထင်းအား လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချပစ်

လိုက်လေသည်။

ကောင်းထင်းက ရှောင်တိမ်းခြင်း မပြုပါချေ။

ချက်ချင်းပင် လက်ဝါးဖြင့် ပြန်လည်ခုခံပေးလိုက်လေသည်။

နှစ်ယောက်သား ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိသည်နှင့်...

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၃၃

“ဝုန်း”

ကျယ်လောင်သော အသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာလေ
သည်။

တစ်ပြိုင်နက်တည်းပင် ကျောက်တုံးမှာ နောက်သို့ ခြေတစ်
လှမ်း ဆုတ်လိုက်ရလေသည်။

ကောင်းထင်းကား မလှုပ်မယှက်ရပ်လျက်...

“ဟင်”

ကျောက်တုံး လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်၏။

“မင်း..”

ကောင်းထင်းကိုလည်း မယုံကြည်နိုင်စွာ ကြည့်လိုက်မိလေ
သည်။

ကောင်းထင်းလည်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

ကျောက်တုံးမှာ ခေသူမဟုတ်ကြောင်း သဘောပေါက်
လိုက်မိသည်။

“သူဟာ ကျူးဖုံးတို့ထက် တော်တယ်၊ ညှာလို့ မဖြစ်ဘူး”

ကောင်းထင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိပေးလိုက်၏။

သံမဏိက...

“ခွေးကောင်လေး လူသားငယ်တယ်၊ ပညာက မဆိုးပါ လား၊

မင်းဆရာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ပြောစမ်း”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကောင်းထင်းက...

၃၄ ❖ မိုးကျော်သူ

“ခင်ဗျားတို့လို လူစားမျိုးတွေကို ကျုပ်ဆရာရဲ့နာမည်
ပြောပြဖို့ မတန်သေးဘူးဗျ”
ဟု ပြောလိုက်၏။

“ဘာကွ”

ကျောက်တုံး ဒေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်သွားသည်။

“သေဖို့သာ ပြင်ထား”

အော်ငေါက်ရင်း ကောင်းထင်းထံ ပြေးဝင်ကာ တိုက်ခိုက်
လိုက်၏။

ယခုတစ်ကြိမ် သူ၏တိုက်ခိုက်မှုမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်
ကောင်းအောင် ပြင်းထန်နေပေတော့သည်။

လုံရှောက်၊ ကျူးဖုံးနှင့် ကွမ်းကျောင်းတို့ ဝမ်းသာသွားကြ
သည်။

ကျောက်တုံး၏လက်ချက်ဖြင့် ကောင်းထင်း သေဆုံးသွားရ
မည်ဟု သူတို့အားလုံး တထစ်ချ ယုံကြည်ထားကြလေသည်။

သို့သော်...

ကောင်းထင်းနှင့် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိလိုက်ကြသောအခါ
သူတို့၏ ယုံကြည်ချက် မှားယွင်းသွားကြောင်း နားလည်လိုက်ကြလေ
တော့သည်။

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၃၅

ကျောက်တုံးသည် ပြင်းထန်စွာ ကိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ကောင်းထင်းက ရှောင်တိမ်းခြင်း မရှိပါ။

ကြောက်ရွံ့ခြင်းလည်း မရှိပါ။

ရဲဝံ့စွာဖြင့် ထိပ်တိုက်ပင် ပြန်လည်ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်လိုက်

သည်။

နှစ်ယောက်သား ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိလိုက်ကြသောအခါ...

“ဝုန်း”

ကျယ်လောင်သော အသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာ၏။

ကျောက်တုံးသည် ဒယ်ဒယ်ဖြင့် နောက်သို့ ဆုတ်သွားရ
လေသည်။ ဤသည်ကို တွေ့မြင်ရလျှင်...

“ဟင်”

“ဟာ”

“ဟိုက်”

လုံရှောက်တို့လူစု လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်မိကြတော့သည်။

ကျောက်တုံးသည်လည်း အကြီးအကျယ် မျက်နှာပျက်သွား

သည်။

ကောင်းထင်းကို မျက်လုံးပြူးကာ ကြည့်ရင်း...

“မင်း...မင်း”

ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ဖြစ်နေသည်။

ကောင်းထင်းက ကျောက်တုံးအား စိုက်ကြည့်လိုက်လေ
သည်။

၃၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ထို့နောက်...

သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ...

“အခြေအနေကို ခင်ဗျားသဘောပေါက်လောက်ပါပြီ၊ ကျုပ်တို့ကို ထပ်မံနှောင့်ယှက်တော့ရင် ကောင်းမယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကျောက်တုံး၏မျက်လုံးများ မီးကျည်ခဲများပမာ ရဲရဲနီနေပေသည်။

လူငယ်လေးတစ်ယောက်အား မတိုက်နိုင်၍ အလွန်တရာပင် ခံပြင်းနေ၏။

သူ၏ဒေါသများ အထွဋ်အထိပ်သို့ ရောက်ရှိသွားလေတော့သည်။

ကောင်းထင်းအား စားမတတ် ဝါးမတတ် စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မင်းကို အသေသတ်ရမှ ငါကျေနပ်မယ်”

ဝမ်းခေါင်းသံကြီးဖြင့် အော်ငေါက်လိုက်၏။

ထို့နောက်...

တတိယအကြိမ်မြောက် ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ကောင်းထင်း စိတ်ပျက်သွားရသည်။

သူက ခေါင်းတစ်ချက်ခါယမ်း၍...

“ခင်ဗျားကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြောလို့ မရတော့လဲ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲဗျာ၊ ကဲ ကျုပ်အဆိုးမဆိုနဲ့တော့”

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၃၇

ဟု ပြောကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ယခုတစ်ကြိမ် သူက ကျောက်တုံးနှင့် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ခြင်း

မပြုတော့ချေ။

အသာအယာ ရှောင်တိမ်းကာ သွေးကြောပညာကို အသုံးပြုပြီး လက်ညှိုးဖြင့် ကျောက်တုံး၏သွေးကြောနေရာ သုံးဆယ့်ခြောက်နေရာသို့ ဦးတည်ကာ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

“ဟာ”

ကျောက်တုံး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

ကောင်းထင်းသည် သူတွေ့ဖူးသည့် လူငယ်လူရွယ်များနှင့် မတူဘဲ တမူထူးခြားနေသည် မဟုတ်ပါလား။

ကောင်းထင်း၏အတွင်းအားမှာ အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် ထက်မြက်နေပါသည်။

တော်ရုံတန်ရုံ လူဆိုလျှင် သူနှင့် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိပါက မရှုမလှ အရေးနိမ့်သွားရသည်ချည်း ဖြစ်လေသည်။

ယခုတော့...

ကောင်းထင်းက မမူသည့်အပြင် ထက်မြက်သော သိုင်းပညာဖြင့် သူ့အား နောက်ဆုတ်သွားစေခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

တစ်ဖန် သွေးကြောများကို ထိုးပိတ်တိုက်ခိုက်လာပြန်ပြီ ဖြစ်လေသည်။

ကျောက်တုံးမှာ ရှေ့ဆက်တိုက်ခိုက်ရကောင်းနိုး၊ နောက်ဆုတ်ရကောင်းနိုး ရုတ်တရက် ဝေခွဲမရဖြစ်သွားသည်။

၃၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ထိုအချိန်မှာပင်...

“တောက်”

ကောင်းထင်း၏ လက်ညှိုးထောက် သိုင်းကွက်သည်
ကျောက်တုံး၏ရင်ဝ၌ ထောက်ချမိလိုက်လေသည်။

“အမယ်လေးဗျ”

ကောင်းထင်း၏လက်ညှိုးထောက်ကွက်က ကျောက်တုံး၏
ရင်ဝမှ သွေးကြောတစ်နေရာကို ထောက်မိလိုက်ရာ ကျောက်တုံးမှာ
စူးရှနာကျင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်မိတော့သည်။

ထို့နောက် ဒယ်ဒယ်ဖြင့် နောက်ဆုတ်သွားရလေသည်။

ကောင်းထင်းက ဆက်လက်တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုဘဲ ရပ်တန့်
လိုက်၏။ ကျောက်တုံး၏မျက်နှာ ဖြူပပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေ၏။

ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးလည်း တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေလေ
သည်။ သူက ကောင်းထင်းအားကြည့်ကာ အံတစ်ချက်ကြိတ်လိုက်
ပြီး...

“မင်း...မင်း ငါ့အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိစေရမယ်”

ဟု အော်ပြောကာ ထွက်ပြေးသွားလေသည်။

ကျောက်တုံး ထွက်ပြေးသွားသည်ကိုမြင်လျှင် လုံရှောက်တို့
မျက်နှာပျက်သွားကြ၏။

သူတို့သည် ဆက်၍မနေဝံ့ကြတော့ဘဲ ထွက်ပြေးသွားကြ
လေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၃၉

ရလဒ်

ကောင်းထင်း မလှုပ်မယှက် ရပ်နေသည်။

လုံရှောက်တို့သည် ကျောက်တုံးအား အကူအညီခေါ်ကာ
ရောက်လာခဲ့သည်။

ကျောက်တုံး ရှုံးနိမ့်သွားသောအခါ ထွက်ပြေးသွားကြလေ
သည်။

ကောင်းထင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

သက်ခြွင်းဖော်တွင် ပါဝင်သော ကျောက်တုံးသည်ပင် ရှုံး
နိမ့်သွားလျှင် လုံရှောက်တို့ ထပ်မံဒုက္ခပေးဝံ့တော့မည် မဟုတ်ဟု
သူက ယုံကြည်မိလေသည်။

“ဒီတစ်ခါတော့ သူတို့ မှတ်သားလောက်ပါပြီလေ”

ဟုလည်း ရေရွတ်လိုက်မိလေသည်။

၄၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ရုတ်တရက်...

“ဖြောင်း...ဖြောင်း...ဖြောင်း”

လက်ခုပ်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေ

သည်။

ကောင်းထင်း လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ...

သစ်ပင်များကြားမှ လူတစ်ယောက် လှမ်းထွက်လာသည်

ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူကိုတွေ့လျှင်...

“ဟင်...စင်းဝှာ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

မှန်ပေသည်။

လှမ်းလာသူမှာ စင်းဝှာဖြစ်သည်။

ကျောက်တုံးတို့လူစု ထွက်ပြေးသွားပြီးနောက်ဝယ် စင်းဝှာ

ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်သည်။

ကောင်းထင်းက...

“ကျုပ်က ခင်ဗျားထွက်သွားပြီလို့တောင် ထင်နေတာဗျ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကောင်းထင်း၏စကားကြောင့် စင်းဝှာ နှုတ်ခမ်းတွန့်လိုက်

သည်။

ကောင်းထင်းအား စိုက်ကြည့်ကာ...

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၄၁

“ကျုပ်က သူရဲဘောကြောင်တဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ ခင်ဗျား
ကထင်နေတယ်ပေါ့လေ”

မကျေမနပ်ဖြင့် မေးလာသည်။

“ကျုပ်”

မိမိ စကားပြော လောကြီးသွားကြောင်း ကောင်းထင်း ဆင်
ခြင်လိုက်မိသည်။

ထို့ကြောင့်...

ကယျာကယာ ပါးစပ် ပိတ်ထားလိုက်လေတော့သည်။

စင်းဝှာက...

“ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း ဒုက္ခရောက်မှာ စိုးရိမ်မိလို့
ကျုပ်လာခဲ့တာဗျ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကောင်းထင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျုပ်က သူတို့ကို မောင်းထုတ်လိုက်ပါပြီဗျာ၊ နောက်ထပ်
ဒုက္ခပေးရဲတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

ထိုစကားကြားလျှင်...

“ဟား...ဟား...ဟား”

စင်းဝှာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ကောင်းထင်း မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

စင်းဝှာအား ကြည့်ကာ...

“ခင်ဗျား ဘာရယ်တာလဲဗျ”

၄၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ဟု မေးလိုက်သည်။

စင်းဝှားက...

“အခုချိန်ထိ သူတို့ကို ခင်ဗျားက လျှော့တွက်နေသေးလို့ပေါ့

ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကောင်းထင်း ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

“ဘာ...ဘယ်လို”

စင်းဝှားသည် ကောင်းထင်းအား စေ့စေ့ကြည့်ကာ...

“ခင်ဗျားက သက်ခြွင်းဖော်ထဲက ကျောက်တုံးကို မောင်းထုတ်လိုက်တာတော့ မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျောက်တုံးရဲ့အဖော်တွေနဲ့ ထပ်ပြီးရင်ဆိုင်ရဦးမှာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုစကားကြားလျှင် ကောင်းထင်း စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းသွားလေတော့သည်။

“တယ်ခက်ပါလားဗျာ”

ဟုလည်း ညည်းလိုက်မိလေသည်။

စင်းဝှားက...

“သိုင်းလောကမှာ ကျင်လည်ကျက်စားနေတဲ့ အနက်ရောင်သိုင်းလောကသားတွေဟာ ဘယ်လောက်ထိ မလိုလားအပ်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိပြီပေါ့၊ ဝာကယ်ကော့ ဒီကိစ္စဟာ ကျုပ်ဖန်တီးခဲ့လို့ပါ”

သူက ကောင်းထင်းကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီ။

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၄၃

“ကျုပ် အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံပါမယ်ဗျာ၊ အခုလိုဖြစ်လာအောင် ကျုပ် တမင်လုပ်ခဲ့တာပါ”

ဟု ပြောလေသည်။

ကောင်းထင်း အံ့သြသွားသည်။

စင်းဝှားကို မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့်ကြည့်ရင်း...

“ဘယ်လို အခုလိုဖြစ်လာအောင် ခင်ဗျားက တမင်ဖန်တီးခဲ့တာ ဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

စင်းဝှား ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

ကောင်းထင်းက....

“နေစမ်းပါဦး၊ ခင်ဗျားက ဘယ်လိုအကြံအစည်နဲ့ အခုလိုလုပ်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ကျုပ်ကို ပြောပြနိုင်မလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

စင်းဝှား ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ် ပြောပြမှာပါ”

ရုတ်တရက် သူ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး တည်ကြည်လေးနက်သွားလေသည်။

“အမှန်တော့ ကျုပ်က ဒီလောက်ထိရည်ရွယ်ထားတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သိုင်းပြိုင်ပွဲမှာ အနိုင်ရတဲ့လူဟာ ချီးမြှင့်ခံရမှာပဲ၊ မကောင်းတဲ့လူတွေ အနိုင်ရရင်ခက်မယ်ဆိုပြီး စကြာဂိုဏ်းရဲ့လှုပ်ရှားမှုကို

၄၄ ❖ မိုးကျော်သူ

ရပ်ကို ဝင်တားခဲ့တာ၊ နောက်ပိုင်းမှ စကြာဂိုဏ်းချုပ်ဟာ ကျူးဖုံး နဲ့ရင်းနှီးတယ်၊ ကျူးဖုံးက လုံရှောက်နဲ့ရင်းနှီးတယ်၊ တစ်ခါ လုံရှောက် ဟာ သက်ခြွေငါးဖော်နဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိနေတဲ့ ကွမ်းကျောင်းနဲ့ ပတ်သက်တယ်ဆိုတာ တွေ့သိခဲ့ရတာ၊ ခြေကွဲမိမှနုတ်လို့မရတော့ ဘူးဆိုတဲ့ သဘောပဲပေါ့ဗျာ”

စိတ်ပျက်လာဟန်ဖြင့် ပြောလာ၏။

ကောင်းထင်းက...

“ဒါတွေက ပြီးသွားပြီပဲ၊ ပြန်ပြင်လို့မှ မရတာ”

စင်းဝှာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

ကောင်းထင်းက ရယ်မောရင်း...

“ကဲ ဒါတွေထားလိုက်ပါတော့၊ အခုပြဿနာ ကြီးကြီးမား မားမရှိတော့ပါဘူးဗျာ၊ ဒီအတွက် ဘာမှပူမနေပါနဲ့တော့၊ သူတို့ ထပ်ပြီးစွန့်စားရတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်တို့အကြောင်းကိုလည်း အတော်လေး မှတ်မိနေလောက်ပါပြီ”

ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် ပြောလိုက်သည်။

ထိုစကားကြားလျှင် စင်းဝှာ လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ် လိုက်လေတော့သည်။

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၄၅

အခြေအနေ

စင်းဝှာ၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်နေ၏။

သူက ကောင်းထင်းအား အားမလိုအားမရဟန်ဖြင့် ကြည့်

ကာ...

“ခင်ဗျား အခုထက်ထိ ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘောထားတုန်း

ပဲကိုး”

ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။

ကောင်းထင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘောထားတာ မဟုတ်ပါ ဘူး၊ သူတို့ မကျေနပ်လို့ ထပ်ပြီးလာတော့ကော ဘာတတ်နိုင်မှာ လဲဗျ”

စင်းဝှာ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျုပ်တော့ အတော်လေး စိတ်ပျက်သွားပြီဗျ”

၄၆ ❖ မိုးကျော်သူ

သူက ကောင်းထင်းအားကြည့်ကာ...

“ကျုပ် အိမ်ပြန်တော့မယ်”

ဟု ပြောလာသည်။

“ဟင်”

မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရသည့်စကားကြောင့် ကောင်း

ထင်း အံ့သြသွားလေသည်။

စင်းဝှားကို မျက်လုံးဖြူးကာ ကြည့်ရင်း...

“ခင်ဗျား အိမ်ပြန်မယ် ဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

စင်းဝှား ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

ကောင်းထင်း ခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဪ...ခင်ဗျားမှာ အိမ်ရှိတာကိုး”

သူ၏ရှေ့တံလိုက်သော စကားကြောင့် စင်းဝှားလည်း အံ့

သြသွားရပြန်တော့သည်။

“ဘယ်သူမဆို နေထိုင်စရာအိမ် ရှိရမှာပေါ့ဗျ”

ကောင်းထင်း ဘာမှမပြောပါ။

စင်းဝှားက...

“ခင်ဗျားမှာ အိမ်မရှိဘူးလား”

ဟုမေးသည်။

ကောင်းထင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၄၇

“ဟုတ်တယ်”

စင်းဝှား မျက်မှောင်ကုပ်ကာ...

“ဒါဖြင့် မိဘဆွေမျိုးတွေ၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေကော”

ဟု မေးလိုက်ပြန်သည်။

ကောင်းထင်း ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“မရှိဘူး”

“ဪ”

ကောင်းထင်းသည် တစ်ကောင်ကြွက်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိ

သွားလျှင် စင်းဝှားမှာ ကရုဏာသက်သွားဟန်ရှိလေသည်။

ကောင်းထင်းက...

“ကျုပ်မှာ ဦးလေးတစ်ယောက်တော့ ရှိပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေ

မယ့် သူက...”

မြို့စားကြီး၏ သိုင်းပြိုင်ပွဲ၌ ရုတ်ရုတ်သံသဖြစ်သွားပြီး

နောက် လူချင်းကွဲသွားရပုံကို ပြောပြလိုက်၏။

စင်းဝှားက...

“ဒါလည်း ကျုပ်အဖြစ်ကြောင့်ပဲ”

ကိုယ့်ကိုကိုယ် အပြစ်တင်လိုက်၏။

ကောင်းထင်းက...

“ကံတရားပေါ့ဗျာ၊ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ”

ဟု ပြောသည်။

စင်းဝှားက...

၄၈ ❖ မိုးကျော်သူ

“ထားပါတော့လေ၊ ခင်ဗျားဦးလေးကို မတွေ့ရင် ခင်ဗျား
ဘယ်သွားမလဲ”

ဟု မေးသည်။

ကောင်းထင်း အဖြေမပေးနိုင်ချေ။

စင်းဝှာက...

“သွားစရာမရှိရင် ကျုပ်နဲ့လိုက်ခဲ့ပါလားဗျ”

ဟု ပြောလေသည်။

ကောင်းထင်းက စင်းဝှာကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်မိသည်။

စင်းဝှာက ပြုံးပြရင်း...

“ခင်ဗျားလိုက်ခဲ့ရင် အလုပ်တစ်ခုခုရဖို့ ကျုပ် ကူညီနိုင်ပါ
တယ်”

ဟု ပြောလေသည်။

လူတိုင်းလူတိုင်း ဘဝရပ်တည်ရေး၊ စားဝတ်နေရေးအတွက်
အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်ဖို့လိုအပ်သည် မဟုတ်ပါလား။

ကောင်းထင်း စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

သို့သော်...

“အခုလို ကူညီမယ်ကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်”

စင်းဝှာက...

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ကောင်းထင်း သက်ပြင်းချရင်း...

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၄၉

“ကျုပ်ဦးလေးကို လိုက်ရှာဖို့တာဝန်ရှိသေးတယ်၊ ဒါကြောင့်
ကျုပ်လိုက်လို့ မဖြစ်သေးပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

စင်းဝှာ လေမှုတစ်ချက် မှတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ခင်ဗျားဦးလေးကို ရှာတွေ့လို့ပဲဖြစ်ဖြစ်
မတွေ့လို့ပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ကို တွေ့ချင်ရင် နန်းတွင်းကိုလာခဲ့ပါ၊ ပညာ
ရှင်ထံချွန်းရဲ့အိမ်မှာ ကျုပ်ရှိပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကောင်းထင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ် မှတ်ထားပါမယ်ဗျာ၊ လာနိုင်အောင်လည်း ကြိုးစား
ပါမယ်”

သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်
ကြလေသည်။

အတန်ကြာမှ စင်းဝှာက...

“ကဲ ကျုပ်ကို ခွင့်ပြုပါဦးဗျာ”

ဟု လမ်းခွဲစကားပြောပြီး လှည့်ထွက်သွား၏။

ကောင်းထင်းတစ်ယောက်တည်း ငူငူကြီးရပ်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့
လေတော့သည်။

၅၀ ❖ မိုးကျော်သူ

နောက်ဆက်တွဲ

သူဌေးလောင်းဂေဟာ...။

ဂေဟာသီးသန့်ခန့်...။

လူသုံးယောက် ရှိနေ၏။

လုံရှောက်၊ ကျူးဖုံးနှင့်ကွမ်းကျောင်းတို့ပင် ဖြစ်သည်။

သုံးယောက်သား စားပွဲတစ်လုံး၌ ဝိုင်းဖွဲ့ ထိုင်နေကြပြီး အ

ရက်တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် သောက်နေကြလေသည်။

သူတို့အားလုံး၏ မျက်နှာပေါ်တွင် စိတ်ပျက်လက်ပျက်

အမူအရာများ ဖြစ်ပေါ်နေ၏။

ကွမ်းကျောင်း၏မျက်နှာကား အဆိုးဆုံးပင်။

သူက အရက်ကို သုံးခွက်မျှဆင့်သောက်လိုက်၏။

ထို့နောက်...

အရက်ခွက်အား စားပွဲပေါ်ဆောင်ချကာ...

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၅၁

“လုံရှောက် မင်းလုပ်တာနဲ့ ငါ့ပါ အချောင်ဒုက္ခရောက်ရ တော့မယ်ကွ”

ဟု ပြစ်တင်ပြောဆိုလိုက်သည်။

ထိုစကားကြောင့် လုံရှောက် ကျွဲမြီးတိုသွားလေသည်။

ကွမ်းကျောင်းအား စိုက်ကြည့်ကာ...

“ဘာဆိုင်လို့လဲဗျ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကွမ်းကျောင်းက...

“ဆိုင်တာပေါ့၊ အခု ကျောက်တုံး ဒုက္ခရောက်သွားရပြီလေ”

လုံရှောက် နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“သူက သက်ခြွေငါးဖော်မှာပါတယ်ဆို၊ ကျုပ်တို့ကို အထင် သေး အမြင်သေးနဲ့ဆက်ဆံခဲ့တာ၊ သူ့ကိုယ်တိုင်ကော ဘာတတ်နိုင် လဲ၊ ခံရတာပဲမဟုတ်လား၊ သက်ခြွေငါးဖော်က နာမည်ကြီးပေမယ့် လက်တွေ့မှာ ထင်သလောက်လည်း မဟုတ်ပါလားဗျ”

မကျေနပ်ချက်များ ပွင့်အန်ထွက်လာ၏။

ကွမ်းကျောင်း ဒေါသသွားသည်။

“သက်ခြွေငါးဖော်က အသုံးမကျတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဟို ကောင်လေးရဲ့သိုင်းပညာက ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် တော်နေတာကွ၊ ဒါကို မင်းမသိဘဲ ရမ်းမပြောနဲ့”

ဟု ငေါက်လိုက်၏။

လုံရှောက်က သည်းမခံပါ။

၅၂ ❖ မိုးကျော်သူ

တစ်ချက် မဲလိုက်ပြီး..

“အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ၊ သူ့ကိုယှဉ်ဖို့မလွယ်လို့ မင်းကိုလာပြီး အကူအညီတောင်းတာပေါ့ကွ၊ မင်းက မကူညီနိုင်ဘဲ ငါ့ကိုလာပြီး အပြစ်တင်မနေစမ်းပါနဲ့”

“ဘာကွ”

ကွမ်းကျောင်းသည် စားပွဲကို လက်ဝါးဖြင့် ဖြန်းခနဲမြည် အောင်ရိုက်ချလိုက်ပြီးမှ...

“အခု ကျောက်တုံးခံလိုက်ရပြီ၊ သေမလား၊ ရှင်မလား၊ မပြောနိုင်ဘူး၊ ကျောက်တုံးသာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် သွေးမြေခွေးက လက်ပိုက်ကြည့်နေမယ် ထင်သလား”

လုံရှောက် မုံပြီးပြီးလိုက်သည်။

“လက်ပိုက်ကြည့်မနေလည်း ကောင်းတာပဲ၊ ဟိုကောင် လေးကို ဆုံးမနိုင်တာပေါ့”

ကွမ်းကျောင်း ဒေါသထွက်သွားသည်။

“အေး..ဟိုကောင်လေးမလွယ်သလို ငါတို့လည်း လွယ်မှာ မဟုတ်ဘူးကွ”

လုံရှောက်က...

“ငါတို့နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“မင်းက သွေးမြေခွေးအကြောင်း မသိသေးဘဲကိုး၊ သွေးမြေခွေးက ငါတို့ကိုပါ အပြစ်တင်လိမ့်မယ်”

“တော်စမ်းပါကွာ”

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၅၃

လုံရှောက်က အော်ပစ်လိုက်သည်။

ကွမ်းကျောင်းက...

“ငါပြောတာမယုံရင် မင်းတို့ စောင့်ကြည့်နေပါ၊ ငါတော့ ဆိုင်ပိတ်ပြီး ပြေးတော့မယ်”

“ဘာကွ”

ကွမ်းကျောင်းက...

“သွေးမြေခွေး ရောက်မလာခင် ပြေးမှဖြစ်မယ်၊ ကဲ မင်းတို့လည်း သွားကြပေတော့”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

လုံရှောက်နှင့် ကျူးဖုံးတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်သည်။

သူတို့သည် ကွမ်းကျောင်းအား လှောင်သလိုဟန်ရှိနေကြ၏။ ကွမ်းကျောင်းကား ထွေထွေထူးထူး မပြောလိုတော့ပါ။

သူက ထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီး...

“သွေးမြေခွေးတို့လူစုနဲ့ ငါဆက်ဆံဖူးတော့ သူတို့အကြောင်းကို ငါကောင်းကောင်းကြီးသိတယ်၊ အခုချိန်မှာ သူတို့ဟာ အရင်ကလို သိုင်းလောကထဲ မလုပ်ရှားဘဲ အေးအေးဆေးဆေး နေကြလို့ သိုင်းလောကသားတွေ ပေါ့ပေါ့ဆဆဖြစ်နေကြတာ၊ သူတို့သာ သိုင်းလောကထဲ ဆင်းလာမယ်ဆိုရင် မိုးမီးလောင်သွားမယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပါ”

လုံရှောက်က...

၅၄ ❖ မိုးကျော်သူ

“မင်းကြောက်ရင်လည်း ပြေးပေါ့ကွာ၊ ငါတို့တော့ ဂရုမစိုက်
သေးဘူး”

တမင် အရွဲ့တိုက်ကာ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကွမ်းကျောင်း မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“မင်း တကယ်ပြောတာလား”

လုံရှောက်က...

“ဟုတ်တယ်”

ကွမ်းကျောင်း၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်သွား၏။

သူက လုံရှောက်အား စူးရဲစွာကြည့်ရင်း...

“ကောင်းပြီ၊ မင်းနေဝံ့တယ်ဆိုရင် ငါ့ရဲ့လောင်းကစားဂေ

ဟာ မင်းကိုလွှဲပေးခဲ့မယ်”

ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်သည်။

လုံရှောက်က...

“ဟာ...သိပ်ကောင်းတာပေါ့ကွာ”

ကွမ်းကျောင်းက သူ့အား သနားစဖွယ်ဟန်ဖြင့်ကြည့်ကာ..

“ဒါဖြင့် မင်းနေခဲ့ပေတော့၊ နောက်မှ နောင်တမရနဲ့”

စကားဆုံးလျှင် ကွမ်းကျောင်းက ခပ်သွက်သွက် လှမ်းထွက်

သွားလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၅၅

“ဟာ...ဟာ...ဟား”

“ဟာ...ဟာ...ဟား”

ကွမ်းကျောင်း အလောတကြီး ထွက်သွားပြီဖြစ်သည်။

လုံရှောက်နှင့်ကျူးဖုံးတို့ သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်ကြ

လေသည်။

လုံရှောက်က...

“တော်တော် အကြောက်ကြီးတဲ့ကောင်ပဲ၊ ငါတို့တော့ သူ့ရဲ့

လောင်းကစားဂေဟာကို အချောင်ရတာပဲကွ”

ကျူးဖုံးက...

“ဟုတ်တယ်၊ လောင်းကစားဂေဟာစုံလုံး အချောင်ရမှ

တော့ ဟိုကောင်လေးကို မေ့ပစ်လိုက်နိုင်ပါတယ်လေ”

“ဒါပေါ့ကွာ”

ထိုစဉ်...

“ဝုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

အပြင်ဘက်မှ စူးရှကျယ်လောင်သော အော်ဟစ်သံများ

ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

တစ်ဆက်တည်းပင်...

“ဆရာ...ဆရာကွမ်း”

အစောင့်တစ်ယောက် အပြေးအလွှား ရောက်ရှိလာ၏။

၅၆ ❖ မိုးကျော်သူ

လုံရှောက်က...

“ကွမ်းကျောင်း မရှိတော့ဘူး၊ အခုချိန်ကစပြီး လောင်းက
စားဂေဟာရုံ ကိစ္စအဝဝကို ငါတာဝန်ယူထားတယ်၊ ကံ ဘာဖြစ်တာ
လဲ၊ ပြောစမ်း”

ဟု ခပ်ထန်ထန် မေးလိုက်သည်။

အစောင့်က...

“လူတစ်ယောက် လောင်းကစားဂေဟာထဲလာပြီး သောင်း
ကျန်းနေပါတယ်၊ ပစ္စည်းတွေကို ရိုက်ချိုးဖျက်ဆီးပြီး အလုပ်သမား
တွေကို သတ်ပစ်နေပါတယ်”

ဟု ပြောလာလေသည်။

“ဟေ”

မမျှော်လင့်သော စကားကြားလိုက်ရခြင်းကြောင့် လုံ
ရှောက် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေသည်။

ကျူးဖုံးက...

“ဘယ်ကောင်ကလာပြီး စော်ကားတာလဲ၊ သိကြသေးတာ
ပေါ့”

ဟုကြိုးဝါးကာ အခန်းအပြင်ဘက် ပြေးထွက်သွားလေတော့
သည်။

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၅၇

ကျူးဖုံး ထွက်သွားပြီဖြစ်သည်။

လုံရှောက်ကား ဂူငူကြီးထိုင်လျက်...

သူတို့အား ဒုက္ခပေးနေသည့် လူငယ်ကလာရောက် ရန်ရှာ
ခြင်းလေလားဟု တွေးနေမိသည်။

ရုတ်တရက်...

“အမယ်လေး”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာ၏။

ထိုအသံကို ကြားလျှင် လုံရှောက်၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ
တုန်ခါသွားလေသည်။

“ကျူးဖုံး”

ဟုလည်း လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

မှန်ပေသည်။

ကြားလိုက်ရသော အော်ဟစ်သံမှာ ကျူးဖုံး၏အသံ ဖြစ်နေ
ပါသည်။

လုံရှောက် မနေနိုင်တော့ပါ။

“ကျူးဖုံး”

အော်ဟစ်ကာ အခန်းအပြင်ဘက် ပြေးထွက်သွားလေ
သည်။

ထိုအခါ...

လောင်းကစားဂေဟာမှာ ပျက်စီးချင်တိုင်း ပျက်စီးနေ
သည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

၅၈ ❖ မိုးကျော်သူ

စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်များ အလဲလဲ အပြုပြု ကျိုးပဲ့ပျက်စီးနေ
ပြီး ဆိုင်လုလင်များ၊ အလုပ်သမားများ လဲကျသေဆုံးနေကြသည်။

အခန်းအလယ်တွင် လူတစ်ယောက် ရပ်နေ၏။

ထိုလူ၏ရှေ့၌ ကျူးဖုံးသည် ဒူးထောက်လျက်သား ရှိနေ
သည်။

ကျူးဖုံးက...

“ကျုပ်...ကျုပ်ကို မသတ်ပါနဲ့”

ဟု တောင်းပန်နေလေသည်။

မားမားမတ်မတ် ရပ်နေသူမှာ အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထား
လေသည်။

ဟန်မူရာကင်းမဲ့သည့် မျက်နှာထားပိုင်ရှင် ဖြစ်ပြီး အေးတိ
အေးစက်ဖြင့်...

“ကျောက်တုံးကို တိုက်ခိုက်သွားတာ ဘယ်သူလဲ ပြောစမ်း”

ဟု မေးနေ၏။

ကျူးဖုံးက...

“ကျုပ်...ကျုပ် မသိပါဘူးဗျာ”

အထိတ်တလန့် ပြောနေသည်။

“ဘာပြောတယ်”

အနီရောင်ဝတ်ဆင်သူ၏အသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်
လာသည်။

ကျူးဖုံးသည် အခန်းတွင်းမှ လုံ့ရှောက် ထွက်လာသည်ကို

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၅၉

မြင်လျှင် အသက်ဘေးမှ လွတ်လိုလွတ်ငြားဖြင့်...

“သူ...သူသိတယ်”

လုံ့ရှောက်အား လွှဲချလိုက်လေသည်။

အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက လုံ့ရှောက်အား လှမ်းကြည့်
ကာ ပြုံးလိုက်၏။

သူ၏အပြုံးကို တွေ့လျှင် လုံ့ရှောက်၏ရင်ထဲ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်
သွားလေသည်။

အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက ကျူးဖုံးအား ငုံ့ကြည့်ကာ...

“ဒါဖြင့် မင်းကို မလိုတော့ဘူး”

စကားဆုံးလျှင် ကျူးဖုံး၏ဦးခေါင်းကို လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချ
လိုက်လေသည်။

ကျူးဖုံး ထိတ်လန့်သွား၏။

“မ...မလုပ်နဲ့”

အော်ဟစ်ကာ ရှောင်တိမ်းရန် ကြိုးစားလိုက်၏။

သို့သော်...

အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ၏ လက်ဝါးချိတ်ချက်သည်
အလွန်လျင်မြန်နေသဖြင့် မရှောင်တိမ်းနိုင်ပါတော့ချေ။

ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး ကွဲအက်ကြေမွသွားကာ...

“အား”

စူးရှစွာ အော်ဟစ်ရင်း ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျသေဆုံးသွား
လေတော့သည်။

၆၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ကျူးဖုံး၏ အဖြစ်ဆိုးကို မြင်လျှင်...

“ဟာ”

လုံရှောက် အထိတ်တလန့် အော်လိုက်မိလေသည်။

အနီရောင်ဝတ်ထားသူက...

“ကျောက်တုံးကို တိုက်ခိုက်သွားတာ ဘယ်သူလဲ ပြောစမ်း”

ဟု မေးလာသည်။

လုံရှောက် ဘာမှမပြောပါ။

ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်ပြေးသွားလေတော့သည်။

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၆၁

ဒုက္ခသည်

ကျူးဖုံး အသတ်ခံလိုက်ရပြီ ဖြစ်သည်။

ကွမ်းကျောင်း အဘယ်ကြောင့် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေကြောင်း လုံရှောက် သဘောပေါက်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

သွေးမြေခွေး၏လူများ ရောက်ရှိလာကြပြီတကား လုံရှောက်မှာ လောင်းကစားဂေဟာထဲ၌ ဆက်မနေဝံ့တော့ပါချေ။

ဂေဟာအနောက်ဘက် တံခါးပေါက်မှနေ၍ ထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားလိုက်လေသည်။

သို့သော်...

“ဒါက ဘယ်လဲ”

အနောက်ဘက် တံခါးပေါက်မှ ထွက်လိုက်မိသည်နှင့် လမ်းပိတ်ရပ်နေသူတစ်ယောက်ကြောင့် ခြေလှမ်းတို့ခနဲ ရပ်လိုက်ရလေတော့သည်။

၆၂ ❖ မိုးကျော်သူ

လမ်းပိတ်ထားသူမှာ ချောမောလှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါသည်။

လုံရှောက်က...

“မင်း ဘာကြောင့် လမ်းပိတ်ထားတာလဲ”

ဟု ငေါက်လိုက်သည်။

မိန်းကလေး ခစ်ခနဲ ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“ရှင် ထွက်ပြေးသွားမှာ စိုးရိမ်လို့ပေါ့”

ဟု ပြောလာ၏။

“ဘာ”

“ဆိုင်ထဲမှာ ‘အပူလှိုင်းသိုင်းသမား’ သောင်းကျန်းနေတယ် မဟုတ်လား၊ ရှင်ကြောက်လန့်ပြီး ထွက်ပြေးသွားမှာ စိုးရိမ်လို့ ဒီမှာလာပြီး ကျွန်မက စောင့်နေတာလေ”

လုံရှောက် ထိတ်လန့်သွားသည်။

“မင်း...မင်း”

ထိုစဉ်...

“အအေးလှိုင်းသိုင်းမယ် သူ့ကို မလွှတ်စေနဲ့”

စကားသံနှင့်အတူ အပူလှိုင်းသိုင်းသမား ထွက်ပေါ်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

“ကျုပ်...ကျုပ်”

လုံရှောက် ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ဖြစ်နေသည်။

သူ၏ရှေ့တွင် ပိတ်ရပ်ထားသူကား အအေးလှိုင်းသိုင်းမယ်

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၆၃

ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

အပူလှိုင်းသိုင်းသမားနှင့် အအေးလှိုင်းသိုင်းမယ်တို့သည် သက်ခြွင်းဖော်တွင် ပါဝင်ကြသူများ ဖြစ်၏။

အအေးလှိုင်းသိုင်းမယ်သည် အသက်လေးဆယ်ကျော်ပြီ ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော်...

သူမသည် ထက်မြက်သော ဆေးဝါးများ ဖော်စပ်ကာ မှီဝဲနေသဖြင့် ငယ်ရွယ်နုပျိုသော မိန်းမချောလေးတစ်ဦးအသွင် ရှိနေသေးခြင်း ဖြစ်သည်။

သူမ၏ရုပ်ရည်နှင့် ညှို့ယူဖမ်းစားကာ လူသတ်လေ့ ရှိသည်မှာ သူမ၏အကျင့် ဖြစ်ပေသည်။

လုံရှောက်သည် အပူလှိုင်းသိုင်းသမားတို့ လက်မှ ပြေးလွှတ်တော့မည် မဟုတ်ကြောင်း နားလည်သဘောပေါက်သွားသည်။

ထို့ကြောင့်...

“ကျုပ်...ကျုပ်ကို မသတ်ကြပါနဲ့ဗျာ”

ဟု တောင်းပန်လိုက်လေသည်။

အအေးလှိုင်းသိုင်းမယ်က...

“အို ရှင့်ကို ဘာကြောင့် သတ်ပစ်ရမှာလဲ၊ ရှင့်လို ယောက်ျားဝီသတဲ့ လူတစ်ယောက် လောကပေါ်မှာ လျော့သွားရင် ဝမ်းနည်းစရာ ဖြစ်ကုန်တော့မှာပေါ့၊ ခစ်...ခစ်”

သူမ၏အပြောကြောင့် လုံရှောက်မှာ ကြက်သီးမွေးညှင်း

၆၄ ❖ မိုးကျော်သူ

ထသွားလေတော့သည်။

အပူလှိုင်းသိုင်းသမားက...

“ကဲ ပြောစမ်း”

ဟု မေးလာသည်။

လုံရှောက်က...

“ကျုပ်..ကျုပ် ဘာပြောရမှာလဲ”

ဟု ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် ပြန်မေးလိုက်၏။

အပူလှိုင်းသိုင်းသမားက ခက်ကန်သော လေသံဖြင့်...

“ကျောက်တုံးကို တိုက်ခိုက်သွားတဲ့လူဟာ ဘယ်သူလဲ၊ အခု ဘယ်မှာလဲ”

ကောင်းထင်းနှင့် စင်းဝှာတို့နှစ်ယောက်ကို လုံရှောက် မြင် ယောင်လာသည်။

အထူးသဖြင့်...

ကျောက်တုံးသည် ကောင်းထင်း၏လက်ချက်ကြောင့် ဒဏ် ရာရသွားခြင်း ဖြစ်၏။

ကျောက်တုံး၏အဖော်များက ကောင်းထင်းအပေါ် သဲကြီး မဲကြီး ဖြစ်နေကြောင်း ထင်ရှားနေပေသည်။

“ကဲ ပြောစမ်း”

အပူလှိုင်းသိုင်းသမားက အော်ငေါက်လိုက်သည်။

လုံရှောက်က...

“ကျုပ်..ကျုပ် မသိဘူး”

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၆၅

“ဘာ”

အပူလှိုင်းသိုင်းသမား၏ အော်ငေါက်သံနှင့်အတူ လက်ဝါး ရိုက်ချက်ကလည်း တစ်ဖြိုင်နက် ကျရောက်လာ၏။

“ဖြန်း”

“အား”

လုံရှောက်၏ခန္ဓာကိုယ် တစ်ပတ်လည်သွားပါသည်။

အပူလှိုင်းသိုင်းသမား၏ ရိုက်ချက်ကြောင့် မျက်လုံးများ မီး ပွင့်သွားပြီး ပါးတစ်ဖက် ထူပူသွားလေသည်။

အပူလှိုင်းသိုင်းသမားက...

“ခင်ဗျား သေသွားမယ်”

ဟု ဒေါသတကြီး ပြော၏။

အအေးလှိုင်းသိုင်းမယ်က...

“ရှင်ပါးပြင် နီရဲသွားလို့ ပိုပြီး ချောမောခန့်ညားလာသလိုပဲ၊ ကဲ ပြောလိုက်ပါရင်၊ နို့မဟုတ်ရင် ရှင်ကို သူက တစ်စီ ဖြစ်အောင် လုပ်မှာ၊ ရှင်တစ်ခုခု ဖြစ်ရင် ကျွန်မရင်ကွဲရမှာပဲ”

ဟု ခွဲနဲ့နဲ့လေး ပြောနေသည်။

လုံရှောက် ခံပြင်းဒေါသထွက်သွားပြီး...

“မင်းပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်း”

ဟု ငေါက်လိုက်၏။

အအေးလှိုင်းသိုင်းမယ်က...

“အို ကျွန်မကို ဒီလိုမပြောရဘူးလေ၊ ကျွန်မက ရှင်ကိုမြင်

၆၆ ❖ မိုးကျော်သူ

မြင်ချင်း သဘောကျနေတာရှင်၊ ကဲ ပြောလိုက်နော်”

သူမက လုံရှောက်၏လက်ကောက်ဝတ်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ
ချော့မော့ပြောဆိုလိုက်သည်။

“လွှတ်စမ်း”

လုံရှောက်က ရုန်းထွက်လိုက်၏။

ဤတွင်...

“ဖျောက်”

အရိုးကျိုးသံသံသံ ထွက်ပေါ်လာပြီး လုံရှောက်၏လက်တစ်
ဖက် ကျိုးသွားလေသည်။

“အမယ်လေးဗျ”

လုံရှောက် ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်မိလေသည်။

အအေးလှိုင်းသိုင်းမယ်သည် သူ၏လက်ကောက်ဝတ်ကို ချိုး
ပစ်လိုက်ပြီ မဟုတ်ပါလား။

အပူလှိုင်းသိုင်းသမားက ခက်ထန်စွာ ပြောပြီး နှိပ်စက်သလို
အအေးလှိုင်းသိုင်းမယ်က အပျော့ဆွဲလေးဖြင့် နှိပ်စက်၏။

သူတို့နှစ်ယောက်၏လက်ချက်ဖြင့် မိမိ သေဆုံးရလိမ့်မည်
ဖြစ်ကြောင်း လုံရှောက် သဘောပေါက်လာလေတော့သည်။

လုံရှောက်က...

“ကျုပ်..ကျုပ်ကို မသတ်ကြပါနဲ့ဗျာ”

ဟု တောင်းပန်တိုးလျှိုးလိုက်သည်။

ထွက်ပြေးသွားပြီ ဖြစ်သော ကွမ်းကျောင်း၏စကားကို နား

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၆၇

မထောင်မိသဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒေါသ ဖြစ်နေမိလေသည်။

သက်ခြွင်းမော်သည် အလွန်ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သူများ
မဟုတ်ပါလား။

အပူလှိုင်းသိုင်းသမားက...

“ကျောက်တုံးကို တိုက်ခိုက်သွားတဲ့လူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ
ရယ်၊ ဘယ်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာရယ်ပြော၊ ဒါဆို ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့
ဂရုမစိုက်တော့ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

လုံရှောက် နာကျင်မှုကို မျှီသိပ်ထားလိုက်၏။

သူက တုန်ယင်သော လေသံဖြင့်...

“အဲဒီ ကောင်လေးရဲ့ နာမည်ကို မသိပါဘူးဗျာ၊ အခု ဒီမြို့က
ထွက်သွားလောက်ပါပြီ”

ဟု ပြောလိုက်မိသည်။

ထိုစကားကို ကြားလျှင် အပူလှိုင်းသိုင်းသမား မျက်မှောင်
ကြုတ်သွားလေသည်။

လုံရှောက်အား စေ့စေ့ကြည့်ကာ...

“သူ့နာမည်ကို ခင်ဗျား မသိဘူး၊ အခု ဒီမြို့က ထွက်သွား
ပြီ ဟုတ်လား”

လုံရှောက်က ပျာပျာသလဲဖြင့်...

“ဟုတ်..ဟုတ်ပါတယ်”

သူက အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

၆၈ ❖ မိုးကျော်သူ

သို့သော်...

အပူလှိုင်းသိုင်းသမားက လက်မခံပါချေ။

ဒေါသထောင်းခနဲ ထွက်သွားပြီး...

“ခင်ဗျားလိမ့်ပြောတာ၊ ခင်ဗျားသိကို သိရမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ပါးရိုက်ချလိုက်ပြန်သည်။

“ဖြန်း”

“အား”

လုံရှောက် နာကျင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်၏။

ယခုတစ်ကြိမ်...

သူ၏သွားနှစ်ချောင်း ကျွတ်ထွက်သွားကာ သွေးများ ယိုစီး
ထွက်လာလေသည်။

လုံရှောက် အသည်းပေါက်မတတ် နာကျင်သွားမိလေ
သည်။

အပူလှိုင်းသိုင်းသမားက...

“အမှန်အတိုင်း ပြောရင်ပြော၊ မပြောရင်တော့ ခင်ဗျားကို
နှိပ်စက်ရလိမ့်မယ်”

အေးတိအေးစက် ပြောလာသည်။

လုံရှောက် အလွန်ပင် ထိတ်လန့်သွားသည်။

အပူလှိုင်းသိုင်းသမားသာ သူ့အား စိတ်ရှိလက်ရှိ နှိပ်စက်ပါ
လျှင်။ လုံရှောက်မှာ ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် မခံတွေးဝံ့အောင် ဖြစ်သွား
လေသည်။

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၆၉

သူက အမှန်အတိုင်း ပြောသော်လည်း အပူလှိုင်းသိုင်းသ
မားတို့ ယုံကြည်မည် မဟုတ်ချေ။

ကျောက်တုံးအား တိုက်ခိုက်သွားသည့် လူငယ်ကို မတွေ့ရ
မချင်း မိမိအား နှိပ်စက်နေကြဦးမည် ဖြစ်ကြောင်း ဆင်ခြင်မိလိုက်
၏။

မိမိ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

ရုတ်တရက် သူက...

“သူ့..သူ့ကို ကွမ်းကျောင်း သိပါတယ်ဗျာ”

ကြံရာမရသည့်အဆုံး ကွမ်းကျောင်းအပေါ် လွှဲချလိုက်လေ
သည်။

အပူလှိုင်းသိုင်းသမား မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီး...

“ကွမ်းကျောင်း ဘယ်မှာလဲ”

ဟု မေးသည်။

လုံရှောက်က...

“ဟို..ဟို”

“သူ ဘယ်မှာလဲ”

အပူလှိုင်းသိုင်းသမား စိတ်မရှည်တော့ဘဲ အော်ငေါက်လိုက်
သည်။

လုံရှောက်၏တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးများ စိုစွဲလာ၏။

ယခုမှ...

မိမိ မှားသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း လုံရှောက်က ဆင်ခြင်မိလေ

၇၀ ❖ မိုးကျော်သူ

သည်။ ကျူးဖုံးသည် အပူလှိုင်းသိုင်းသမားတို့ စစ်ဆေးမေးမြန်းစဉ်
က အဖြေမပေးနိုင်သဖြင့် မိမိအပေါ် လွှဲချခဲ့သည်။

တစ်ဖန်...

အပူလှိုင်းသိုင်းသမားက ကျူးဖုံးကို ရှင်းပစ်လိုက်ပြီး မိမိ
ဘက်သို့ မြှားဦးလှည့်လာသည်ကို တွေ့မြင်ခဲ့ရပြီ ဖြစ်လေသည်။

တစ်ဖန်...

မိမိက ကြိရာမရသဖြင့် ကွမ်းကျောင်းအပေါ် လွှဲချပြန်ရာ
ကွမ်းကျောင်းကို တွေ့သည်နှင့် မိမိအား သုတ်သင်ပစ်မည် ဖြစ်
ကြောင်း လုံရှောက် တွေးလာမိတော့သည်။

အပူလှိုင်းသိုင်းသမားက...

“ကွမ်းကျောင်း ဘယ်မှာလဲ”

ဟု မေးလာသည်။

လုံရှောက်က...

“မြို့...မြို့ထဲမှာပါ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

အပူလှိုင်းသိုင်းသမား ပြုံးလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

အအေးလှိုင်းသိုင်းမယ်အား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

အအေးလှိုင်းသိုင်းမယ် ပြုံးလိုက်၏။

သူမ ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ကာ...

“ကောင်းပြီ၊ သူရှိတဲ့နေရာကို ကျွန်မတို့ကို လိုက်ပြပါ”

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၇၁

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်...”

လုံရှောက် ဘာပြောရမှန်း မသိပါ။

အအေးလှိုင်းသိုင်းမယ်က...

“ကွမ်းကျောင်းကို တွေ့ရင် ရှင့်ကို ကျွန်မတို့ လွှတ်ပေးပါ”

မယ်”

ဟု ပြောလာသည်။

လုံရှောက် မတတ်သာတော့ပါ။

ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီ...

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ကျုပ်လိုက်ပြပါမယ်”

မတတ်သာသည့်ဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်၏။

အပူလှိုင်းသိုင်းသမားက အချိန်မဖြုန်းလိုတော့ပါချေ။

“ကဲ သွားကြစို့”

ဟု လောဆော်လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

နှစ်ယောက်သား လုံရှောက်အား ဆွဲခေါ်ကာ လောင်း

ကစားဂေဟာအတွင်းမှ ထွက်သွားကြတော့သည်။

လုံရှောက်သည် ကြက်ကလေး၊ ငှက်ကလေးတစ်ကောင်

ပမာ လိုက်ပါသွားရလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

၇၂. ❖ မိုးကျော်သူ

မြို့ထဲ...

မြို့ထဲ၌ စည်ကားနေပါသည်။

အရောင်အသွေး စုံလင်စွာ ဝတ်ဆင်ထားကြသူများသည်
ဥဒဟို သွားလာနေကြသည်။

အပူလှိုင်းသိုင်းသမားနှင့် အအေးလှိုင်းသိုင်းမယ်တို့သည် လုံ
ရှောက်အား ဆွဲခေါ်လာကြသည်။

မည်သူ့ကိုမျှ ဂရုမစိုက်ကြပါချေ။

လုံရှောက်မှာ အနှိပ်စက် မခံရလေအောင် ကွမ်းကျောင်း
ရှိသည့်နေရာသို့ လိုက်ပို့ပေးပါမည်ဟု ပြောခဲ့သော်လည်း ကွမ်း
ကျောင်း ဤမြို့ကလေး၌ ရှိတော့မည် မဟုတ်ကြောင်း နားလည်
ထားလေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ။

ကွမ်းကျောင်းကို မတွေ့မချင်း မိမိအား သတ်ပစ်ကြမည်
မဟုတ်ဟု ယုံကြည်မိ၏။

အပူလှိုင်းသိုင်းသမားနှင့် အအေးလှိုင်းသိုင်းမယ်တို့ ဆွဲခေါ်
သည့်အတိုင်း လိုက်လာရင်း မည်သည့်နေရာသို့ ညွှန်ပြလျှင် ကောင်း
မည်နည်းဟု တွေးတောစဉ်းစားလာခဲ့လေသည်။

မြို့လယ်သို့ ရောက်လျှင်...

“ကဲ ကွမ်းကျောင်း ဘယ်မှာလဲ ပြော”

အပူလှိုင်းသိုင်းသမားက မေးလာလေသည်။

ရုတ်တရက်...

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၇၃

လုံရှောက်သည် ကွမ်းကျောင်းတွင် တိတ်တိတ်ပုန်း ဇနီး
မယားတစ်ယောက်ရှိကြောင်း သတိရလာမိလေသည်။

ထို့ကြောင့်...

“ဟိုဘက်လမ်းမှာ နေပါတယ်ဗျာ”

ဟု ပြော၏။

ထို့နောက်...

သွက်လက်စွာဖြင့် လမ်းပြခေါ်ဆောင်သွား၏။

အပူလှိုင်းသိုင်းသမားနှင့် အအေးလှိုင်းသိုင်းမယ်တို့ လိုက်
သွားကြ၏။

မကြာပါချေ။

လှပသပ်ရပ်သော အိမ်လေးတစ်လုံးရှေ့သို့ ရောက်ရှိသွား
ကြလေသည်။

အိမ်တံခါး ပွင့်နေပြီး အိမ်ရှေ့တွင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်
ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုအမျိုးသမီးမှာ ကွမ်းကျောင်း၏အမျိုးသမီး ဖြစ်သည်။

လုံရှောက်က...

“ကွမ်းကျောင်းရဲ့ဇနီးပဲ၊ ကွမ်းကျောင်း ဘယ်မှာ ရှိတယ်ဆို
တာ သူသိလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

အအေးလှိုင်းသိုင်းမယ်က ရှေ့သို့ လှမ်းသွားပြီး...

“အစ်မကြီး၊ ကွမ်းကျောင်း ဒီကို လာသေးသလားရှင်”

၇၄ ❖ မိုးကျော်သူ

ဟု မေးလိုက်သည်။

အမျိုးသမီးက...

“လာသွားတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟု ပြန်မေးသည်။

“ဟင်”

ထိုစကားကြားလျှင် လုံရှောက် မျက်လုံးပြူးသွားရလေ

သည်။

ကွမ်းကျောင်းသည် လောင်းကစားဂေဟာမှ ထွက်သွားပြီး

နောက် အမျိုးသမီး၏အိမ်သို့ ရောက်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

အအေးလှိုင်းသိုင်းမယ်က...

“အခု သူ ဘယ်မှာလဲရှင်”

ဟု မေးလိုက်သည်။

အမျိုးသမီးက သူတို့အား တစ်ချက်အကဲခတ်ကြည့်လိုက်

သည်။

ထို့နောက်...

ချောင်းတစ်ချက်ဟန့်ကာ...

“ထွက်သွားတာ အတော်ကြာပြီရှင်၊ ရေးကြီးသတ်ပျာနဲ့ ဘာ

မှလဲမေးလို့ မရဘူး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

အအေးလှိုင်းသိုင်းမယ်က...

“သူ ဘယ်သွားမယ်ဆိုတာ ပြောသွားသေးသလားရှင်”

သွေးနောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၇၅

အမျိုးသမီးက...

“ခိုင်ဖုံးမြို့ကို သွားမယ်လို့ ပြောတာပဲ”

အအေးလှိုင်းသိုင်းမယ်က...

“ဘာကိစ္စနဲ့ သွားတာလဲ”

အမျိုးသမီးက...

“အဲဒီမှာ သူ့ရဲ့ဆရာ ရှိတယ်လေ”

“သူ့ဆရာက ဘယ်သူလဲ”

အအေးလှိုင်းသိုင်းမယ်၏ အမေးအမြန်း ထူနေခြင်းကြောင့်

အမျိုးသမီး သံသယ ဝင်လာလေတော့သည်။

သူက ပြန်လည်အကဲခတ်ကြည့်ရင်း...

“နေပါဦး၊ ရှင်တို့က ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘာကြောင့် အစ်ကို

ကြီးကွမ်းကျောင်းကို လာပြီး စုံစမ်းနေတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

အအေးလှိုင်းသိုင်းမယ်က...

“အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ရှိလို့ပေါ့ရှင်”

အမျိုးသမီးက...

“ဘာကိစ္စလဲ”

ဟု မေးသည်။

“ကျွန်မတို့ကိစ္စကို ထားလိုက်ပါ၊ ကွမ်းကျောင်းရဲ့ဆရာ

ဘယ်သူဆိုတာသာ ပြောပါ”

အအေးလှိုင်းသိုင်းမယ်က ခပ်ထန်ထန် မေးလိုက်လေသည်။

၇၆ ❖ မိုးကျော်သူ

အမျိုးသမီးက...

“မပြောဘူး ဆိုရင်ကော”

ဟု ပမာမခန့် ပြောလေသည်။

အအေးလှိုင်းသိုင်းမယ်တို့သည် ကောင်းသော လာခြင်းဖြင့်
ရောက်လာသူများ မဟုတ်ကြကြောင်း သဘောပေါက်သွားပြီ ဖြစ်
သည်။

အအေးလှိုင်းသိုင်းမယ်က...

“မပြောရင် ရှင် ဒုက္ခရောက်သွားမှာပေါ့”

အေးတိအေးစက် ပြောလိုက်သည်။

အအေးလှိုင်းသိုင်းမယ်၏စကားကြောင့် အမျိုးသမီး ဒေါပွ
သွားသည်။

“ငါ့ကို လာပြီး ခြိမ်းခြောက်လို့ရမယ် မထင်နဲ့ အကုန်လုံး
ခွေးပြေးဝက်ပြေး ပြေးရမယ်ဆိုတာ မှတ်ထား”

“ဖြောင်...ဖြောင်”

ပြောပြောဆိုဆို လက်ခုပ်နှစ်ချက် တီးလိုက်၏။

ထိုအခါ...

အိမ်ထဲမှ လူတစ်စု ပြေးထွက်လာလေသည်။

အားလုံးသည် လူသန်ကြီးများပင်။

မျက်နှာပေါက်မှာလည်း မိုက်ထိမိုက်ကန်း နိုင်လှပေသည်။

ထိုလူများသည် အမျိုးသမီးအား စောင့်ရှောက်ရန် ကွမ်း
ကျောင်းက ထားရှိပေးထားသော လူမိုက်များပင် ဖြစ်သည်။

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၇၇

လူမိုက်များထဲမှ လူတစ်ယောက် လှမ်းထွက်လာသည်။

ထိုလူသည် အသက်သုံးဆယ်ကျော်ခန့် ရှိပြီး မျက်နှာတွင်
ကျောက်ပေါက်မာများဖြင့် ပြည့်နှက်နေ၏။

ထိုလူက အမျိုးသမီးအား...

“အစ်မကြီး ဘာဖြစ်တာလဲ”

အအေးလှိုင်းသိုင်းမယ်တို့အား လက်ညှိုးထိုးကာ...

“သူတို့ကကော ဘယ်သူတွေလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

အမျိုးသမီးက...

“သူတို့ ငါ့ကို လာနှောင့်ယှက်နေတယ်၊ ကျောက်ပေါက်မာ”
ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကျောက်ပေါက်မာဆိုသူ၏ မျက်နှာကြီး ခက်ထန်သွားလေ
သည်။

“အစ်မကြီးကို လာနှောင့်ယှက်တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ကို ဆုံးမလိုက်စမ်းပါ”

ကျောက်ပေါက်မာက အပူလှိုင်းသိုင်းသမားတို့နှင့် မျက်နှာ
ချင်းဆိုင်လိုက်ပြီး...

“မင်းတို့က သေချင်လို့ လာနှောင့်ယှက်ကြတာလား”

ဟု ခပ်ထန်ထန် မေးလိုက်၏။

အပူလှိုင်းသိုင်းသမားက အအေးလှိုင်းသိုင်းမယ်အား ကြည့်
လိုက်သည်။

၇၈ ❖ မိုးကျော်သူ

အအေးလှိုင်းသိုင်းမယ်က ခစ်ခနဲ ရယ်လိုက်မိ၏။
ကျောက်ပေါက်မာ၏အကြည့်က သူမထံသို့ ရွေ့လျားလာ
သည်။

သူက အသံဝါကြီးဖြင့်...
“မင်း ဘာရယ်တာလဲ၊ မေ့ချင်ပြီလား”
ဟု ငေါက်လိုက်၏။
အအေးလှိုင်းသိုင်းမယ်က ကဗျာကယာ လက်ကာပြလိုက်

ပြီး...
“အမယ်လေး၊ မသေချင်သေးပါဘူးရှင်”
ဟု ပြောလိုက်သည်။
သူမက ကြောက်လန့်သည့် ပုံဟန်ဖြင့် တမင် ပြောနေခြင်း
ဖြစ်သည်။

ကျောက်ပေါက်မာက...
“ကောင်းပြီ၊ မသေချင်ရင် အစ်မကြီးကို ချက်ချင်းတောင်း
ပန်လိုက်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။
အအေးလှိုင်းသိုင်းမယ်က...
“အစ်ကိုကြီးကလဲ ဒေါသကြီးပဲ၊ ကျွန်မက ကြောက်တတ်
တယ်ရှင်”

ခွဲခွဲနဲ့နဲ့ ပြောလာ၏။
တစ်ဆက်တည်းပင်...

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၇၉

ကျောက်ပေါက်မာ၏လက်အား အသာအယာ ဆုပ်ကိုင်
လာလေသည်။

ကျောက်ပေါက်မာ သဘောတွေ့သွား၏။
“မင်းက သိပ်လှတဲ့ မိန်းကလေးဆိုတော့ ကျုပ်က သဘော
ထားကြီးရမှာပေါ့လေ”

အအေးလှိုင်းမယ်က...
“အစ်ကိုက ကျွန်မကို အပြစ်မတင်ဘူးပေါ့”
“မတင်ပါဘူး”
“တကယ်နော်”

ကျောက်ပေါက်မာ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
“တကယ်ပါ”

အအေးလှိုင်းသိုင်းမယ်က...
“ဒါဖြင့် ဟောဒီလိုလုပ်ရင်ကော”
ပြောပြောဆိုဆို သူမ၏လက်အား အသာလှည့်လိုက်သည်။
ထိုအခါ...

ကျောက်ပေါက်မာ၏လက် အရိုးကျိုးသံ ထွက်ပေါ်လာပြီး
“အား”

စူးရှနာကျင်သော အော်ဟစ်သံကြီး ထွက်ပေါ်လာ၏။
အအေးလှိုင်းသိုင်းမယ်က ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်ကို
လွှတ်လိုက်ပြီး...

“အစ်ကိုကြီး နာသွားလား”

၈၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ဟု မေးလေသည်။

ကျောက်ပေါက်မာ၏လက်တစ်ဖက် သွင်သွင်ကျိုးသွားပြီ
ဖြစ်သည်။

သူက ဒေါသတကြီးဖြင့်...

“အလကားဟာမ သေပေတော့”

အော်ငေါက်ကာ တိုက်ခိုက်လာ၏။

“အမယ်လေး၊ မလုပ်ပါနဲ့ရှင်”

အအေးလှိုင်းသိုင်းမယ်က အော်ဟစ်ကာ အသာအယာ
ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်၏။

ထို့နောက်...

ကျောက်ပေါက်မာ၏ရင်ဝကို လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ထုတ်လိုက်
လေသည်။

“ဝုန်း”

“အား”

ကျောက်ပေါက်မာ လွင့်စဉ်သွားသည်။

သူ၏တစ်ကိုယ်လုံး တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေပြီး ခဏအ

ကြာတွင် ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။

ထိုအဖြစ်ကို မြင်လျှင်...

“ဟင်”

“ဟာ”

ကျောက်ပေါက်မာ၏အဖော်များ တအံ့တဩ ရေရွတ်လိုက်

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၈၁

ကြလေသည်။

အတန်ကြာမှ တစ်ယောက်က...

“သူ ကျောက်ပေါက်မာကို သတ်ပစ်လိုက်ပြီ”

ဟု အော်ပြောလိုက်သည်။

ထိုစကားသံကြောင့် အားလုံး သတိဝင်လာပြီး ဒေါသထွက်

သွားကြလေသည်။

“ချကွာ”

“တစ်ယောက်မှ အရှင်မထားနဲ့”

တုတ်၊ ဓားများ ဆွဲကာ ပိုင်းရဲတိုက်ခိုက်လာကြတော့သည်။

အပူလှိုင်းသိုင်းသမားက အအေးလှိုင်းသိုင်းမယ်အား ကြည့်

က...

“အချိန် မရှိဘူး၊ မင်းကိစ္စ မင်းရှင်း”

ဟု ပြောလိုက်၏။

အအေးလှိုင်းသိုင်းမယ်က...

“အသေးအဖွဲ့ပါရှင်၊ မလောပါနဲ့”

သူမက ပြောကာ ရှေ့သို့ လျှပ်တပြက် တိုးသွား၏။

ထို့နောက်...

တိုးဝင်လာသူများအား လက်ငါးချောင်းဖြင့် ကုတ်ဆွဲတိုက်

ခိုက်လိုက်တော့သည်။

သူမက တိုက်ခိုက်လိုက်သည်နှင့်...

“အား”

၈၂ ❖ မိုးကျော်သူ

“အွန်”

“အမယ်လေး”

ကျောက်ပေါက်မာ၏လူများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်
လဲကျသေဆုံးသွား၏။

“ဟင်”

ထိုအချင်းအရာကိုမြင်လျှင် အမျိုးသမီး အထိတ်တလန့် ဖြစ်
သွားကာ ထွက်ပြေးရန် ပြင်လိုက်၏။

အအေးလှိုင်းသိုင်းမယ် နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“ထွက်ပြေးလို့ ရမလား”

အော်ငေါက်ရင်း လက်တစ်ဖက် ဝေ့ယမ်းလိုက်သည်။

ဓားပါးတစ်လက် ပြေးထွက်သွားကာ အမျိုးသမီး၏ ကျော
ပြင်အား စိုက်ဝင်သွားလေသည်။

“အမယ်လေး”

အမျိုးသမီး အော်ဟစ်ကာ ပုံလျက်သား လဲကျသွားလေ
တော့သည်။

အပူလှိုင်းသိုင်းသမား မဲ့လိုက်၏။

“ကွမ်းကျောင်းရဲ့ဆရာ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ သိရပြီးမှ
ရှင်းပစ်လိုက်တာ ပိုမကောင်းဘူးလား”

အအေးလှိုင်းသိုင်းမယ်က...

“ကွမ်းကျောင်းက ခိုင်ဖုံးမြို့ကို သွားတယ်ဆိုမှတော့ လိုက်
သွားရုံပေါ့၊ သူတစ်ယောက်လုံး ရှိသေးတာပဲ”

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၈၃

လုံရှောက်အား ညွှန်ပြကာ ပြောလိုက်၏။

လုံရှောက်မှာ ကြောက်ရွံ့နေပြီဖြစ်ရာ...

“ဟုတ်..ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်သိပါတယ်ဗျာ”

မသိပါတဲ သိသည်ဟု လိမ်ညာပြောလိုက်ရလေသည်။

အပူလှိုင်းသိုင်းသမားက...

“ဒါဆိုလဲ ပြီးတာပဲ”

ဟု သဘောတူလိုက်မှ လုံရှောက် သက်ပြင်းချနိုင်၏။

အအေးလှိုင်းသိုင်းမယ်က...

“ခိုင်ဖုံးမြို့ကို သွားကြမယ်၊ လမ်းမှာ ထွက်ပြေးဖို့ မကြိုးစား

နဲ့၊ ကျွန်မ အကြောင်းသိတယ် မဟုတ်လား”

ဟု ခြိမ်းခြောက်လေသည်။

လုံရှောက်က...

“ကျုပ်..ကျုပ် မပြေးဝံ့ပါဘူးဗျာ”

အအေးလှိုင်းသိုင်းမယ် ကျေနပ်သွားသည်။

“ဒီလိုမှပေါ့၊ ကဲ သွားကြရအောင်”

သို့နောက်...

သုံးယောက်သား ခိုင်ဖုံးမြို့ဆီသို့ ဦးတည်ကာ ခရီးနှင်လိုက်

ကြလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

၈၄ ❖ မိုးကျော်သူ

သခင်လေး

နေခြည်ဖြာကျနေသည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သာယာလှပနေသည်။

စိမ်းလန်းစိုပြည်သော တောအုပ်များကို မျက်စိတစ်ဆုံး

တွေ့မြင်နေရပါသည်။

ဝဲယာတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် မိုင်းညိုညို တောင်တန်းများ

သွယ်တန်းလျက်ရှိသည်။

ချန်အန်းမြို့ကို ခွားသည့် လမ်းအသွယ်သွယ်ရှိသည့် အ

နက် ဤတောင်ကြားလမ်းသည်လည်း တစ်ခု အပါအဝင် ဖြစ်လေ

သည်။

ကောင်းထင်းသည် တောင်ကြားလမ်းအတိုင်း ချန်အန်းမြို့

သို့ ဦးတည်ခရီးနှင့်နေသည်။

ယခု...

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၈၅

ချန်အန်းမြို့သို့ သွားနေရခြင်းမှာ အကြောင်းကြီးငယ် ရှိ၍
မဟုတ်ဘဲ ကောင်းဝူးချုံကို လိုက်လံရှာဖွေရင်း ဦးတည်ရာ မဲ့သွားနေ
မိခြင်း ဖြစ်သည်။

လူစည်ကားသော အရပ်ဒေသများသို့ သွားရောက်ရှာဖွေရ
မည်ဟု ထင်နေမိလေသည်။

စင်းဝှာသည် ကျောက်တုံးအား ကောင်းထင်းက တိုက်ခိုက်
လိုက်ပြီး ပြဿနာများ ဖြစ်ပေါ်လာမည်ကို စိုးရိမ်ကာ ထွက်သွား
လေသည်။

ယခု...

ကောင်းထင်းတစ်ယောက်တည်း ခရီးနှင့်နေခြင်း ဖြစ်လေ
သည်။

တောင်ကြားလမ်းသည် ကျယ်ပြောရာမှ တဖြည်းဖြည်း
ကျဉ်းမြောင်းလာလေသည်။

အိုးလည်ပင်းနှင့်တူသော နေရာသို့ ရောက်လာလျှင် အ
ဆောက်အအုံများကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ခရီးသွားများ တစ်ထောက်တစ်နား အနားယူကြသည့်
နေရာ ဖြစ်ပေတော့သည်။

ခရီးပြင်းနှင့်လာသည့် ကောင်းထင်းမှာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေ
ပြီ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်...

ခရီးတစ်ထောက် အနားယူရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

၈၆ ❖ မိုးကျော်သူ

အိုးလည်ပင်း အနားယူစခန်းတွင် ထမင်းဆိုင်၊ အရက်ဆိုင်၊ လူ့အသုံးအဆောင်ပစ္စည်း အရောင်းဆိုင်များအပြင် တည်းခိုခန်းလည်း ရှိနေသည်။

ကောင်းထင်းသည် မယောင်မလည်ဖြင့် လျှောက်သွားရင်း စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်လိုက်လေသည်။

သူ့တွင် ငွေအနည်းငယ်သာ ရှိပါတော့သည်။

ချွေတာသည့် အနေနှင့် ထမင်းနှင့် ဝဲပြားဟင်းတစ်ပွဲကိုသာ မှာယူလိုက်လေသည်။

ကောင်းထင်း စားသောက်နေချိန်တွင်...

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာပြီး အစိမ်းရောင်ဆင်တူ ဝတ်ထားကြသဖြင့် မြင်းစီးသမားများသည် အနက်ရောင်ဝတ်ထားသည့် လူရွယ်တစ်ယောက်အား ခြံရံကာ ရောက်ရှိလာကြသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

အစိမ်းရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများမှာ ဆယ့်နှစ်ယောက်တိတိ ရှိပြီး အားလုံးသည် ဓားကိုယ်စီ ခါး၌ချိတ်ထားကြကာ ဓားအိမ်များမှာ ငွေဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည်။

မျက်နှာအမူအရာ ခံစားချက်မရှိဘဲ အားလုံး ခပ်တည်တည် ရှိနေကြသည်။

သို့သော်...

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၈၇

သူတို့၏မျက်လုံးများမှာမူ စူးရှတောက်ပကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်ခြည်မပြတ် အကဲခတ်ကြည့်နေကြပေတော့သည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူမှာမူ အသက်နှစ်ဆယ့်ငါး နှစ် ဆယ့်ခြောက်နှစ်ခန့် ရှိပေသည်။

အဖိုးတန် ကျောက်သံပတ္တမြားများ စီခြယ်ထားသည့် ရွှေဓားတစ်လက် ခါးချိတ်ထားသည်။

အလွန်မာနကြီးသူတစ်ယောက်အသွင် ပေါ်လွင်ထင်ရှားနေလေသည်။

ထိုအနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူတို့လူစုသည် ကောင်းထင်းရှိနေသည့် စားသောက်ဆိုင် ရှေ့သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ပင် ရောက်ရှိလာလေသည်။

အားလုံး မြင်းကိုအရှိန်သပ်ကာ ရပ်တန့်လိုက်ကြလေသည်။

အနက်ရောင်လူငယ်က တစ်စုံတစ်ခု ပြောလိုက်ရာ အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသူ တစ်ယောက်သည် ချက်ချင်းပင် မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလာပြီး စားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာလေသည်။

ဆိုင်လုလင်တစ်ယောက်က အပြေးအလွှား သွားရောက်ကြိုဆိုလိုက်လေသည်။

“ကြွပါ အစ်ကိုလေး၊ အိုးလည်ပင်းစခန်းမှာ ကျွန်တော်တို့ စားသောက်ဆိုင်က အကောင်းဆုံးဆိုတာ လူတိုင်း သိကြပါတယ်”

ဟု ဖော်ဖော်ရွေရွေ ပြောဆိုလေသည်။

အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသူက...

၈၈ ❖ မိုးကျော်သူ

“ဆိုင်ရှင် ဘယ်မှာလဲ”

ဟု ခပ်တည်တည် ပြန်မေး၏။

သူ၏အသံ ကျယ်လောင်နေသည်မို့ ဆိုင်ရှင် အပြေးအလွှား ထွက်လာပါသည်။

“ကျုပ်က ဆိုင်ရှင်ပါဗျာ၊ ဘာများလိုအပ်လို့လဲ ပြောပါ။ ကျုပ်ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်”

အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသူက...

“ကျုပ်တို့ သခင်လေး ဒီဆိုင်မှာ အနားယူပြီး စားသောက် လိမ့်မယ်”

“ကောင်းပြီ၊ အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် စီစဉ်ပေးပါမယ်”

“နေဦး၊ ကျုပ်စကား မဆုံးသေးဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ ခင်ဗျာ”

“ဆိုင်ထဲမှာ လူရှုပ်တာကို သခင်လေးက မကြိုက်ဘူး၊ အား လုံးကို ထွက်သွားခိုင်းလိုက်ပါ”

“ဟင်”

မမျှော်လင့်သော စကားကြောင့် ဆိုင်ရှင် ပါးစပ်အဟောင်း သား ဖြစ်သွားလေသည်။

စားသောက်နေကြသူများလည်း ဟင်ခနဲ ဟာခနဲ ဖြစ်သွား ကြလေသည်။

ကောင်းထင်း ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်လာသည်။

“တော်တော်မောက်မာတဲ့လူပဲ”

သွေးနှောင်ကြိုး(၃-သိမ်း) ❖ ၈၉

ဟု စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

ထိုစဉ်...

“ဟေ့ ဒီနေရာမှာ ဘယ်သူမဆို ပိုက်ဆံပေးပြီး စား သောက်နိုင်တယ်ကွ၊ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် လာမလုပ်နဲ့ မင်းတို့ မစား ချင်ရင် ထွက်သွား”

လူတစ်ယောက်၏အော်ပြောသံ ထွက်ပေါ်လာလေတော့ သည်။

အစိမ်းရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူသည် စကားသံ ထွက်ပေါ် လာရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

လူငါးယောက် ပိုင်းဖွဲ့ဆိုင်ကာ စားသောက်နေကြရာမှ တစ် ယောက်က ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကောင်းထင်းက အခြေအနေ အကဲခတ်ကြည့်နေလေ သည်။

ထိုလူငါးယောက်သည် ခရီးသွားများ ဖြစ်ကြသလို သိုင်း လောကသားများလည်း ဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိလေသည်။

အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသူသည် ထိုလူငါးယောက်ထံသို့ ခြေ လှမ်းကျဲကျဲဖြင့် လှမ်းသွားလေသည်။

ထို့နောက် အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသူက...

“သခင်လေးရှန်းကြိုးက ဒီဆိုင်မှာ အနားယူစားသောက် လိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းတို့က အရင်ဆုံး ထွက်သွားပါ”

ဟု ပြောလေသည်။

၉၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ထိုလူငါးယောက်အနက် တစ်ယောက်က...

“မသွားဘူးဆိုရင်ကော”

ဟု မေးလိုက်၏။

အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသူက...

“ကျုပ်က မောင်းထုတ်ရလိမ့်မယ်”

“ဟား...ဟား...ဟား”

“ဟား...ဟား...ဟား”

ထိုလူငါးယောက်သည် တိုင်ပင်ထားကြသလို ဟားတိုက်
ရယ်မောလိုက်ကြလေသည်။

တစ်ယောက်က...

“မိတ်ဆွေငါးယောက်ကို မောင်းထုတ်မယ်လို့ ပြောဝံ့တာ
နည်းတဲ့သတ္တိ မဟုတ်ဘူးဟေ့”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုလူငါးယောက်မှာ သိုင်းလောကတွင် နာမည်ရနေသည့်
မိတ်ဆွေငါးယောက်ဆိုသော သိုင်းသမားများ ဖြစ်ကြလေသည်။

ထိုလူ၏စကားအဆုံးတွင် အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသောသူ
က...

“ကျုပ်က တကယ် မောင်းထုတ်မှာ”

ပြောပြောဆိုဆို လက်ဆန့်ထုတ်ပြီး အင်္ကျီလည်ကုပ်ကို ဆွဲ
ကာ ဆိုင်အပြင်ဘက်သို့ ဆွဲပစ်လိုက်လေသည်။

ထိုလူသည် အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသူ၏လက်ထဲ စွေခနဲ ပါ

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၁

သွားပြီးလျှင်...

“ဝုန်း”

ဆိုင်အပြင်ဘက်သို့ လွင့်စဉ်သွားလေတော့၏။

“ဟင်”

“ဟာ”

ကျန်မိတ်ဆွေလေးယောက် တအံ့တဩ ဖြစ်သွားကြ၏။

အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသူက...

“မင်းတို့ ထွက်သွားကြစမ်း”

ဟု ငေါက်လိုက်လေသည်။

ကျန်မိတ်ဆွေလေးယောက်က ဒေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်
သွားကြလေသည်။

“တောက် သိကြသေးတာပေါ့”

“စော်ကားတဲ့ကောင် ချကွာ”

အော်ငေါက်ရင်း ထိုင်ရာမှထကာ အစိမ်းရောင်ဝတ်ဆင်
ထားသူအား ပိုင်းရုံ တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသူကလည်း ချက်ချင်း ပြန်လည်တိုက်
ခိုက်လိုက်သည်။

ထိုအခါ...

“ဝုန်း”

“အား”

“အမယ်လေးဗျ”

၉၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ကျန်မိတ်ဆွေလေးယောက် ဖရှိဖရဲ ဖြစ်သွားကြလေတော့
သည်။

အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသူက လည်ကုပ်မှဆွဲကာ တစ်
ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပစ်ပေါက်လိုက်လျှင်...

“ဝုန်း”

ထိုလူလေးယောက်စလုံး ဆိုင်အပြင်ဘက် လွင့်စဉ်သွားကြ
လေတော့သည်။

ကောင်းထင်း သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။

အစိမ်းရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ၏ သိုင်းပညာ မခေကြောင်း
ထင်ရှားပေါ်လွင်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုလူက...

“ကဲ ဘာထိုင်လုပ်နေကြတာလဲ”

ဆိုင်ထဲရှိ ကျန်ရှိနေသူများကို တစ်ချက်စေ့ကြည့်ကာ အသံ
ကျယ်လောင်စွာဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ...

စားသောက်နေသူများ ဆက်၍ မနေဝံ့ကြတော့ဘဲ ဆိုင်ထဲ
မှ အလျှိုအလျှို ပြေးလွှားထွက်ခွာ သွားကြလေတော့သည်။

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၃

ဆိုင်ထဲ၌ တစ်ခဏအတွင်းပင် လူရှင်းသွားလေသည်။

အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသူ ကျေနပ်သွားသည်။

သို့သော်...

ချက်ချင်းပင် သူ၏မျက်နှာ ခက်ထန်တင်းမာသွားလေ
သည်။

အကြောင်းမှာ ဆိုင်ထောင့်တစ်နေရာတွင် စားသောက်နေ
သူတစ်ယောက် ကျန်ရှိသေးသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်
လေသည်။

ထိုလူမှာ ကောင်းထင်း ဖြစ်လေသည်။

အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသူက...

“မင်း မသွားသေးဘူးလား”

ဟု ငေါက်လိုက်သည်။

ကောင်းထင်းက ကြည့်လည်းမကြည့်၊ ဘာမှလည်း ပြန်
မပြောချေ။

ထမင်းနှင့် ပဲပြားဟင်းကို ဆက်ပြီးစားသောက်နေလေ
သည်။

အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသူသည် ကောင်းထင်း အနီးသို့ ချဉ်း
ကပ်သွားလေသည်။

“မင်း မသွားသေးဘူးလား”

ဟု ထပ်ပြောလိုက်သည်။

ကောင်းထင်းက...

၉၄ ❖ မိုးကျော်သူ

“ကျုပ် စားသောက်လို့ မပြီးသေးဘူးဗျ”

ဟု ပြောလေသည်။

အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသူက...

“ဒါတွေ ငါနားမလည်ဘူး၊ မင်းစားချင်ရင် တခြားဆိုင်မှာ သွားစား”

ကောင်းထင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ် ဒီမှာပဲစားမယ်၊ ကျုပ်ကို မောင်းထုတ်တာထက် ခင်ဗျားတို့ တခြားဆိုင်မှာ သွားစားကြရင် ကောင်းမယ်”

“ဘာကွ”

အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသူ၏အသံ မိုးခြိမ်းသံပမာ ကျယ် လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ကောင်းထင်းက...

“ကျုပ်မှ စားလို့ မပြီးသေးတာ”

ဟု ပြောလေသည်။

ထိုအခါ...

အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသူက...

“ကောင်းပြီ”

ရုတ်တရက်...

သူသည် ကောင်းထင်း၏ ထမင်းပန်းကန်ကို ဆွဲယူကာ လွှင့်ပစ်လိုက်လေသည်။

“ခွမ်း”

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၅

ထမင်းပန်းကန်မှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်ကျကာ အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ကွဲအက်ကြေမွသွားလေတော့သည်။

အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသူက...

“ကဲ မင်းစားစရာ မရှိတော့ဘူး မဟုတ်လား”

ဟု မထိမ့်မြင် မေးလေသည်။

ကောင်းထင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျုပ် ဗိုက်မဝသေးဘူး”

သူက အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသူအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကျုပ်ရဲ့ ထမင်းပန်းကန်ကို ပစ်လိုက်တော့ ခင်ဗျားရဲ့ အသားပဲ ဖဲ့စားရတော့မှာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

“ဘာ”

အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသူပင် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား တော့သည်။

ကောင်းထင်းမှာ ထိုလူ၏ရိုင်းစိုင်းမောက်မာမှုကို မနှစ်မြို့ နိုင်သည့်အလျောက်...

“ကျုပ်ကို လာပြီး စော်ကားလို့ မရဘူးဆိုတာ မှတ်ထားပါ” ပြောပြောဆိုဆို ထိုလူ၏ပန်းကို ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်ကာ ဆွဲ ပစ်လိုက်၏။

“ဝုန်း”

၉၆ ❖ မိုးကျော်သူ

အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသူမှာ ခြေကားရား လက်ကားရား
ဖြင့် ဆိုင်အပြင်သို့ လွင့်စဉ်သွားလေသည်။

◆ ◆ ◆

ဆိုင်ထဲမှ မိတ်ဆွေငါးယောက် လွင့်စဉ်ထွက်ကျလာသည်။
ထို့နောက်...

အခြားသော စားသောက်သူများ ဒရောသောပါး ပြေးထွက်
လာကြသည်။

မိတ်ဆွေငါးယောက်လည်း လူးလိမ့်ထကာ ထွက်ပြေးသွား
ကြ၏။

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသော လူရွယ်က သဘောကျစွာ ပြုံး
လိုက်မိသည်။

ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း...

“စိတ်မြန်တဲ့ ဖန်ကျိတို့ကတော့ နာမည်နဲ့ လိုက်အောင်
အမြဲလုပ်တတ်တာပဲ”

ဟု ချီးကျူးပြောဆိုလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်...

“ဂုန်း”

အစိမ်းရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက ဆိုင်အပြင်ဘက် လွင့်

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း).❖ ၉၇

ထွက်လာပြီး မြေပေါ်ရုန်းခနဲ ကျလာသည်ကို တွေ့ရသောအခါ
မျက်လုံးပြူးသွားလေတော့သည်။

“ဟင် ဖန်ကျိ”

ဖန်ကျိဆိုသည့် အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသူမှာ စိတ်မမြန်
တော့ပါချေ။

မြေပေါ်တွင် စန့်စန့်ကြီး လဲကျကာ သတိလစ် မေ့မြောနေ
ပြီ ဖြစ်လေသည်။

“ဖန်ကျိ..ဖန်ကျိ”

အခြားသော အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသူနှစ်ယောက်က မြင်း
ပေါ်မှ ကပျာကယာ ခုန်ဆင်းလိုက်ကြပြီး ဖန်ကျိကို ဖေးမလိုက်ကြ
သည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူ၏မျက်နှာ ခက်ထန်သွားလေ
သည်။

“ဖန်ရှောင်”

ဟု ခေါ်လိုက်၏။

ဖန်ကျိနှင့် ရုပ်ချင်းဆင်သည့် ဖန်းရှောင်ဆိုသောလူက ချက်
ချင်းဦးညွှတ်ကာ...

“အမိန့်ရှိပါ သခင်လေး”

အနက်ရှောင်လူရွယ်က ဘာမှမပြောဘဲ ဆိုင်ထဲသို့ မေး
ဆတ်ပြလိုက်သည်။

ဖန်ရှောင်လည်း ဆိုင်ထဲသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးဝင်သွားလေ

၉၈ ❖ မိုးကျော်သူ

တော့သည်။

“ဘယ်ကောင်လဲကွ၊ ပမာမခန့် လုပ်တာ၊ သေချင်ပြီ ထင်တယ်”

ဆိုင်ထဲမှ အော်ငေါက်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

တစ်ဆက်တည်းပင်...

“ဝုန်း”

“အား”

စူးရှကျယ်လောင်သော အသံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ဆိုင်ထဲမှ လူတစ်ယောက် လွင့်စဉ်ထွက်လာ၏။

ထိုလူမှာ ဖန်ရှောင်ပင် ဖြစ်သည်။

ဆူဆူညံညံ အသံများ ရုတ်ခြည်းတိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။

ဖန်ကျိသည်လည်းကောင်း၊ ဖန်းရှောင်သည်လည်းကောင်း

မြေပေါ်လဲကျကာ သတိလစ် မေ့မြောနေကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဆိုင်ထဲတွင် သိုင်းပညာ မခေသူတစ်ယောက် ရှိနေပြီ ဖြစ်

ကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်နေပေတော့သည်။

ရုတ်တရက်...

အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသူများ သတိဝင်လာသည်။

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၉

“ခြင်း...ခြင်း...ခြင်း”

ဓားများ ဆွဲထုတ်လေသည်။

သို့သော်...

“ဘယ်သူမှ မလှုပ်ရှားနဲ့”

အနက်ရောင်လူရွယ်၏အမိန့် ထွက်ပေါ်လာသည်။

အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသူများ ချက်ချင်းငြိမ်ကျသွားတော့သည်။

အနက်ရောင်လူရွယ်က...

“အားလုံး အပြင်မှာပဲ စောင့်နေ”

ဟု ပြောကာ မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

ထို့နောက် ခြေလှမ်းကျကျဖြင့် ဆိုင်ထဲ လှမ်းဝင်သွားလေတော့သည်။

ဆိုင်ထဲ၌ လူရှင်းနေသည်။

ကောင်းထင်းတစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေ၏။

ဆိုင်ရှင်နှင့် ဆိုင်လုလင်များသည်ပင် အခြေအနေ မဟန်မှန်း ရိပ်မိကြသဖြင့် ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး ဖြစ်နေကြသည်။

အနက်ရောင်လူရွယ်က ဆိုင်ထဲသို့ တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက်ပြီး ကောင်းထင်းထံသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာလေသည်။

၁၀၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ကောင်းထင်းက အကဲခတ်ကြည့်နေလိုက်၏။

အနက်ရောင်လူရွယ်သည် သခင်လေးရှန်းကြီးဆိုသူ ဖြစ်ရမည်ဟု ဆင်ခြင်မိလေသည်။

အနက်ရောင်လူရွယ်သည် ကောင်းထင်း အနီးသို့ ရောက်လာပြီး ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ဒီမှာထိုင်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ထိုင်ခုံတစ်လုံးဆွဲကာ ကောင်းထင်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

ကောင်းထင်းက ဘာမှမပြောချေ။

အနက်ရောင်လူရွယ်က ကောင်းထင်းအား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကျုပ်က ရှန်းကြီးပါ။ ခင်ဗျားကကော”

ဟု မေးလေသည်။

ကောင်းထင်းသည် သခင်လေးရှန်းကြီးဆိုသူနှင့် မိတ်ဆွေမဖွဲ့လိုပါ။

ထို့ကြောင့်...

“ကျုပ်က အညတရ တစ်ယောက်ပါဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ရှန်းကြီးက...

“ကျုပ်လူတွေ အလိုက်မသိတာကို တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ။ ဆိုင်ထဲက ခင်ဗျားထွက်မသွားသေးတာကိုဘဲ ကျုပ်က ဝမ်းသာနေ

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၁

တာဗျ”

ဟု ပြောလာလေသည်။

ကောင်းထင်း အံ့သြသွားသည်။

“ကျုပ်ကို မောင်းထုတ်ဖို့ ခင်ဗျားစိတ်မကူးဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ...

ရှန်းကြီးက ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲဗျာ၊ ခင်ဗျား ရှိနေသေးတာကိုပဲ ကျုပ်က ဝမ်းသာနေတာပဲဗျ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ရှန်းကြီးက...

“စားသောက်ရင်း စကားပြောဖော်ရလို့ပေါ့ဗျာ”

“ခင်ဗျား လူတွေက”

ဟု မျက်မှောင်ကြုတ်ကာဖြင့် ကောင်းထင်းက မေးလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ...

ရှန်းကြီးက...

“သူတို့နဲ့ အမြဲတမ်း ပြောနေရတာပဲ၊ ကျုပ်ပြောသမျှ သူတို့ ခေါင်းညိတ်ကြတာ၊ ဘယ်တော့မှ ပြန်ပြောဝံ့တာ မဟုတ်ဘူး။

၁၀၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ဘယ်လောက် ယှဉ်းငြိုးငြိုးစရာ ကောင်းမလဲဆိုတာ ခင်ဗျားစဉ်းစားကြည့်ပေါ့ဗျာ”

ကောင်းထင်း ပင့်သက်ရွှက်လိုက်မိသည်။

ရှန်းကြိုး၏စကားကို ယုံကြည်လက်ခံဖို့ စောသေးသည်ဟု သဘောပေါက်ထားလေသည်။

ရှန်းကြိုးက...

“ကဲပါလေ၊ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် မိတ်ဆွေ ဖြစ်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ ကျုပ်ကပဲ ကျွေးမွေးပြုစုပါရစေ”

ဟု ပြောလေသည်။

ထို့နောက်...

သူသည် အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့်...

“ဆိုင်လုလင်တွေ မရှိကြဘောဘူးလား”

ဟု အော်လိုက်သည်။

“လာပါပြီ ခင်ဗျာ၊ လာပါပြီ”

အခြေအနေ ငြိမ်းချမ်းသွားပြီဟု ယူဆကာ ဆိုင်လုလင်များ ပြေးထွက်လာကြလေသည်။

ရှန်းကြိုးက...

“ကျုပ်တို့အတွက် အကောင်းဆုံး အရက်တစ်အိုးနဲ့ ဟင်းလျာဆယ်မျိုးပေးပါ”

ဟု မှာကြားလိုက်သည်။

ဆိုင်လုလင်များက...

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၃

“ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ”

ဟု ပြောကာ ချက်ချင်းပင် ယူလာပေးလေသည်။

တစ်ခဏတွင်းမှာပင်...

စားပွဲပေါ်၌ စားသောက်ဖွယ်ရာများ ပြည့်နှက်သွားသည်။

ရှန်းကြိုးက အရက်နှစ်ခွက် ငုံ့လိုက်လေသည်။

ကောင်းထင်းကို တစ်ခွက်ပေးကာ...

“ကဲ သောက်ပါဗျာ”

ဟု ပြောလေသည်။

ကောင်းထင်း တွေဝေသွားသည်။

ရှန်းကြိုးသည် သူ့အား ရန်လိုသည့်အသွင် မရှိဘဲ တကယ့်

မိတ်ဆွေရင်းချာပမာ ဆက်ဆံနေသည်ဟု ထင်ရ၏။

ထို့ကြောင့်...

“မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် ကျုပ်က ပြုစုပါရစေ၊ သောက်ပါဗျာ”

ထပ်မံပြောလိုက်သောအခါ အားတုံ့အားနာ ဖြစ်သွားပြီး

အရက်ခွက်ကို လှမ်းယူလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်...

“အရက်ထဲမှာ အဆိပ်ခက်မထားဘူးလို့ ဘယ်သူ ပြောနိုင်မလဲ”

စကားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ

သည်။

ကောင်းထင်း၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားလေသည်။

၁၀၄ ❖ မိုးကျော်သူ

လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ဆိုင်ထဲသို့ လူတစ်ယောက်
လှမ်းဝင်လာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ဟင် စင်းဝှာ”

ကောင်းထင်း လွှတ်ခနဲ ခေါ်လိုက်မိသည်။

မှန်ပေသည်။

ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာသူမှာ စင်းဝှာပင် ဖြစ်သည်။

ရှန်းကြီး မျက်နှာပျက်သွားသည်။

သို့သော်...

ချက်ချင်းပင် ဘာမှမဖြစ်သလို ဣန္ဒြေဆည်လိုက်လေ
တော့သည်။

စင်းဝှာသည် ကောင်းထင်းထံသို့ လျှောက်လာပြီး...

“ကျုပ်က ခင်ဗျားရှာနေတဲ့လူကို တွေ့ထားပြီ၊ ဒါကြောင့်
ခင်ဗျားကို လာခေါ်တာ”

ဟု ပြောလေသည်။

ကောင်းထင်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ကျုပ်ဘာက ကောင်းဝှားချုံ့ကို တွေ့ပြီ ဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

စင်းဝှာက...

“ဟုတ်တယ်”

ကောင်းထင်းက...

“သူ ဘယ်မှာလဲ”

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၅

ဟု မေးလေသည်။

စင်းဝှာက...

“တွေ့ချင်ရင် ကျုပ်နောက်လိုက်နဲ့”

ပြောပြောဆိုဆို စင်းဝှာ နောက်လှည့်ကာ ထွက်သွားလေ
သည်။

ကောင်းထင်းမှာ ရှန်းကြီးကိုပင် သတိမရဘဲ ထိုင်ရာမှ
ထကာ စင်းဝှာ နောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားလေတော့သည်။

ကောင်းထင်းနှင့် စင်းဝှာတို့ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်သွားကြပြီ ဖြစ်
လေသည်။

ရှန်းကြီးကား ငူငူကြီးထိုင်လျက်...

အတော်ကလေးကြာမှ သတိဝင်လာပြီး တက်ခေါက်လိုက်
လေသည်။

“တောက်”

သူ၏တက်ခေါက်သံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။

မလှမ်းမကမ်း၌ ရပ်နေကြသော လူလင်များ ရင်ထိတ်ကာ
နောက်ဆုတ်သွားကြလေသည်။

ရှန်းကြီးသည် အံ့ကြိတ်လိုက်ပြီး...

“ငါ့အကြောင်း တစ်နေ့ သိရမယ်”

၁၀၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ဟု ကြုံးဝါးလိုက်၏။

ဒေါသထွက်လွန်း၍ အသားများ တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေ
ပါသည်။

အမှန်တော့...

ကောင်းထင်းအား သူက တရင်းတနီး ဆက်ဆံကာ မိတ်ဖွဲ့
ခဲ့သည်မှာ သဘောရိုး မဟုတ်ပါ။

သူ၏လူများအား ဆုံးမလိုက်သည့်အတွက် လက်စားချေလို
၍ ဖြစ်သည်။

စင်းငှာ ပြောသလိုပင် ကောင်းထင်းအား ပေးသော အရက်
ခွက်ထဲ၌ အဆိပ်မှုန်အချို့ကို မသိမသာ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

ကောင်းထင်းသာ သောက်လိုက်လျှင် ယခုအချိန်တွင် ဒုက္ခ
လှလှကြီး တွေ့နေရတော့မည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

စင်းငှာ အချိန်မီ ရောက်လာ၍သာ ကောင်းထင်း ကံ
ကောင်းသွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“တော်တော်ရှုပ်တဲ့ကောင်၊ ဒင်းကိုလဲ ချမ်းသာမပေးဘူး”

စင်းငှာကို ရည်ရွယ်ကာ ကြုံးဝါးလိုက်၏။

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၇

ရှန်းကြိုးသည် ပြန်ပြောင်းစဉ်းစားရင်း...

“ကောင်းဝူးချို့ဆိုတာ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သွားတဲ့လူပဲ၊
ခုထိ သူက အသက်ရှင်နေသေးတယ်ဆိုရင် မဖြစ်ဘူး..မဖြစ်ဘူး”

ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ဆိုင်ထဲမှ ဒရော့သောပါး ပြေးထွက်သွားကာ...

“ဖန်ကျို၊ ဖန်ရှောင်”

ဟု အော်ခေါ်လိုက်သည်။

ဖန်ကျိုနှင့် ဖန်ရှောင်တို့နှစ်ယောက်မှာ ပြန်လည်သတိရလာ

ကြပြီ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်...

သူတို့သည် ချက်ချင်းပြေးလွှား၍ ရောက်လာကြလေသည်။

“လာပါပြီ သခင်လေး”

ဟု ခူးထောက်ကာ ပြောလိုက်လေသည်။

ရှန်းကြိုးက...

“ဟိုကောင်ကော”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဖန်ကျိုက...

“ဗျာ”

ဟု ပြောကာ နှစ်ယောက်သား ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား

ကြလေသည်။

ထိုအခါ...

၁၀၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ရှန်းကြိုးက ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

“မင်းတို့ ဘာကြောင်တောင်တောင် လုပ်နေတာလဲ၊ ဟို ကောင်ကကော ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲကွ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဖန်ရှောင်က...

“သခင်လေး ကျွန်တော်တို့ မသိ..”

ဟု ပြောကာ ရပ်တန့်သွားသည်။

ထို့ကြောင့်...

ရှန်းကြိုးက စိတ်မရှည်စွာဖြင့်...

“ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့ကို တိုက်ခိုက်ဆုံးမသွားတဲ့ကောင်

ကို မေးတာ”

ဟု အော်လေသည်။

ထိုအခါမှ...

ကောင်းထင်းအား ရည်ရွယ်ကာ မေးနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း

သဘောပေါက်သွားလေသည်။

ရှန်းကြိုးက...

“အဲဒီကောင် ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

ဟု မေးလေသည်။

ဖန်ကျိက...

“ထွက်သွားပါပြီ သခင်လေး”

ဟု ပြောလေသည်။

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၉

ရှန်းကြိုးက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားကာ သူတို့နှစ်ယောက် အား ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘယ်ကို ထွက်သွားတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ နှစ်ယောက်စလုံး ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွား လေသည်။

“ဟို..ဟို”

ထစ်ငေါ့နေလေသည်။

ထိုအခါ...

ရှန်းကြိုးက...

“မင်းတို့ သူတို့သွားတဲ့ နေရာကိုတောင် မသိရအောင် မင်းတို့နှစ်ယောက်က ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲကွ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ဖန်ကျိက...

“ကျွန်တော်တို့..”

ဟု ပြောကာရပ်သွားသည်။

ရှန်းကြိုးက...

“ဟေ့ကောင်တွေ အူကြောင်ကြောင် မလုပ်နဲ့၊ အခုချက်ချင်း လိုက်ကြမယ်”

ဟု ပြောလေသည်။

ထို့နောက်...

၁၁၈ ❖ မိုးကျော်သူ

သူသည် မြင်းပေါ်သို့ လွှားခနဲ ခုန်တက်လိုက်လေတော့
သည်။

ပြီးလျှင် သူသည်...

“ဟေး...ဟေး”

ဟု အော်ငေါက်ကာ ဒုန်းစိုင်းမောင်းနှင့်သွားလေတော့

သည်။

ဖန်ကျိတို့မှာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်နေ
ကြလေသည်။

အတန်ကြာမှ...

သူတို့နှစ်ယောက်သည် သတိဝင်လာလေတော့သည်။

သူတို့သည် မနေနိုင်တော့ဘဲ ကပျာကယာဖြင့် မြင်းပေါ်
ခုန်တက်ကာ လိုက်သွားကြလေတော့သည်။

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၉

လိမ်ညာတဲ့လူ

စင်းဝှာသည် ခပ်သုတ်သတ်ဖြင့် ရှေ့မှလျှောက်နေ၏။

ကောင်းထင်းက ထပ်ကြပ်မကွာဖြင့် အနောက်မှ လိုက်
သွားကြလေတော့သည်။

အတော်အတန် ဝေးဝေးသို့ ရောက်သောအခါမှ...

ကောင်းထင်းက...

“ခင်ဗျား ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ဟု လှမ်းမေးလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ...

စင်းဝှာသည် တို့ခနဲ ခြေကိုရပ်ကာ နောက်လှည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

သူသည် ကောင်းထင်းကို လှည့်ကြည့်ပြီး ခါးထောက်လိုက်

ကာ...

၁၁၂ ❖ မိုးကျော်သူ

“ခင်ဗျားက ဘာလုပ်မလို့လဲ”

ဟု ပြောလေသည်။

ကောင်းထင်းက...

“ခင်ဗျားသွားတဲ့အတိုင်း နောက်က လိုက်နေရတာလေ၊

ဒါကြောင့် ကျုပ်က ဘယ်သွားမလဲလို့ မေးတာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ...

စင်းငှာ၏မျက်နှာသည် ရှုံ့မဲ့ကာ မျက်မှောင်ကြွတ်သွား

လေသည်။

“ဪ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုတောင် မယုံတော့ဘူးပေါ့ ဟုတ်

လား”

ဟု ငေါက်လိုက်လေသည်။

ကောင်းထင်း မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

စင်းငှာသည် ဒေါသထွက်ကာ မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲနေလေ

သည်။

ထို့ကြောင့်...

သူက ကပျာကယာပင်...

“ဟင် ကျုပ်က ဘာပြောမိလို့လဲဗျာ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

စင်းငှာက...

“ဪ ခင်ဗျားက ခင်းဗျားမေးတာကို ချက်ချင်းမေ့ပစ်

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၃

လိုက်တယ်ပေါ့”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကောင်းထင်းက...

“ကျုပ်...”

စင်းငှာက...

“ကျုပ်ကို မယုံလို့ ဘယ်သွားမလဲမေးတာ မဟုတ်လား”

ဟု ပြောလေသည်။

ကောင်းထင်းက...

“ဟာ ကျုပ်က ဒီလို သဘောမျိုးနဲ့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး

ဗျာ”

ဟု ပြောလေသည်။

စင်းငှာက...

“ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ဒုက္ခပေးမယ့်လူ မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ဟိုလူ

ကသာ ခင်ဗျားကို အရက်ခွက်ထဲ အဆိပ်ခတ်ပြီး သတ်ဖို့ ကြိုးစားနေ

တာဗျာ”

ဟု ပြောလေသည်။

သူသည် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

စင်းငှာက...

“ကျုပ်က စားသောက်ဆိုင်ထဲမှာ ပြဿနာ ဖြစ်နေတာ

ဘယ်သူလဲလို့ သွားကြည့်တာ၊ ခင်ဗျားက ဟိုကောင်ရဲ့တပည့်တော့

ကို ဆုံးမခဲ့တာတောင် တွေ့ရတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်တောင် ကြည့်

၁၁၄ ❖ မိုးကျော်သူ

နေလိုက်သေးတယ်”

ဟု ပြောကာ ရပ်တန့်လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

သူက ဆက်ကာ...

“ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကြည့်နေတုန်း ဟိုလူ သူ့တပည့်တွေကို ခင်ဗျားက တိုက်ခိုက်လိုက်တာကြောင့် သူ မကျေမနပ် ဖြစ်သွားတယ်၊ ပြီးတော့ သူက အဆိပ်မှုန့်ကိုထည့်ပြီး ဆိုင်ထဲဝင်သွားကတည်းက ကျုပ် မသင်္ကာတော့တာ၊ ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ သူက အရက်ခွက်ထဲကို အဆိပ် မသိမသာ ခတ်လိုက်တာပဲ”

ဟု ပြောလေသည်။

ကောင်းထင်းက...

“သူက..”

စင်းဝှာက...

“ဘာလဲ ကျုပ်ပြောတာ မယုံဘူး ဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်လေတော့သည်။

ထိုအခါမှ...

ကောင်းထင်းက...

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

ဟု ပြောလေသည်။

စင်းဝှာက...

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ပြောတာတွေကို ယုံရခက်နေတယ်

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၅

မဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ကောင်းထင်းက...

“ကျုပ်က သူ အရက်ခွက်ထဲ အဆိပ်ခတ်တာကိုတောင် မသိလိုက်လို့ ရှက်နေတာဗျ”

ဟု ပြောလေသည်။

စင်းဝှာက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟား..ဟား..ဟား၊ ခင်ဗျားက တကယ်လဲ ညံ့တာကိုဗျ”

ဟု ပြောလေသည်။

ထိုအခါ...

ကောင်းထင်းက...

“ကျုပ်က ဘာညံ့လို့လဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

စင်းဝှာက...

“ခင်ဗျားက သူများပြောတိုင်း ယုံတာကိုဗျ”

ဟု ပြောလေသည်။

ကောင်းထင်းက...

“ဟိုလူက သဘောရိုးနဲ့ ပြောတယ် ထင်လို့ပေါ့ကွ”

ဟု ပြန်ပြောလေသည်။

စင်းဝှာက...

“ဟဲ့..ဟဲ့၊ သဘောရိုးနဲ့မို့လို့ပဲ ခင်ဗျား မသေသေးတာ”

၁၁၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ဟု ပြောလေသည်။

ကောင်းထင်းက...

“မင်းက ကျုပ်ကို လှောင်နေတာပေါ့လေ ဟုတ်လား”

စင်းဝှားက အရယ်ရပ်ကာ...

“ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ဘယ်မှာလှောင်နေလို့လဲ”

ဟု ပြောလေသည်။

ကောင်းထင်းက...

“မင်းပြောနေတာက ငါ့ကို လှောင်နေတာနဲ့ အတူတူပဲလေ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

စင်းဝှားက...

“ကျုပ်က ခင်ဗျားကို လှောင်ချင်တယ်၊ ဒုက္ခပေးချင်တယ်ဆို

ရင် ကျုပ် ခင်ဗျားကို လာကယ်တင်မှာတောင် မဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလေသည်။

ထိုအခါ ကောင်းထင်း ပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။

သူသည် စင်းဝှားအား ကြည့်ကာ...

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျား ပြန်တော့မယ်ဆိုပြီး ဘာလို့ မပြန်တာလဲ”

ဟု မေးလေသည်။

စင်းဝှားက...

“ဒါ ကျုပ်သဘောပါ”

ကောင်းထင်းသည် စင်းဝှားအား စိုက်ကြည့်ကာ...

“နေပါဦး၊ ခင်ဗျား ဘာကြောင့် ဒီလောက်တောင် ဒေါသကြီး

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၇

ရတာလဲဗျ”

ဟု မေးလေသည်။

ထိုအခါ...

စင်းဝှားက...

“ကျုပ်က ဒေါသကြီးတယ် ဟုတ်လား”

ကောင်းထင်းက...

“ဟုတ်တယ်လေ၊ တစ်မျိုးလုံး အော်ငေါက်နေတာ၊ ဒေါသ

မကြီးလို့ ဘာဖြစ်နိုင်ဦးမှာလဲ”

စင်းဝှားက...

“ခင်..ခင်ဗျား”

ဟု ပြောကာ ရပ်တန့်သွားသည်။

ကောင်းထင်းက မရိပ်မိဘဲ...

“ခင်ဗျားက တစ်ခါတစ်လေ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့

အရမ်းတူတာပဲ၊ ပြောပုံဆိုပုံတွေ ဒေါသကြီးတာက အစပေါ့”

ဟု ပြောလေသည်။

ထိုအခါ...

စင်းဝှားသည် မျက်ရည်များ လျှံလာလေသည်။

သူ့အား ကောင်းထင်းက စိတ်ရှိလက်ရှိ ပြောနေသဖြင့်

ဒေါသလည်း ထွက်လာလေသည်။

ကောင်းထင်းမှာမူ စိတ်ရှိလက်ရှိ အားမနာစတမ်း ပြောနေ

သည်။

၁၁၈ ❖ မိုးကျော်သူ

သူသည် ချာခနဲ နောက်လှည့်ကာ ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်
လိုက်လေသည်။

ထိုအခါမှ...

ကောင်းထင်း သတိရလာလေသည်။

သူသည် ချက်ချင်းပင် စင်းဝှာဘက်လှည့်ကာ...

“စင်းဝှာ၊ မင်း ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

စင်းဝှာက ဘာမှမပြောဘဲ ဆက်၍သာ လျှောက်သွားလေ

သည်။

ကောင်းထင်းက အနောက်က ပြေးလိုက်သွားလေသည်။

စင်းဝှာက...

“ခင်ဗျား ကျုပ်ကိုပြောတာ မဝသေးလို့လားဗျ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကောင်းထင်း ခြေလှမ်းရပ်သွားသည်။

“ဪ ခင်ဗျားကလဲ ဒေါသကြီးတယ် ပြောရုံနဲ့ စိတ်ဆိုး

စရာလားဗျ”

ဟု ပြောလေသည်။

စင်းဝှာက အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“တော်ပြီ၊ ခင်ဗျားကို မခေါ်တော့ဘူး”

စကားဆုံးလျှင် တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးထွက်သွားလေ၏။

ကောင်းထင်းမှာ စင်းဝှာကို နားမလည်နိုင်တော့ပါချေ။

သွေးနှောင်ကြိုး(၃-သိမ်း) ❖ ၁၁၉

မည်သို့ဆိုစေ...

စင်းဝှာသည် သူ့အပေါ် စေတနာထားရှိသူ ဖြစ်ကြောင်း
သဘောပေါက်ထားသဖြင့်...

“စင်းဝှာ နေပါဦး”

ဟု ဟန်တားရင်း ပြေးလိုက်သွားရလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

နေဝန်းနီသည် အနောက်ဘက်တွင် ငုပ်လျှိုးပျောက်ကွယ်
သွားတော့မည် ဖြစ်လေသည်။

ကောင်းကင်ပေါ်တွင် တိမ်ညိုတိမ်မည်းများ ရှိနေသဖြင့်
ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အုံ့အုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်နေ၏။

စင်းဝှာသည် ပြေးလွှားနေလေသည်။

ထိုစဉ်...

သူ၏အနောက်ဘက်မှ...

“စင်းဝှာ နေပါဦး”

ဟု ပြောကာ ကောင်းထင်းသည် ပြေး၍လိုက်လာလေ
သည်။

စင်းဝှာသည် အတော်ဝေးဝေးသို့ ပြေးသွားပြီးမှ ခြေလှမ်း
ကို ရပ်လိုက်၏။

ထို့နောက်...

၁၂၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ကောင်းထင်းက လှည့်ကြည့်ကာ...

“ခင်ဗျား ဘာကြောင့် ကျွန်တော့်ရဲ့ နောက်ကို လိုက်လာတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ...

ကောင်းထင်းက...

“ဟို ကျုပ်က ခင်ဗျားကို တောင်းပန်စကား ပြောချင်လို့ပါ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

စင်းဝှာက မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ...

“ဘာဗျ”

ဟု အော်လိုက်သည်။

ကောင်းထင်းသည် စကားမဆက်နိုင်တော့ဘဲ ဖြစ်သွား

သည်။

သူသည် အတန်ကြာမှ...

“ဪ ခင်ဗျားရဲ့ စေတနာကို စော်ကားမိသလို ဖြစ်သွား

တာကို တောင်းပန်ချင်လို့ပါဗျာ၊ တခြားဟာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဟု ပြောလေသည်။

စင်းဝှာက...

“မလိုပါဘူးဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ...

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၂၁

ကောင်းထင်းက...

“ဘယ်သွားမလဲ မေးမိတာ တခြားကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်ဦးလေးကို တွေ့ထားပြီဆိုလို့ ဘယ်မှာလဲဆိုတာ သိချင်လို့ပါဗျာ”

စင်းဝှာ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ် မသိဘူးဗျ”

“ဗျာ”

“မင်းဦးလေး ဘယ်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ်မသိဘူး”

ကောင်းထင်း မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

စင်းဝှာကို နားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်ရင်း...

“ခင်..ခင်ဗျား မသိဘူး”

“ဟုတ်တယ်”

စင်းဝှားသည် သဘောကျစွာ ပြုံးရင်း...

“ခင်ဗျားကို လိမ်ခေါ်လာတာ”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ခင်ဗျားကို ဒီလိုလိမ်ပြောမှ ခင်ဗျား ဆိုင်ထဲက ထွက်လာမယ် မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် လိမ်ပြောလိုက်တာ”

“ကောင်းကွာ”

ကောင်းထင်းသည် စိတ်ညစ်စွာဖြင့် ခေါင်းယမ်းလိုက်

သည်။

စင်းဝှာသည် ကောင်းထင်းကို ကြည့်ကာ သဘောကျစွာ

၁၂၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ရယ်မောလေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ စင်းဝှာ စိတ်ပြေသွားသဖြင့် ကျေနပ်သွားပါသည်။

စင်းဝှာက...

“ကဲ ကျုပ်တို့ သွားစို့”

“ဘယ်...”

ကောင်းထင်းက မေးရန်ဟန်ပြင်ပြီးမှ ချက်ချင်းပါးစပ်ပိတ်လိုက်သည်။

စင်းဝှာ ရယ်မောလိုက်သည်။

“အိုးလည်ပင်းတောင်ကြားကို သွားကြမယ်လေ၊ အဲဒီကနေ ချန်အန်းမြို့ကို သွားကြတာပေါ့”

ကောင်းထင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ၊ သွားကြတာပေါ့”

ဟု ပြောလေသည်။

ထို့နောက်...

နှစ်ယောက်သား ပခုံးချင်းယှဉ်ကာ ရှေ့ဆက်လှမ်းသွားလိုက်ကြလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

ဘဝမှန်

အလင်းရောင် တစ်စထက်တစ်စ အားနည်းလာပြီ ဖြစ်သည်။

နေဝန်းကြီးမှာ အနောက်ဘက်တွင် ၎င်းလျှိုးကွယ်ပျောက်သွားတော့မည် ဖြစ်သည်။

ကောင်းကင်ပေါ်တွင် မိုးတိမ်လိပ်များ ပို၍ထူထပ်သိပ်သည်းလာလေသည်။

လေတဟူးဟူး တိုက်ခတ်လာသလို ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အေး မြူ လွှမ်းမိုးလာသည်။

စင်းဝှာက...

“မိုးရွာတော့မယ် ထင်တယ်၊ ဒုက္ခပဲ”

ဟု ညည်းလိုက်လေသည်။

၁၂၄ ❖ မိုးကျော်သူ

ယခု...

သူတို့နှစ်ယောက်သည် လူသူမနီးသည့် တောအုပ်ကြီး
အတွင်းသို့ ရောက်ရှိနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

နေခြည်ကွယ်ပျောက်တော့မည် ဖြစ်သလို မိုးရွာသွန်းတော့
မည့် အခြေအနေရှိသဖြင့် စင်းငှာ စိတ်ပူသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ကောင်းထင်းက...

“နားခိုစရာ တစ်နေရာရာ ရှာကြတာပေါ့”

ဟု ပြောလျှင် စင်းငှာသည် ကောင်းထင်းကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်း
ကြည့်လိုက်လေသည်။

ကောင်းထင်းက ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ...

အတော်ဝေးဝေး တစ်နေရာတွင် ဘုံကျောင်းပျက်တစ်ခု ရှိ
နေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ကောင်းထင်း ဝမ်းသာသွားသည်။

“ဟိုမှာ ဘုံကျောင်းပျက်တစ်ခု ရှိတယ်၊ အဲသည်မှာ တစ်ည
နားကြရင် မကောင်းဘူးလား”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

စင်းငှာက...

“ခင်ဗျားတာသာ သွားပြီး တည်းပါလား”

“ဟင်”

“ခင်ဗျားသွားလေ”

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၂၅

“မင်းကော”

“ကျုပ်က...”

စင်းငှာ စကားတစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်ထားလိုက်လေသည်။

ကောင်းထင်းက...

“မိုးချုပ်တော့မယ်၊ မိုးသက်လေပြင်း ကျမယ့် အခြေအနေ
လဲရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် ဘုံကျောင်းပျက်ထဲမှာ သွားတည်းကြရင်
မကောင်းဘူးလား”

ထိုစဉ်...

“ဂျမ်း”

မိုးခြိမ်းသံတစ်ချက် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို
ကြားလိုက်ရလေသည်။

လျှပ်နွယ်လျှပ်ပန်းများ ပြူးခနဲ ပြက်ခနဲ ဝင်းလက်သွားလေ
သည်။

ထို့နောက်...

“ဟို...ဟို...ဟို”

“ဝေါ..ဝေါ..ဝေါ”

လေပြင်း တိုက်ခတ်သံများနှင့်အတူ မိုးသီးမိုးပေါက်များက
အဆက်မပြတ် ကျဆင်းလာလေတော့သည်။

“ဟာ ဒုက္ခပဲ”

ကောင်းထင်း ထွတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်သည်။

“မြန်မြန်လာ”

၁၂၆ ❖ မိုးကျော်သူ

စင်းငှာကို အော်ပြောပြီး ပြေးထွက်သွား၏။

စင်းငှာက လိုက်မသွားချေ။

စင်းငှာ လိုက်လာမည်အထင်နှင့် ကောင်းထင်းက ပြေး

သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မိုးသည်းထန်စွာ ရွာသွန်းလာပါသည်။

ကောင်းထင်းသည် လျင်မြန်စွာ ပြေးလွှားသွားရာ မကြာပါ

ချေ။

ဘုံကျောင်းပျက်သို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ကောင်းထင်း ရင်ထိတ်သွားသည်။

“စင်းငှာ မြန်မြန်လာ”

ဟု အော်ပြောလိုက်သည်။

မကြာပါချေ။

စင်းငှာ ပြေးလွှားရောက်ရှိလာသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး မိုးရေ ရွှံ့စိုနေလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၂၇

ကောင်းထင်းက သစ်ကိုင်းခြောက်များ၊ သစ်သားချောင်း
အကျိုးအပွဲများကို စုဆောင်းကာ မီးပုံတစ်ခု ပြုလုပ်လိုက်လေသည်။

ဘုံကျောင်းပျက်အတွင်း၌ မီးရောင်များ ထွက်ပေါ်လာလေ
သည်။

ဘုံကျောင်းပျက်မှာ အကာအရံများ ပြိုကျနေသလို အမိုး
များလည်း ပေါက်ပြဲနေသည်။

သို့သော်...

ထောင့်တစ်နေရာ၌ လုံလုံခြုံခြုံ ရှိနေခြင်းကြောင့် ကောင်း
ထင်းတို့ ကံကောင်းသွားလေသည်။

ကောင်းထင်းသည် မိုးစိုနေသော အဝတ်အစားများကို ချွတ်
ကာ မီးပုံတွင် မီးကင်ကာ အခြောက်လှမ်းလိုက်လေသည်။

တစ်ခဏအကြာတွင် အဝတ်အစားများ ခြောက်သွေ့သွား
လေသည်။

အပြင်ဘက်၌ မိုးသည်းထန်စွာ ရွာသွန်း၍ နေပါသည်။

အလင်းရောင် ကွယ်ပျောက်ကာ အမှောင်ထု လွှမ်းမိုးနေပြီ
ဖြစ်သည်။

ကောင်းထင်းသည် ခြောက်သွေ့သွားသော အဝတ်အစား
များကို ပြန်လည်ဝတ်ဆင်ရင်း...

“စင်းငှာ၊ မင်းကော အဝတ်အစားတွေကို မီးကင်ပြီး အ
ခြောက်လှမ်းလိုက်ပါလား”

ဟု လှမ်းပြောလိုက်လေသည်။

၁၂၈ ❖ မိုးကျော်သူ

“ဘာဗျ”

စင်းဝှာ၏အသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ကောင်းထင်းက...

“အကျိုးရှိတယ်ပြီ...”

“ခင်ဗျားပါးစပ် ပိတ်ထားလိုက်စမ်း”

“ဟေ”

စင်းဝှာ ဒေါသတကြီး ငေါက်လိုက်ခြင်းကြောင့် ကောင်းထင်း အံ့သြသွားလေသည်။

“ကျုပ်က စေတနာနဲ့ ပြောတာ၊ မင်း ဘာကြောင့် စိတ်ဆိုးသွားပြန်တာတုန်း”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

စင်းဝှာက...

“စကားမရှည်နဲ့၊ ခင်ဗျားပါးစပ် ပိတ်ထားလိုက်စမ်း”

ကောင်းထင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ် ဘာမှ မပြောတော့ပါဘူး”

“မပြောဘူးဆိုပြီး ဘာကြောင့် ပြောနေရသေးတာလဲ”

“ကျုပ်”

ကောင်းထင်းက ဆက်မပြောတော့ဘဲ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

စင်းဝှာ၏စိတ်နေသဘောထားကို နားမလည်နိုင်တော့

ချေ။

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၂၉

စင်းဝှာကို ငေးကြည့်လိုက်၏။

စင်းဝှာမှာ မီးပုံနံဘေး၌ထိုင်ကာ မီးလှုံနေပါသည်။

တစ်ကိုယ်လုံး မိုးရေစိုရွှဲနေရာ အဝတ်အစားများသည် အသားနှင့်ကပ်နေသည်။

ထို့ကြောင့်...

စင်းဝှာ၏ကိုယ်လုံးအလှမှာ ပေါ်လွင်လာ၏။

သေသေချာချာ သတိပြုကြည့်လိုက်မှ ကောင်းထင်း အံ့သြသွားပြီး...

“စင်းဝှာဟာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ အတော်တူတာပဲ”

ဟု စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ သည်လောက်တောင် စိုက်ကြည့်နေရတာလဲ မျက်လုံး ဖောက်ပစ်လိုက်ရမလား”

ဟု ငေါက်လိုက်လေသည်။

ကောင်းထင်း ခေါင်းကုတ်လိုက်သည်။

“ခက်ပါလား၊ ဘာကြောင့် ကျုပ်အပေါ် သည်လောက်တောင် ရန်လိုနေရတာလဲ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

စင်းဝှာက...

“ခင်ဗျားမျက်လုံး...”

ရုတ်တရက် သူ၏စကား တစ်ဝိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်သွားသည်။

အကြောင်းမှာ...

၁၃၀ ❖ မိုးကျော်သူ

“မြန်မြန်လာဟေ့”

အပြင်ဘက်မှ အော်ပြောသံများ၊ ပြေးလွှားလာသံများ ထွက်ပေါ်လာခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ကောင်းထင်းလည်း ရင်ထိတ်သွားသည်။

နှစ်ယောက်သား လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ လူသုံးယောက် ပြေးလွှားဝင်ရောက်လာကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

လူသုံးယောက် ဘုံကျောင်းထဲသို့ ဝင်လာကြလေသည်။

ထိုလူသုံးယောက်မှာ ခန္ဓာကိုယ်ပိန်ပိန်ပါးပါး ရှိကြပြီး အညိုရောင်အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားကြလေသည်။

သူတို့၏ရုပ်သွင်ကို တွေ့ရလျှင် ကောင်းထင်း သဘောမကျ နိုင်အောင် ဖြစ်သွားလေသည်။

ထိုလူသုံးယောက်သည် ကျီးကန်းတောင်းမှောက် ဟိုကြည့်သည်ကြည့်ဖြင့် မရိုးသားသောအသွင် ရှိကြလေသည်။

ဘုံကျောင်းအတွင်းသို့ ရောက်လာလျှင်...

“မိုးမိုးစရာ နေရာတစ်ခု ရှိသေးလို့ တော်သေးတာပေါ့”

ဟု တစ်ယောက်က ရေရွတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တာပေါ့ကွာ”

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃၁

“မီးပုံကလဲ အဆင်သင့်ပဲကွ”

ကျန်နှစ်ယောက်ကလည်း ပြောကြသည်။

သူတို့သည် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသော မျက်လုံးများဖြင့် ကောင်းထင်းနှင့် စင်းဝှာတို့အား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ကောင်းထင်းက စင်းဝှာ အနီးသို့ လှမ်းသွားကာ ထိုင်ချရင်း “သတိထား”

ဟု ဘီးတုံးသတိပေးလိုက်၏။

စင်းဝှာမှာ ကောင်းထင်းက သူ့အနီးသို့ လာရောက်ထိုင်ချ လိုက်ခြင်းကြောင့် မျက်နှာနီရဲသွားပြီး ခန္ဓာကိုယ်လေး ကြုံ့သွားလေသည်။

ကောင်းထင်းက...

“မင်းဖျားနေပြီ ထင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

စင်းဝှာက...

“ခင်ဗျား အပူ မပါပါဘူး”

ဟု ဖြန်ငေါက်လိုက်လေသည်။

ကောင်းထင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“မင်း ဘာကြောင့် သည်လောက်တောင် စိတ်တိုနေရတာ

လဲ”

ဟု ညည်းလိုက်သည်။

ထိုစဉ်...

၁၃၂ ❖ မိုးကျော်သူ

“ကျုပ်တို့ကိုလဲ မီးလုံခွင့်ပြုပါလားဗျာ”

ထိုလူသုံးယောက်သည် မီးပုံအနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာကြပြီး ခွင့်တောင်းလေသည်။

ကောင်းထင်းက...

“ရပါတယ်ဗျာ”

ဟု ခွင့်ပြုလိုက်သည်။

ထိုလူသုံးယောက်သည် ကောင်းထင်းနှင့် စင်းဝှာတို့အား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ကြပြီးလျှင်...

“ငါ့ညီတို့က ခရီးသွားတွေလား”

ဟု မေးလေသည်။

ကောင်းထင်းက...

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ခရီးထွက်လာရင်း မိုးရွာလာလို့ သည်မှာ ဝင်ခိုနေကြတာပါ”

ထိုလူသုံးယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ကာ သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်လေသည်။

တစ်ယောက်က...

“ခရီးသွားတွေဆိုတော့ ငါ့ညီတို့ဆီမှာ ငွေစကြေးစတွေ ပါ လာမှာပေါ့”

ဟု မေးလေသည်။

“ဘာဗျ”

ကောင်းထင်း ကျွဲမြီးတိုသွားလေသည်။

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃၃

ထိုလူက...

“ဟဲ့..ဟဲ့၊ ငါ့ညီတို့က ခရီးသွားတွေ၊ ကျုပ်တို့ကလဲ လမ်း ဓားပြတွေလေ”

“ဪ လမ်းဓားပြတွေကိုး”

ကောင်းထင်းက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားတို့ မြန်မြန်ထွက်သွားကြရင် ကောင်းမယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

“ဟား..ဟား..ဟား”

“ဟား..ဟား..ဟား”

လမ်းဓားပြသုံးယောက် ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်ကြလေ သည်။ တစ်ယောက်က...

“ထွက်သွားရမှာ မင်းကွ”

ဟု ပြော၏။

အခြားတစ်ယောက်ကလည်း...

“မင်း မသေချင်ရင် ကောင်မလေးကို ထားပစ်ခဲ့ပြီး မြန်မြန် ထွက်သွား”

ဟု ကြိမ်းမောင်းလိုက်လေသည်။

“ဘာပြောတယ်ဗျ”

“ဟိုကောင်မလေးကို ထားခဲ့”

လမ်းပြတစ်ယောက်က စင်းဝှာကိုညွှန်ပြကာ ပြောလေ သည်။

၁၃၄ ❖ မိုးကျော်သူ

“ပါးစပ် ပိတ်ထားလိုက်စမ်း”

စင်းဝှာက အော်ငေါက်လိုက်သည်။

ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲ ခုန်ထကာ လမ်းစားပြသုံးယောက်အား
တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

လမ်းစားပြသုံးယောက်လည်း ချက်ချင်းပင် ဝိုင်းဝန်းဖမ်းဆီး
ရန် ဟန်ပြင်လိုက်ကြ၏။

သို့သော်...

စင်းဝှာအား အထင်သေးလိုက်မိခြင်းကြောင့်...

“ဝုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများနှင့်အတူ လမ်းစားပြသုံး
ယောက် လဲကျသွားလေတော့သည်။

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃၅

လမ်းစားပြသုံးယောက် သတိလစ်ကာ လဲကျနေပြီ ဖြစ်လေ
သည်။

စင်းဝှာက...

“ဟွန်း စိတ်ရှိလက်ရှိ လုပ်ရရင် သေကုန်တော့မယ်”

ဟု ကြိမ်းမောင်းနေ၏။

ကောင်းထင်းက ငေးကြည့်နေသည်။

စင်းဝှာသည် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ကောင်းထင်းက သူမ
အား ကြည့်နေသည်ကို မြင်လျှင်...

“ရှင် ဘာကြည့်နေတာလဲ”

ဟု ငေါက်လိုက်လေသည်။

ကောင်းထင်းက...

“ကျုပ်..”

“ဘာလဲ ကျွန်မက မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေလို့
လား”

“ဟာ..ကျုပ်..ကျုပ်က..”

စင်းဝှာသည် ခေါင်းစည်းကြိုးကို ဖြေချလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ...

ရှည်လျားသော ဆံကေသာများ ပန်းပေါ်သို့ ဝဲကျလာလေ
သည်။

ယခု...

စင်းဝှာသည် အလွန်ချောမောလှပသော မိန်းကလေးတစ်

၁၃၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ယောက်အသွင် ပြောင်းလဲသွားလေတော့သည်။

“ကျွန်မက မိန်းကလေးတစ်ယောက်မို့ ရှင်က အထင်သေး
သွားတာလား”

ကောင်းထင်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ဟာ အထင်မသေးပါဘူး၊ အထင်တောင် ကြီးပါသေး
တယ်”

“ဘာရှင့်”

“ဟို..ဟို၊ မင်းကဈော”

“ရှင့်ပါးစပ် ပိတ်ထား”

စင်းဝှာသည် ရှေ့တိုးလာပြီး ကောင်းထင်း၏ပါးကို ဖြန်းခနဲ
မြည်အောင် ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

ကောင်းထင်း ပါးတစ်ဖက် ထူပူသွားကာ ယောင်ယမ်းပြီး
နောက်ဆုတ်လိုက်လေသည်။

“မင်း..မင်း”

“ရှင့်ကို သတ်ပစ်ဖို့တောင် ကောင်းသေးတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကို သည်လောက်တောင် မုန်းနေရတာ
လဲ၊ ကျုပ်က မင်းစိတ်ဆင်းရဲအောင် ဘာများလုပ်မိလို့လဲ”

ကောင်းထင်းက မချီတင်ကဲ ပြောလိုက်သည်။

စင်းဝှာ မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

ကောင်းထင်းပေါ်တွင် အပြစ်မရှိပါ။

သူမက ကောင်းထင်းအပေါ် အားမလိုအားမရ ဖြစ်ကာ

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃၇

ဒေါသထွက်နေမိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အကြောင်းကား...

သူမသည် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး ယောက်ျား
လေးတစ်ယောက်အသွင် ဝတ်ဆင်ကာ ရုပ်ဖျက်ထားသည်ကို
ကောင်းထင်း မရိပ်မိခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

လမ်းစားပြသုံးယောက်ပင်လျှင် သူမအား တွေ့မြင်လိုက်
သည်နှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း သိသွားကြသည်
မဟုတ်ပါလား။

ယခု ကောင်းထင်းက...

“ကျုပ်ကို သဘောမကျဘူးဆိုလဲ သွားပါမယ်ဗျာ”

စကားဆုံးလျှင် ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်သွားလေ၏။

စင်းဝှာ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ဪ ညကြီးအချိန်မတော် တောထဲတောင်ထဲမှာ ကျွန်မ
တစ်ယောက်တည်း ထားပစ်ခဲ့တော့မလို့ပေါ့လေ”

“ဟင်”

ကောင်းထင်း ခြေလှမ်းတုံ့ခနဲ ရပ်သွားလေသည်။

စင်းဝှာက...

“သွားပါ၊ ရှင့်လောက် ထုံတဲ့အကဲ့လူကို ကျွန်မမုန်းတယ်၊

မြန်မြန်ထွက်သွား”

ဒေါသတကြီး အော်ပြောလာလေသည်။

ကောင်းထင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

၁၃၈ ❖ မိုးကျော်သူ

“ကျုပ် မသွားတော့ပါဘူးဗျာ”

“မရဘူး ထွက်သွား”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ကောင်းထင်းက ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

စင်းငှာက...

“ရှင်..ရှင်”

ကောင်းထင်းမှာ ထွက်သွားရန်လည်းခက်၊ ဆက်နေရန်

လည်းခက် ဖြစ်နေသည်။

ထိုစဉ်...

“အမယ်လေး”

စင်းငှာ၏စူးရှသော အော်ဟစ်သံ ထွက်လာ၏။

“ဟင်”

ကောင်းထင်းက ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေ၏။

သူကြည့်လိုက်ရာ စင်းငှာ လဲကျသွားသည်ကို တွေ့ရ၏။

“စင်းငှာ”

ကောင်းထင်း ထိတ်လန့်သွားပြီး စင်းငှာထံ ပြေးသွားရန်

ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင်...

“ဝမ်း..ဝမ်း..ဝမ်း”

လေတိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး လက်နက်ပုန်းများ ပစ်

လွင့်လာလေသည်။

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃၉

စင်းငှာ၏လက်ချက်ဖြင့် လဲကျသွားခဲ့သော လမ်းခားပြသုံး
ယောက်သည် လူးလိမ့်ထလာကြပြီး လက်နက်ပုန်းများဖြင့် တိုက်ခိုက်
လိုက်ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကောင်းထင်း ဒေါသသွားသည်။

“သိကြသေးတာပေါ့”

အင်္ကျီလက်ကို ဝှေ့ယမ်းကာ လက်နက်ပုန်းများကို ရိုက်
ထုတ်လိုက်၏။

လမ်းခားပြသုံးယောက်ကလည်း ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်လိုက်
ကြသည်။

သို့သော်...

တကယ်တမ်း ယှဉ်ပြိုင်လိုက်ကြသောအခါ ကောင်းထင်းကို
မည်သို့မျှ မယှဉ်နိုင်ဘဲ...

“ဝုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများနှင့်အတူ အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွား
ကြလေသည်။

ကောင်းထင်းက...

“စင်းငှာသာ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားရင် ခင်ဗျားတို့သုံးယောက်
စလုံး မလွယ်ဘူး”

ဟု ကြိမ်းမောင်းလိုက်သည်။

၁၄၀ ❖ မိုးကျော်သူ

လမ်းခားပြသုံးယောက်ကား အခြေအနေ မဟန်မှန်းသိ
လျှင် ဘုံကျောင်းပျက်ထဲ မနေဝံ့ကြတော့ဘဲ ဒေရောသောပါး ထွက်
ပြေးသွားကြလေတော့သည်။

လမ်းခားပြသုံးယောက် ထွက်ပြေးသွားကြပြီ ဖြစ်လေ
သည်။

ကောင်းထင်းမှာ ဂရုမစိုက်နိုင်အားပါ။

“စင်းဝှား..စင်းဝှား”

စင်းဝှား အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားပြီး ခေါ်လိုက်လေသည်။

စင်းဝှားမှာ တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ပါချေ။

ကောင်းထင်း စိုးရိမ်ပူပန်သွားလေသည်။

“စင်းဝှား..စင်းဝှား ဒုက္ခပါပဲ”

ညည်းညူရင်း စစ်ဆေးကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ...

စင်းဝှား၏ဝဲဘက်ပခုံး၌ လက်နက်ပုန်းတစ်ခု စိုက်ဝင်နေပြီး
သွေးများ ယိုစီးနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

စင်းဝှားသည် အငိုက်မိကာ လက်နက်ပုန်း ထိသွားခြင်း ဖြစ်
လေသည်။

ကောင်းထင်းက...

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၄၁

“စင်းဝှား..စင်းဝှား”

ဟု ထပ်မံခေါ်လိုက်သည်။

စင်းဝှားကို ကြည့်ကာ ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီ ဖြစ်နေပြီးမှ

“မဖြစ်ဘူး၊ အဆိပ်လက်နက်ပုန်း ထိထားတာ ကြာရင်

အဆိပ်တက်ပြီး ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်”

စင်းဝှား ဒုက္ခရောက်မည်ကို စိုးရိမ်ပူပန်သဖြင့် သူမ၏အင်္ကျီ
ကို စုတ်ဖြိုကာ ပခုံးပေါ်၌ စိုက်ဝင်နေသော လက်နက်ပုန်းကို နုတ်ယူ
လိုက်သည်။

တစ်ဖန်...

ဒဏ်ရာကို ပါးစပ်ဖြင့်တောက် အဆိပ်များ စုတ်ထုတ်ပစ်
လိုက်၏။

ဒဏ်ရာမှ သွေးမထွက်စေရန် သွေးကြောအချို့ ထိုးဝိတ်
လိုက်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ သက်တောင့်သက်သာ လဲလျောင်းနေနိုင်
အောင် ပြုလုပ်ထားပေးလိုက်၏။

စင်းဝှားကို သံယောဇဉ်တွယ်ကာ ကောင်းထင်းသည် တစ်
ညလုံး မအိပ်ဘဲ စင်းဝှားအား ပြုစုစောင့်ရှောက်နေခဲ့လေတော့သည်။

၁၄၂ ❖ မိုးကျော်သူ

သံယောဇဉ်

“အောက်...အိ...အိ...အွတ်”

အဝေးမှ ကြက်တွန်သံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

နေရောင်ခြည်များ ထွက်ပေါ်လာပြီး မိုးလင်းစ ပြုလာပြီ ဖြစ်သည်။

တစ်ညလုံး မိုးသည်းထန်စွာ ရွာသွန်းခဲ့သော်လည်း ယခု တော့ မိုးတိတ်သွားပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ဘုံကျောင်းပျက်...။

ဘုံကျောင်းပျက်အတွင်းမှ မီးပုံသည် မီးသေနေပြီ ဖြစ် သည်။

မီးပုံဘေး၌ ကောင်းထင်းက ငုတ်တုတ်ထိုင်ကာ ငိုက်မျဉ်း နေလေသည်။

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၄၃

တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ မိုးလင်းခါနီးမှ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွား ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်တွင်...

“အင်း...အင်း”

မသဲမကွဲ ညည်းညူသံနှင့်အတူ စင်းငှာ သတိရလာလေ သည်။

သူမသည် ချက်ချင်းလူးလိမ့်ထလိုက်လေသည်။

ကောင်းထင်းက ငိုက်မျဉ်းနေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ ဒေါပသွားလေသည်။

သို့သော်...

ပန်းမှ ဒဏ်ရာက နာကျင်သွားသလို ညက အဖြစ်အပျက် များကို ပြန်လည်သတ်ရလာသည်။

ကောင်းထင်းအား အော်ငေါက်နေစဉ် လမ်းခားပြဲသုံး ယောက်သည် သတိရလာကြပြီး အဆိပ်လက်နက်ပုန်းဖြင့် သူမအား တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

သူမ၏အင်္ကျီ စုတ်ပြီနေပြီး ကောင်းထင်းက သူ၏အပေါ် ဝတ်ရုံဖြင့် သူမအား လွှမ်းခြုံပေးထားလေသည်။

သူမ၏ဒဏ်ရာကို ကောင်းထင်းက ကုသပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ် ကြောင်း သတိပြုမိလျှင် စင်းငှာ၏မျက်နှာလေး နီရဲသွားလေသည်။

သူမသည် သူမိမိယောက်ျားလေးတစ်ယောက်၏ ထိတွေ့ ကိုင်တွယ်ခြင်း ခံခဲ့ရသဖြင့် ရှက်ရွံ့စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

၁၄၄ ❖ မိုးကျော်သူ

တစ်ဆက်တည်းပင် ဒေါသထွက်လာပြီး ကောင်းထင်းအား
ပါးရိုက်ဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ထိုစဉ်...

“စင်းဝှားရယ်၊ ဘာကြောင့် ကျုပ်ကို မုန်းနေတာလဲ”

ကောင်းထင်း၏ယောင်ယမ်းညည်းညူသံ ထွက်ပေါ်လာ
သဖြင့် သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ တွန့်သွား၏။

ကောင်းထင်းက...

“စင်းဝှား၊ မင်းဟာ သိပ်လှတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ”

ဟု ညည်းညူနေပြန်ပါသည်။

စင်းဝှား ရှက်သွေးဖြန်းသွားသည်။

တစ်ကိုယ်လုံး ပူထူသွားကာ ကောင်းထင်းကို ပါးမရိုက် ဖြစ်
တော့ဘဲ ဘုံကျောင်းထဲမှ ကမူးရှူးထိုး ထွက်ပြေးသွားလေတော့ စည်။

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၄၅

ပြောင်းလဲသွားတဲ့လူ

နေဝန်းနီမှာ အရှေ့ဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားခဲ့သော ကောင်းထင်း
လည်း အိပ်ရာမှနိုးလာလေသည်။

သူက စင်းဝှားကို ဂရုမစိုက်ဘဲ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပစ်လိုက်
သလို ဖြစ်သွားသည်ဟု ကပ္ပာကယာ လူးလိမ့်ထလိုက်လေသည်။

“စင်းဝှား...စင်းဝှား”

ဟုလည်း ခေါ်ကာ စင်းဝှားကို ကြည့်လိုက်သည်။

သို့သော်...

စင်းဝှားကား ရှိမနေတော့ပါချေ။

သူမအား မတွေ့ရတော့ပါ။

ကောင်းထင်း ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

“သူ ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်”

ဟု ကွေးကာ လိုက်လံရှာဖွေကြည့်လေသည်။

စင်းဝှား၏အရိပ်အရောင်ကိုပင် မတွေ့ရပါတော့ချေ။

“သူ...သူ”

ကောင်းထင်းက ဘုံကျောင်းပျက် အပြင်ဘက်သို့ ပြေးထွက်

၁၄၆ ❖ မိုးကျော်သူ

လိုက်လေသည်။

“စင်းဝှား...စင်းဝှား”

တကျော်ကျော်ခေါ်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်၌ ရှာဖွေကြည့်လိုက် ပြန်လေသည်။

နောက်ဆုံး စင်းဝှားထွက်သွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း သေချာ တော့မှ မြေပေါ်ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

“သူဟာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆိုတာ ငါသိသွားလို့ ရှက် ခွံပြီး ထွက်ပြေးသွားတာ ဖြစ်မယ်”

စင်းဝှားသည် ရုတ်တရက် သူ့အား မျက်နှာချင်းဆိုင်ဝံ့မည် မဟုတ်ဘဲ မျက်နှာပူနေမည်ဟုတွေးကာ လိုက်မရှာတော့ရန် ဆုံး ဖြတ်လိုက်လေသည်။

စင်းဝှားကား သူနှင့် လမ်းခွဲသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

“ငါ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ”

ကောင်းထင်း တွေးရင်း ကောင်းဝူချုံးကို သတိရလာလေ သည်။

“အိမ်ထိန်းကြီးကို လိုက်ရှာမယ်”

ထို့နောက်...

ဘုံကျောင်းပျက်လေးအား တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ကျောခိုင်း ထွက်လာခဲ့လေတော့သည်။

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၄၇

စင်းဝှား...

စင်းဝှားသည် ရှက်ရှက်နှင့် ထွက်ပြေးလာခဲ့ပြီးနောက် အ တော်ဝေးဝေးသို့ ရောက်လျှင် ဒုန်းစိုင်းမောင်းနှင့်လာနေသော မြင်း ခွာသံများ ကြားရသဖြင့် ခြေလှမ်းရပ်လိုက်လေသည်။

နေရောင်ထွက်ပေါ်နေပြီ ဖြစ်ရကား ပတ်ဝန်းကျင်အား ထင်ရှားမြင်သာ ရှိနေပါ၏။

သူမ အကဲခတ်လိုက်ရာ ဒုန်းစိုင်းလာနေသော မြင်းစီး သမားများမှာ သခင်လေးရှန်းကြိုးတို့လူစု ဖြစ်ကြောင်း တွေ့လိုက်ရ လေသည်။

စင်းဝှား မဲ့ပြီးပြီးလိုက်၏။

“သူက အဲဒီမကျေကဲ လိုက်လာတာကိုး”

ရှန်းကြိုးတို့လူစုအား ဟန့်တားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်...

“ရပ်လိုက်”

အော်ငေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေ သည်။ သစ်ပင်များကြားမှ လူတစ်ယောက်က ခုန်ထွက်လာပြီး ဟန့် တားလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ဟေး...ဟေး”

ရှန်းကြိုးတို့လူစုက အော်ငေါက်ကာ မြင်းရပ်တန့်လိုက်ကြ လေသည်။

ရှန်းကြိုးသည် လမ်းပိတ်ထားသူကို မြင်လျှင် မကျေမနပ်

၁၄၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဘယ်သူများလဲ မှတ်တယ်၊ မြေခွေးစုတ်ဖွားကိုး”

ဟန့်တားသူမှာ အညိုရောင်ဝတ်ဆင်ထားပြီး ခန္ဓာကိုယ်
ဝိနိဝိနိပါးပါး ရှိလေသည်။

ဦးခေါင်းပေါ်မှ ဆံပင်များက စာကလေးသိုက်ပမာ ရှုပ်ပွ
ကာ မျက်နှာစုတ်ချွန်းချွန်း ရှိသူလည်း ဖြစ်လေသည်။

မြေခွေးစုတ်ဖွားဆိုသူက...

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်က မင်းကို ကျေနပ်နေမယ်များ ထင်နေ
သလား”

“ဟား...ဟား...ဟား”

ရှန်းကြီး တဟားဟား ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“မြေခွေးစုတ်ဖွား၊ ခင်ဗျားတို့က မိစ္ဆာဂိုဏ်းထဲဝင်ဖို့ ငြင်း
ဆန်ခဲ့တာကိုး၊ ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းထဲဝင်ပြီး ကျုပ်တို့ကို သစ္စာခံမယ်၊ ကျုပ်
တို့ ခိုင်းတာ လုပ်မယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ ဒုက္ခရောက်စရာ အကြောင်း
မရှိဘူးပေါ့ဗျာ”

စင်းရာသည် ကြားလိုက်ရသော စကားများကြောင့် မျက်
မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

ရှန်းကြီးမှာ လူဆိုးတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း သူမ ရိပ်မိ
ထားပြီး ဖြစ်သည်။

ရှန်းကြီး၏စကားအရ မိစ္ဆာဂိုဏ်းမှ လူတစ်ယောက် ဖြစ်
ကြောင်း သိလိုက်ရလေသည်။

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၄၉

မိစ္ဆာဂိုဏ်းသည် သူမ၏မိခင် မုယ့်ချင်းနှင့် ပတ်သက်နေ
သည် မဟုတ်ပါလား။

မိစ္ဆာဂိုဏ်းအား မိစ္ဆာနတ်ဆိုးယင်းကိုးက ဦးဆောင်ပြီး အင်
အားကြီးထွားလာစေရန် အနက်ရောင်သိုင်းသမားများအား လိုက်လံ
စည်းရုံးသိမ်းသွင်းနေသည်ဟူသော သတင်းကိုလည်း သူမ ကြားဖူး
ထားပြီး ဖြစ်လေသည်။

“ရှန်းကြီးဟာ မိစ္ဆာဂိုဏ်းက အရေးပါတဲ့ ခေါင်းဆောင်တစ်
ယောက်ပါလား၊ သူက အမှောင်လောကသားတွေကို စည်းရုံးသိမ်း
သွင်းဖို့ ခရီးထွက်လာတာပဲ ဖြစ်မယ်”

သူမ တွေးတောနေစဉ် မြေခွေးစုတ်ဖွား၏ ဒေါသတကြီး
အော်ငေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ကျုပ်တို့ မြေခွေးတွေဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒူးမထောက်ဘဲ
ကိုယ်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်ပြီး ကျင်လည်ကျက်စားနေကြတာ
လူတိုင်း သိတယ်၊ အမှောင်လောကကို လက်ဝါးကြီး အုပ်ချုပ်တဲ့ နတ်
ဆိုးယင်းကိုးကို ဘယ်တော့မှ ဒူးထောက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ရှန်းကြီးက...

“အမှောင်လောကသားတိုင်းဟာ နတ်ဆိုးယင်းကိုးကို နာ
ခံရမယ်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကျုပ်တို့က အမှောင်ဘုရင်နဲ့ သူ့သမီးကိုသာ
လေးစားမယ်၊ နတ်ဆိုးယင်းကိုးကို ဂရုမစိုက်ဘူး”

မြေခွေးစုတ်ဖွားက ရှန်းကြီး၏စကားကို ချေပလိုက်၏။

၁၅၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ရှန်းကြိုးက...

“ခင်ဗျားခေါင်းမာနေလို့ ခင်ဗျားတို့ မြေခွေးဝိုက်နား ပျက်ဆီး
ခံလိုက်ရတာကို ထည့်တွက်ဦးမှပေါ့ဗျာ”

မြေခွေးစုတ်ဖွားက...

“ကျုပ် မရှိတဲ့အချိန်မှာ မင်းတို့ လက်ချက်မိသွားတာ၊ ကျုပ်
ရှိနေရင် မင်းတို့ ဘာများ တတ်နိုင်မှာတဲ့လဲ”

“ဪ ခင်ဗျားက ကိုယ့်ကိုကိုယ် အထင်ကြီးနေတာကိုး။
ကောင်းပြီလေ”

ရှန်းကြိုး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လျှင်...

“ယား”

“သေပေတော့”

ဖန်ကျီနှင့် ဖန်ရှောင်တို့က ညာသံပေးကာ ဝင်ရောက်တိုက်
ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

“သေချင်ကြပြီ ထင်တယ်”

မြေခွေးစုတ်ဖွားကလည်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်ရာ
တောလမ်းပေါ်၌ ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာလေ
တော့သည်။

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၁

တိုက်ပွဲ ပြင်းထန်နေ၏။

စင်းဝှားက တိုက်ပွဲကို တိတ်တဆိတ် ကြည့်နေမိလေသည်။

မြေခွေးစုတ်ဖွားက ရှန်းကြိုးတို့လူစုအား ဆုံးမနိုင်ပါစေဟု
လည်း ဆုတောင်းမိလေသည်။

သူမသည် ရှန်းကြိုးအား အလိုလိုနေရင်း မုန်းတီးမိသည်
မဟုတ်ပါလား။

ဖန်ကျီနှင့် ဖန်ရှောင်တို့က တရကြမ်း တိုက်ခိုက်ကြပါသော်
လည်း မြေခွေးစုတ်ဖွားက တုန်ပြန်လိုက်သောအခါ သူတို့၏သိုင်း
ကွက်များ ပျက်ပြားသွားလေတော့သည်။

မြေခွေးစုတ်ဖွားက အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံဘဲ ဖိ၍
တိုက်ခိုက်လိုက်လျှင်...

“ဝုန်း”

“အား”

ဖန်ကျီနှင့် ဖန်ရှောင်တို့နှစ်ယောက် ဒဿိယောင်ဖြင့် နောက်
ဆုတ်သွားရလေတော့သည်။

ရှန်းကြိုး မျက်နှာပျက်သွား၏။

“တောက်”

ဒေါသတကြီး တက်ခေါက်လိုက်သည်။

မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပြီး...

“မြေခွေးစုတ်ဖွား၊ ကျုပ်ကို နိုင်အောင် တိုက်ပေတော့”

ဟု အော်ပြောကာ လက်ဝါးနှစ်ဘက် အသုံးပြုပြီး တိုက်ခိုက်

၁၅၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ခိုက်လိုက်လေသည်။

သူ၏လက်ဝါးရိုက်ချက်များက အင်အားကြီးမား ပြင်းထန် လှပေသည်။

လေတိုးသံများ တစိုးစိုးမြည်ကာ ထွက်ပေါ်လာပြီး မြေခွေး စုတ်ဖွား၏ အဝတ်အစားများ တဖျပ်ဖျပ် လူးလွန်သွားလေတော့ သည်။

မြေခွေးစုတ်ဖွားက...

“ယား”

ညာသံပေးကာ လေထဲ ခုန်တက်ပြီး ရှန်းကြိုး၏တိုက်ခိုက် မှုကို ရှောင်တိမ်းလိုက်လေသည်။

တစ်ဆက်တည်းပင် ခြေထောက်နှစ်ချောင်းဖြင့် အဆက် မပြတ် ကန်ကျောက်လိုက်လေသည်။

မြေခွေးစုတ်ဖွား၏ လျင်မြန်မှုကြောင့် ရှန်းကြိုး ထိတ်လန့် သွား၏။

ကယုကယာ ရှောင်တိမ်းရန် ကြိုးစားလိုက်သော်လည်း နောက်ကျသွားလေသည်။

မြေခွေးစုတ်ဖွား၏ ခြေထောက်တစ်ဘက်က ရှန်းကြိုး၏ ကျောပြင်ကို ကန်ကျောက်မိသွားတော့သည်။

“ဝုန်း”

ရှန်းကြိုး ဒဿိဒယိုင်ဖြင့် နောက်ဆုတ်လိုက်ရလေသည်။

“ဟား..ဟား..ဟား”

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၃

မြေခွေးစုတ်ဖွား သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်၏။

“နတ်ဆိုးယင်းကိုးရဲ့ တပည့်ကလဲ သခင်လေးတစ်ယောက် လို မင်းမူနေပြီး လက်တွေ့ကျတော့ ဘာမှလဲ မဟုတ်ပါလား၊ ကဲ ပြောစမ်း၊ မင်းက ကျုပ်ရဲ့မြေခွေးဂိုဏ်းကို ဘယ်လို အကောက်ကြံ ပြီး ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တာလဲ”

ရှန်းကြိုး မျက်နှာပျက်နေ၏။

မြေခွေးစုတ်ဖွားက...

“မင်းပါးစပ်က ပြောပြလာအောင် ကျုပ်က မင်းကို ဆုံးမမှ ထင်တယ်”

ပြောရင်း ရှေ့တိုးသွားလိုက်၏။

ဤတွင် မမျှော်လင့်သော အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ် လာလေတော့သည်။

ရှန်းကြိုးက ရုတ်တရက် ဒူးထောက်ချလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်..ကျုပ်ကို မသတ်ပါနဲ့၊ အသက်ချမ်းသာပေးပါဗျာ”

ဟု တောင်းပန်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်ကြောင့် မြေခွေးစုတ်ဖွားသာမက စင်းဝှာ ပါ အံ့သြသွားလေသည်။

စင်းဝှာ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“အရှက်မရှိတဲ့လူ”

ဟု စိတ်ထဲမှ ကျိန်ဆဲလိုက်လေသည်။

မြေခွေးစုတ်ဖွားက...

၁၅၄ ❖ မိုးကျော်သူ

“မင်း သေရမှာကို ကြောက်နေတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်..ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

“ကျုပ်လူတွေကိုကျတော့ မင်းက ပျော်ပျော်ကြီး သတ်ပစ်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား”

“ကျုပ်..ကျုပ်က သတ်ချင်လို့ သတ်ရတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ နတ်ဆိုးယင်းကိုးနဲ့ ကျုပ်ရဲ့အကြီးအကဲ စုအိမ်းရဲ့အမိန့်ကို မလွန်ဆန်ပုံလို့ လုပ်ခဲ့ရတာပါ”

ရှန်းကြီးမှာ ယခု ချက်ချင်း ငိုကြွေးတော့မည့်အလား မျက်နှာငိုမဲ့မဲ့ ဖြစ်နေပါတော့သည်။

မြေခွေးစုတ်ဖွား နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်လေသည်။

“ယင်းကိုးနဲ့ စုအိမ်းအပေါ် အပြစ်ပုံချချင်သေးတယ်၊ မင်းဟာ လူသတ်ရတာကို အင်မတန် သဘောကျတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတာ ငါ မသိဘူးများ မှတ်နေသလား၊ မင်းအလှည့် ရောက်မှ တောင်းပန်မနေနဲ့ သေဖို့သာ ပြင်ထားပေတော့”

ပြောရင်း ရှေ့တိုးလိုက်ရာ ရှန်းကြီး အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားပြီး...

“အမယ်လေး”

အော်ဟစ်၍ မြေပေါ် လှဲချလိုက်လေသည်။

မြေပေါ် လူးလိမ့်ငိုကြွေးရင်း...

“ဟီး..ဟီး၊ ကျုပ်ကို မသတ်ပါနဲ့”

“ကျုပ်ကို ချမ်းသာပေးပါ”

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၅

အမျိုးမျိုး တောင်းပန် တိုးလျှိုးနေတော့သည်။

စင်းဝှာသည် ရှန်းကြီး၏လုပ်ရပ်ကို ကြည့်ရင်း သတိဝင်လာလေသည်။

“သူက အကောက်ကြံဖို့ ဟန်ဆောင်နေတာပဲ”

ထိုအချိန်ကလေးမှာပင်...

“ယား”

“ဝှမ်း..ဝှမ်း..ဝှမ်း”

ရှန်းကြီးမှာ ခြင်္သေ့တစ်ကောင်အသွင် ပြောင်းလဲသွားပြီး မြေပေါ်မှ ခုန်ထလိုက်လေသည်။

တစ်ဆက်တည်းပင် လက်နက်ပုန်းကလေးများဖြင့် ပစ်ခတ်လိုက်လေသည်။

လူချင်း နီးကပ်နေသကဲ့သို့ ရှန်းကြီး၏ဟန်ဆောင် ပရိယာယ်ကြောင့် သတိပေါ့လျော့သွားသော မြေခွေးစုတ်ဖွားမှာ လွတ်အောင် မရှောင်နိုင်တော့ဘဲ လက်နက်ပုန်းကလေးများ ထိမှန်သွားလေတော့သည်။

“အွန်”

မြေခွေးစုတ်ဖွားမှာ အလွန်ပြင်းထန်သည့် အဆိပ်လက်နက်ပုန်းလေးများ ထိမှန်သွားသဖြင့် မြေပေါ် လဲကျသွားပြီး လူးလိမ့်နေလေတော့သည်။

ရှန်းကြီးက...

“မြေခွေးစုတ်၊ ခင်ဗျား ဘာတတ်နိုင်လို့လဲ”

၁၅၆ ❖ မိုးကျော်သူ

အော်ငေါက်ရင်း မြေခွေးစုတ်ဖွား၏ဦးခေါင်းကို မြေ
ထောက်ဖြင့် ကန်ကျောက်လိုက်ရာ...

“ခွပ်”

မြေခွေးစုတ်ဖွား၏ဦးခေါင်း ကွဲအက်ကြေမွကာ သေဆုံး
သွားတော့သည်။

စင်းဝှာမှာ ရှန်းကြိုး၏ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲမှုကြောင့်
ကျောက်ရုပ်အလား မလှုပ်မယှက် ဖြစ်သွားလေသည်။

ရှန်းကြိုးက သူမကို သတိမပြုမိပါချေ။

“သွားကြမယ်ဟေ့”

ဖုန်းကျိတို့အား အော်ပြောလိုက်ပြီး မြင်းပေါ် ခုန်တက်ကာ
ခုန်းစိုင်း မောင်းနှင်သွားလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

ရှန်းကြိုးတို့လူစု ထွက်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

စင်းဝှာ သတိဝင်လာသည်။

ကောင်းထင်းအတွက် စိတ်ပူသွား၏။

သို့သော်...

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၇

ရှန်းကြိုးတို့လူစုက ကောင်းထင်း ကျန်နေရစ်ခဲ့သည့် ဘုံ
ကျောင်းပျက်လေးနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်အရပ်သို့ ထွက်သွားကြခြင်း
ကြောင့် သူမ စိတ်သက်သာရာ ရရှိသွားလေသည်။

“သူ့အတွက် အန္တရာယ် မဖြစ်နိုင်လောက်တော့ပါဘူး”

ဟု တွေးကာ နောက်ကြောင်း မလှည့်တော့ဘဲ ရှေ့ဆက်
ထွက်လာခဲ့လေသည်။

သို့ဖြင့်...

နွေဝက်ခန့် ခရီးနှင်ပြီးလျှင် မြို့ကလေးတစ်မြို့သို့ ရောက်
ရှိသွားလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

သိုင်းပြိုင်ပွဲ ကျင်းပရာ မြို့ကလေးနှင့် မနီးမဝေး ရှိသော
မြို့ကလေး ဖြစ်ပေသည်။

စင်းဝှာက မြို့ထဲဝင်ရောက်လိုက်သည်နှင့် လူတစ်စုကို
တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူစုကား ရှန်းကြိုးတို့လူစု ဖြစ်လေသည်။

စင်းဝှာ အံ့သြသွား၏။

“သူတို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သည်မြို့ကလေးမှာ ရောက်နေကြ
တာပါလိမ့်”

အမှန်တော့ ရှန်းကြိုးတို့က မြင်းဖြင့်ခရီးနှင်ခဲ့ကြသဖြင့် ပို၍

၁၅၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ခရီးတွင်ပြီး ကောင်းထင်းကို လိုက်ရှာရင်း အရှေ့မြောက်ဘက်မှ ကွေ့ပတ်ကာ ဤမြို့ကလေးသို့ ရောက်ရှိလာကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

စင်းငှာ တွေးတောနေစဉ်...

“ကျုပ်က မင်းကို တွေ့ချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ”

စကားသံနှင့်အတူ လူတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာလေသည်။

ရှန်းကြိုး ဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျားကိုး”

ရှန်းကြိုး ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းက ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်အသွင် ဝတ်ဆင်ထားပေမယ့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆိုတာ ကျုပ်သိပြီးသားပါ။ ကျုပ်ကို ပမာမခန့် လုပ်တဲ့လူကို ဆုံးမဖို့ စီစဉ်နေတုန်း မင်းကြားဝင်လိုက်လို့ ကျုပ်အကြံအစည် ပျက်စီးသွားရတာ၊ ကျုပ်က မင်းကို ကျေနပ်မယ် ထင်သလား”

စင်းငှာ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“ရှင် မကျေနပ်တော့ကော ကျွန်မ ဂရုစိုက်ရမှာလားရှင်”

ရှန်းကြိုးက...

“စိတ်ချ၊ မင်းဂရုစိုက်လာအောင် ကျုပ်လုပ်ပြမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်...

“မင်းလောက် ခိုက်မဲတဲ့လူ လောကပေါ်မှာ ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၉

အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာလေသည်။

ရှမ်းကြိုး ထိတ်လန့်သွား၏။

“သခင်မကြီးကို ဂါရဝပြုပါတယ် ခင်ဗျာ”

ချက်ချင်း ဒူးထောက်အရိုအသေ ပေးလိုက်လေသည်။

အမျိုးသမီးကြီးက...

“သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်းသိသလား”

“ကျွန်..ကျွန်တော် မသိပါဘူး”

“အေး မသိရင် မှတ်ထား၊ သူဟာ သူဌေးသိုင်းသမား ခွန်းရီရဲ့သမီး ခွန်းစင်းငှာပဲ”

“ဗျာ”

ရှန်းကြိုး ပိုပြီး ထိတ်လန့်ကာ...

“သ..သခင်မကြီး ကျွန်တော် မသိလို့ ဖြစ်ခဲ့တာ၊ ကျွန်တော့်ကို ချမ်းသာပေးပါ”

ဟု တောင်းပန်နေတော့သည်။

အမျိုးသမီးကြီးက...

“ကဲ သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်းသိပြီ မဟုတ်လား၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဟုတ်..ဟုတ်ကဲ့”

ရှန်းကြိုး ဒူးထောက်ရာမှထကာ ပြေးလွှားသွားတော့သည်။

ရှန်းကြိုး ထွက်ပြေးသွားပြီးမှ အမျိုးသမီးက စင်းငှာကို ပြုံး

၁၆၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ပြယဉ်...

“မိန်းကလေး အိမ်ကိုပြန်သွားတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ ကွယ်”

ဟု ပြောလာလေသည်။

စင်းဝှာက...

“ဒေါ်ဒေါ်က ကျွန်မကို သိနေတယ် ဟုတ်လားဟင်”

အမျိုးသမီးကြီးက...

“ကျုပ်သိနေတာက အရေးမကြီးပါဘူး၊ မိန်းကလေး အိမ်ကို ပြန်ပါ၊ မိန်းကလေးအဖေနဲ့ တွေ့ရင် သူ့ရဲ့သား အသတ်ခံလိုက်ရတဲ့ ကိစ္စကို ကျုပ်တာဝန်ယူဖြေရှင်းပေးမယ်၊ သူ ဘာမှ မကြိုးစားပါနဲ့လို့ ပြောလိုက်ပါကွယ်”

စကားဆုံး၍ သူမ လက်ဝှေ့ယမ်းပြုလိုက်လျှင်...

“ခွပ်ခွပ်..ခွပ်ခွပ်”

“ခွပ်ခွပ်..ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံများနှင့်အတူ မြင်းလှည်းတစ်စီး ချက်ချင်းရောက် ရှိလာလေတော့သည်။ အမျိုးသမီးကြီးက မြင်းလှည်းသမားအား အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“သည်မိန်းကလေးကို အိမ်အရောက် ပို့ပေးလိုက်ပါ”

မြင်းလှည်းသမား ဦးညွတ်လိုက်၏။

“ကောင်းပါပြီ၊ သခင်မကြီး”

အမျိုးသမီးကြီးက စင်းဝှာအက်လှည့်ကာ...

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၁

“ကဲ မိန်းကလေး သွားပေတော့ကွယ်”

စင်းဝှာသည် အဘယ်ကြောင့်မှန်းမသိ။ အမျိုးသမီးကြီး၏ စကားကို မလွန်ဆန်နိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။

သူမ မြင်းလှည်းပေါ်သို့ လှမ်းတက်လိုက်လေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

စင်းဝှာက အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

သူမသည် အစ်ကိုဖြစ်သူ ခွန်းလောက် အသတ်ခံရသည့် ကိစ္စကို လိုက်လံစုံစမ်းရင်း သိုင်းလောက၌ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်များကို ဖခင်ကြီး ခွန်းရီအား ပြောပြလိုက်လေသည်။

ခွန်းရီက အတန်ကြာ စဉ်းစားပြီးမှ...

“သူက သမီးကို သိနေတယ် ဟုတ်လား”

ဟု မေးလေသည်။

စင်းဝှာက...

“ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ၊ သမီးစိတ်ထဲမှာလဲ သူ့ကို ရင်းရင်း နီးနီး ရှိနေသလိုပါပဲ”

ခွန်းရီက...

“သူက သမီးအစ်ကိုရဲ့ ကိစ္စကို တာဝန်ယူ ဖြေရှင်းပေးမယ် လို့ ပြောသေးတယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ”

၁၆၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ခွန်းရိုက် စင်းငှာကို စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သမီးခန့်မှန်းမိရဲ့လား”

“သူက...”

“သူဟာ သမီးရဲ့အမေ မယ့်ချင်းပေါ့”

“ရှင်”

မမျှော်လင်သော စကားကြားရလျှင် စင်းငှာ ပါးစပ်အ

ဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၃

ရှန်းကြိုး မျက်နှာပျက်နေ၏။

စုအိမ်းက သူ့အား စိုက်ကြည့်နေ၏။

အတော်ကလေးကြာတော့မှ...

“ရှန်းကြိုး၊ မင်းကို ငါက မြှောက်စားထားတာနဲ့ မင်း
ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲ”

ဟု ငေါက်လိုက်လေသည်။

“ကျွန်..ကျွန်တော်”

ရှန်းကြိုး ထစ်ထစ်ငြေ့ငြေ့ ဖြစ်နေ၏။

စုအိမ်းက...

“ငါတို့ မိစ္ဆာဂိုဏ်းရဲ့ အင်အားကြီးထွားလာအောင် အမှောင်
လောကသားတွေကို စည်းရုံးသိမ်းသွင်းဖို့ မင်းကို တာဝန်ပေးလိုက်
တာ၊ ဒုတော့ မင်းက တကယ့် မီးခဲကိုမှ သွားကိုင်တာပဲ”

“ဗျာ၊ ကျွန်တော်”

“မင်းဒုက္ခပေးဖို့ ကြိုးစားခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးဟာ ဘယ်သူ
ဘယ်ဝါဆိုတာ မင်းသိရဲ့လား”

ရှန်းကြိုး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်..ကျွန်တော် မသိပါဘူး”

စုအိမ်းက...

“မင်း မသိရင် မှတ်ထား၊ သူဟာ သခင်မကြီးရဲ့သမီး စင်း
ငှာဆိုတာပဲ”

ရှန်းကြိုး ထိတ်လန့်ကာ မျက်လုံးကြီး ပြူးထွက်လာပါတော့

၁၆၄ ❖ မိုးကျော်သူ

သည်။ စုအိမ်းက...

“ခုချိန်အထိ သခင်မကြီးမယ့်ချင်းဟာ ဩဇာအရှိန်အဝါ ရှိနေသေးတယ်။ ဂိုဏ်းချုပ်ယင်းကိုးက သူ့ကို မယှဉ်နိုင်သေးဘူး။ အမှောင်လောကသားတွေကို ခုထက်ပိုပြီး စည်းရုံးသိမ်းသွင်းနိုင်ပြီဆိုမှ သူ့ကို ဖယ်ရှားနိုင်မှာ”

နတ်ဆိုးယင်းကိုးလည်း စိတ်သဘောထား ပြောင်းလဲနေပြီဖြစ်လေသည်။

အမှောင်လောကတစ်ခုလုံးအား လွှမ်းမိုးနိုင်ရေးတွင် မယ့်ချင်းက အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေချေပြီ။

ယခင်က မယ့်ချင်းအပေါ် ထားခဲ့သည့် မေတ္တာတရားကြောင့် အရာရာကို အလျော့ပေးကာ သည်းခံခဲ့ပြီး မယ့်ချင်းက ခွန်းရီနှင့် လမ်းခွဲ ထွက်လာသောအခါ လက်ခံပြီး စောင့်ရှောက်ထားခဲ့သည်။

သို့တိုင်...

မယ့်ချင်းက သူ့အား ရှိသည်ဟုပင် သဘောမထားဘဲ ခွန်းရီနှင့် သားသမီးများအပေါ် သံယောဇဉ် မကုန်နိုင်မှန်း သိရလေသောအခါ သူ၏မေတ္တာတရားသည် အမှန်တရားအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားလေတော့သည်။

မယ့်ချင်း၏အရှိန်အဝါကြောင့်သာလျှင် ရုတ်တရက် ဒုက္ခမပေးဝံ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

မယ့်ချင်းကို အကြောင်းပြုကာ အမှောင်လောက၌ ဩဇာ

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၅

ကြီးမားလာစေရန် ဦးစွာ ကြိုးပမ်းခဲ့သည်။

သူ၏ဩဇာ လွှမ်းမိုးလာပြီဆိုလျှင် မယ့်ချင်းအား ဖယ်ရှားရန် ဆုံးဖြတ်ထားလေသည်။

ဦးစွာ မယ့်ချင်းကို ဖယ်ရှားပြီး ခွန်းရီတို့မိသားစုကို ချေမှုန်းကာ သိုင်းလောကကို သိမ်းပိုက်ဖို့အထိ အကြံကြီးသူ ဖြစ်ပါတော့သည်။

စုအိမ်းက...

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ အကြံအစည် မအောင်မြင်ခင် မင်းက သူတို့ကို ဝေးဝေးရှောင်ပါ”

ဟု ရှန်းကြိုးအား သတိပေးလိုက်လေတော့သည်။

၁၆၆ ❖ စိုးကျော်သူ

သခင်

ကောင်းဝူးချုံ(ဝါ)အိမ်ထိန်းကြီးရှောင်မာသည် ကောင်းထင်းဟု အမည်ခံယူထားသော စုမာလွေနှင့်အတူ သိုင်းပြိုင်ပွဲသို့ သွားရင်း မမျှော်လင့်ဘဲ ထူးခြားသူတစ်ဦးကို သတိပြုမိခဲ့လေသည်။

ကောင်းဝူးချုံစိတ်လှုပ်ရှားသွားပြီး ကောင်းထင်းကိုပင် မေ့လျော့သွားကာ ထိုလူနောက်သို့ လိုက်သွားမိခဲ့လေသည်။

ထိုလူသည် လမ်းကြားတစ်ခုသို့ ရောက်မှ ကောင်းဝူးချုံ လိုက်လာသည်ကို သတိပြုမိကာ ရင်ဆိုင်လိုက်လေသည်။

“ကျုပ်နောက်ကို ဘာကြောင့် လိုက်လာရတယ်ဆိုတာ ပြောပါ”

ကောင်းဝူးချုံက ခူးထောက်ချလိုက်သည်။

“သခင်ကြီး ကျုပ်ကိုတောင် မမှတ်မိတော့ဘူးလားဗျာ”

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၇

ထိုလူသည် ယခုမှ ကောင်းဝူးချုံကို သေသေချာချာ သတိပြုမိသွားလေသည်။

“အိမ်ထိန်းကြီးရှောင်မာ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။

ကောင်းဝူးချုံက...

“ဟုတ်ပါတယ် သခင်ကြီး၊ ကျုပ်ရှောင်မာပါ”

ထိုလူကား ပျောက်ဆုံးနေသော စုမာထင်းလုပ်ငန်း ဖြစ်နေပါတော့သည်။

စုမာထင်းလုံက...

“အိမ်ထိန်းကြီး ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သည်ကို ရောက်လာတာလဲ၊ မေတ္တာနန်းတော်ကို မသွားဘူးလား၊ ကျုပ်သား စုမာလွေကော ဘယ်မှာလဲ”

“သခင်လေး ရှိပါတယ်”

ကောင်းဝူးချုံက အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

စုမာထင်းလုံ သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ညီမမေယဉ်လင်းက ခုချိန်အထိ သိုင်းလောကကို မုန်းတီးနေတုန်းပဲကိုး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်သားကို သူက အသိအမှတ်ပြုပြီး သိုင်းပညာသင်ပေးလိုက်တာ ဝမ်းသာစရာပဲ”

ကောင်းဝူးချုံက...

“သခင်လေးဟာ မေတ္တာနန်းတော်က ပြန်လာပြီးတဲ့နောက် သခင်ကြီးကို လိုက်ရှာပြီး ပြဿနာတွေကို ဖြေရှင်းမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်

၁၆၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ခဲ့ပါတယ်”

သူတို့နှစ်ယောက် စုမာထင်းလုံအား လိုက်လံရှာဖွေခဲ့ကြောင်း ပြောပြလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်ကြောင့် သူလဲ အတော်ပင်ပန်းနေပါပြီ၊ ဒါထက် သူက အဖြစ်မှန်ကို သိသွားပြီလား”

ကောင်းဂူးချုံ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ သိသွားပါပြီ သခင်ကြီး”

“သည်လိုဆိုတော့”

“သခင်လေးဟာ အခွင့်အရေးရတာနဲ့ သူဌေးသိုင်းသမား ခွန်းရီဆီကိုသွားပြီး သူ့ရဲ့သား အသတ်ခံရတဲ့ကိစ္စ၊ သခင်ကြီးနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူးဆိုတာ ရှင်းပြဖို့အထိ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်”

စုမာထင်းလုံက...

“အင်း သူဟာ အားကိုးအားထားပြုလိုက်တဲ့ သားကောင်း လိမ္မာတစ်ဦးပါပဲ၊ ကျုပ်လဲ အဖြစ်မှန်ကို ဖော်ထုတ်ဖို့ ကြိုးစားရင်း ရန်သူ ထောင်ချောက်ထဲကျခဲ့တယ်၊ ရန်သူလက်က လွတ်အောင် ကြိုးစားရင်း ချောက်ထဲကျခဲ့တာ အားလုံးက ကျုပ်ကို သေဆုံးသွားပြီလို့ ထင်နေကြတာ”

သူက ချောက်ထဲကျသွားသော်လည်း ကံကောင်းထောက်မက အသက်ရှင်ခဲ့ပုံ၊ ချောက်ထဲ၌ အတန်ကြာ နေထိုင်ပြီး ပြန်လည် လွတ်မြောက်လာခဲ့ပုံနှင့် ရုပ်ဖျက်ကာ ခွန်းလောက် လုပ်ကြံခံရသည့် ကိစ္စဖြေရှင်းဖို့ ကြိုးစားနေပုံတို့အား ပြောပြလေသည်။

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၉

တဖန်...

“ကျုပ်သားနဲ့ တွေ့ချင်သေးတယ်၊ သွားကြတာပေါ့”

ဟု ပြောလေသည်။

“ကောင်းပါပြီ သခင်ကြီး”

ကောင်းဂူးချုံက စုမာထင်းလုံအား သိုင်းပြိုင်ပွဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

နှစ်ယောက်သား သိုင်းပြိုင်ပွဲသို့ ရောက်ရှိသွားကြပြီး လိုက်လံရှာဖွေကြပါသော်လည်း စုမာလွေ(ဝါ)ကောင်းထင်းကို မတွေ့ရတော့ချေ။

ကောင်းဂူးချုံက...

“သူက ကျုပ်ကို မတွေ့တော့တာနဲ့ သူဌေးသိုင်းသမား ခွန်းရီဆီကို သွားတော့မယ် ထင်တယ်”

ဟု ညည်းတွားမိလေသည်။

စုမာထင်းလုံက...

“ကျုပ်လဲ ခွန်းရီကို တွေ့ချင်တာနဲ့ အတော်ပဲ သွားကြတာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

၁၇၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ဩဇာ

မုယ့်ချင်းသည် စုမာထင်းလုံနှင့် လမ်းခွဲပြီးနောက် အမှောင်
လောကသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာလေသည်။

သူမအား ယင်းကိုးက ကူညီဖေးမခဲ့သည်။

မုယ့်ချင်းက အမှောင်လောကထဲ၌ လှုပ်ရှားခြင်း မပြုတော့
ဘဲ သီးသန့်ဂေဟာတစ်ခု၌ နေထိုင်ခဲ့၏။

နတ်ဆိုးယင်းကိုးက အမှောင်ဂိုဏ်းကို ထူထောင်ထားသော်
လည်း သီးခြားခြံဝင်းတစ်ခု၌ နေထိုင်သူ ဖြစ်လေသည်။

ယင်းကိုးက သူဌေးသူကြွယ်တစ်ဦးကဲ့သို့ နေထိုင်ခဲ့ပြီး
အကြောင်းမသိပါက အမှောင်လောက၌ ဩဇာကြီးမားသူဟု ထင်မိ
ကြမည် မဟုတ်ပါ။

မုယ့်ချင်းနှင့် ယင်းကိုးတို့သည် အမှောင်လောက၌ ဩဇာ
ကြီးမားသူများ ဖြစ်ခဲ့သည်။

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇၁

ယင်းကိုးက မုယ့်ချင်း၏ဖခင် မုယ့်မင်းရီ၏ အမှောင်ဘုရင်
ဘွဲ့ထူးကို ရယူသိမ်းပိုက်လိုသောအခါ အချင်းချင်း ပြဿနာများ ဖြစ်
ပေါ်ခဲ့ရလေသည်။

မုယ့်ချင်းကလည်း သားဖြစ်သူခွန်းလောက် အသတ်ခံ
လိုက်ရသည့်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး တရားခံကို ဖော်ထုတ်ရန် ဆုံး
ဖြတ်ခဲ့ရာ ပြဿနာမှာ ပို၍ ကြီးထွားလာခဲ့လေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

လေပြည်လေညှင်း ဝေယမ်းတိုက်ခတ်နေ၏။

အမှောင်ဘုရင်ဂေဟာရှေ့မှ ပန်းဥယျာဉ်အတွင်း၌ သစ်ပင်
ပန်းပင်များဖြင့် သာယာလှပနေ၏။

ဥယျာဉ်အတွင်းရှိ အရိပ်ကောင်းသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်
အောက်၌ အနားယူအပန်းဖြေရန် ထားရှိသော ကျောက်စားပွဲတစ်
လုံး ရှိနေပါသည်။

ထိုကျောက်စားပွဲ၌ မုယ့်ချင်းနှင့် ယင်းကိုးတို့ မျက်နှာချင်း
ဆိုင် ထိုင်နေကြလေသည်။ မုယ့်ချင်းက သူမထံသို့ ရောက်ရှိလာ သော
ယင်းကိုးအား ဧည့်ခံနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မုယ့်ချင်းသည် ယင်းကိုးအား အကဲခတ်လိုက်ပြီး...

“ရှင်က ကျွန်မဆီကို အကြောင်းမဲ့သက်သက် အလည်
အပတ်လာတာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်”

၁၇၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ယင်းကိုးက...

“ဒါ အမှန်ပါပဲ”

မုယ့်ချင်းက...

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုအကြောင်းကိစ္စနဲ့ လာခဲ့တယ်ဆိုတာ ပြော

ပါရင်”

ယင်းကိုးက...

“ကျုပ်ဆရာဟာ အမှောင်လောကတစ်ခုလုံးကို အမိန့်ပေးနိုင်တဲ့ အမိန့်တံဆိပ်တုံးကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“အင်း ခုချိန်မှာ အဖြူရောင်လောကသားတွေက စည်းလုံးဦးညွတ်ကြပေမယ့် ကျုပ်တို့ အမှောင်လောကလူတွေကတော့ ဆရာကြီးမုယ့်မင်းရီ လက်ထက်ကလို မဟုတ်တော့ဘဲ စည်းလုံးညီညွတ်မှု ပျက်ပြားနေကြတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်က အမိန့်တံဆိပ်တုံးကို အသုံးပြုပြီး အမှောင်လောက ညီညွတ်ရေး ဆောင်ရွက်သွားမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ်”

မုယ့်ချင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“သိပ်ကောင်းတဲ့ အကြံအစည်ပါပဲ။ ကျွန်မဆီမှာ ရှိနေတဲ့ အမိန့်တံဆိပ်တုံးကို လိုချင်တာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ညီမ၊ သည်အတိုင်း သိမ်းဆည်းထားမယ့် အစား ကျုပ်ကို အသုံးပြုဖို့ ပေးလိုက်တာက ပိုကောင်းမယ် ထင်ပါတယ်”

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇၃

မုယ့်ချင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်မလက်ထဲမှာ အပိုပစ္စည်းတစ်ခုလို ဖြစ်နေတော့ ရှင့်ကိုပေးလိုက်ပါမယ်၊ ဒါပေမယ့် ရှင့်ကလဲ ကျွန်မအတွက် ကိစ္စတစ်ခုကို ပြန်ပြီးကူညီ ဆောင်ရွက်ပေးစေချင်တယ်”
ယင်းကိုးက...

“ညီမရဲ့သားကိစ္စကို ပြောတာလား၊ စိတ်ချ၊ တရားခံကို ကျုပ်ဖော်ထုတ်ပေးပါ့မယ်”

မုယ့်ချင်း ကျေနပ်သွား၏။

အမိန့်တံဆိပ်တုံးကို ထုတ်ပေးလိုက်လေသည်။

ယခု ယင်းကိုးမှာ အမိန့်တံဆိပ်တုံး ရရှိသွားခြင်းကြောင့် အမှောင်ဘုရင်ဘွဲ့ထူးကို ပိုင်ဆိုင်သွားပြီး အမှောင်လောကတစ်ခုလုံးကို အမိန့်ပေးနိုင်တော့မည် ဖြစ်လေသည်။

ယင်းကိုးက...

“ညီမရဲ့သား ခွန်းလောက်ကို သတ်မိလိုက်တဲ့လူကို ကျုပ်သိထားပြီးပါပြီ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

မုယ့်ချင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ဘယ်သူများလဲ ပြောပါဦးရှင်”

ယင်းကိုးက...

“တခြားလူ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ပဲ”

“ဪ”

၁၇၄ ❖ မိုးကျော်သူ

မယ့်ချင်း ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်၏။

“ကျွန်မသားကို ဘာကြောင့် သတ်ပစ်လိုက်ရတယ်ဆိုတာ ပြောပါဦးရှင်”

ယင်းကိုးက...

“ကျုပ်က ခွန်းရီကို မုန်းလို့ပါ”

မယ့်ချင်းက...

“ဒါဆိုရင် ခွန်းရီကိုပဲ သတ်ပစ်သင့်တာပေါ့၊ ခွန်းလောက်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

ယင်းကိုးက...

“ဆိုင်ပါတယ်၊ ခွန်းလောက် သေသွားရင် ခွန်းရီ ထိခိုက်သွားမယ် မဟုတ်လား၊ ဒါဆို ခွန်းရီကို လုပ်ကြံဖို့ လွယ်ကူသွားပြီပေါ့”

မယ့်ချင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အင်း ခွန်းလောက် သေဆုံးခဲ့ရတဲ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မ အမျိုးမျိုး တွေးတောစဉ်းစားခဲ့တယ်၊ နောက်ဆုံးတော့ သည်ကိစ္စမှာ ခွန်းလောက်နဲ့ စုမာထင်းလုံတို့က ဓားစာခံတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်ဆိုတာရယ်၊ ခွန်းရီကို မကျေနပ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ချက် ဖြစ်တယ်ဆိုတာရယ် တွေးမိလာတယ်”

ယင်းကိုးက...

“ညီမအတွေး မှန်ပါတယ်”

မယ့်ချင်းက...

“ခွန်းရီကို မကျေနပ်ပေမယ့် ကျွန်မရဲ့မျက်နှာ ရှိနေသေး

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇၅

တာကြောင့် လက်တွေ့လုပ်ဖို့ ဝန်လေးကြမှာပဲ၊ ရှင်တစ်ယောက်က လွဲရင် ဘယ်သူမှ သည်အလုပ်ကို လုပ်ခုံကြမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာလဲ ကျွန်မ နားလည်လာတယ်လေ”

ယင်းကိုးက ခံပြင်းသော လေသံဖြင့်ပြော၏။

“ကျုပ်ကို အထင်သေးပြီး ပစ်ပယ်ထားခဲ့ကြတာ၊ ကျုပ်က တစ်သက်လုံး သည်းခံနေဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးပေါ့”

မယ့်ချင်းက...

“ရှင် ခုလို ထုတ်ဖော်ဝန်ခံတာဟာ..”

ယင်းကိုးက...

“ညီမနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်နိုင်ခဲ့ပါပြီ၊ ကျုပ်အပေါ် သံယောဇဉ် မရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ကျုပ်ကလဲ ဂရုစိုက်နေစရာ မလိုတော့ပါဘူး”

မယ့်ချင်းက...

“ကျွန်မကလဲ ခွန်းလောက်အတွက် ပြတ်သားဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ”

စကားဆုံးလျှင် ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရက် ခုန်ထပြီး ယင်းကိုးအား တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

၁၇၆ ❖ မိုးကျော်သူ

မျက်နှာစုံညီ

စင်းဝှာ...။

စင်းဝှာက အိမ်သို့ ပြန်ရောက်နေပြီ ဖြစ်သည်။

သိုင်းလောကသို့ ပြန်သွားလိုသော်လည်း ခွန်းရီက ခွင့်မပြု
တော့ပါ။

“သမီးသွားစရာ မလိုတော့ပါဘူး၊ သူတို့က သမီးဆီကို
ရောက်လာကြမှာပါ”

ဟု ပြောခဲ့လေသည်။

ဖခင်ကြီးက အကြောင်း မရှိဘဲ ထိုသို့ ပြောမည် မဟုတ်ဟု
နားလည်ရကား စင်းဝှာလည်း အိမ်မှာပင် နေထိုင်ခဲ့ရလေတော့
သည်။

သူမအား တွေ့လိုသူများ ရောက်လာမည့် အချိန်ကို စောင့်
ဆိုင်းနေလိုက်၏။

သူမ ကြာကြာ မစောင့်လိုက်ရပါချေ။

သူမတို့သားအဖထံသို့ ဧည့်သည်များ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြ
လေတော့သည်။

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇၇

ဧည့်သည်နှစ်ယောက်...။

ဧည့်သည်နှစ်ယောက် ရောက်ရှိလာလေသည်။

ခွန်းရီနှင့် စင်းဝှာတို့က လက်ခံတွေ့ဆုံခဲ့ကြလေသည်။

ရောက်လာသည့် ဧည့်သည်နှစ်ယောက်မှာ စုမာထင်းလုံ နှင့်
ကောင်းဝူးချုံဟု နာမည်ပြောင်းထားသည့် အိမ်ထိန်းရှောင်မာတို့
ဖြစ်လေသည်။ ခွန်းရီ၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်နေ၏။

“သိုင်းဆရာစုမာထင်းလုံဟာ ကိုယ်ကျိုးစွန့်ပြီး အများ
အကျိုး ဆောင်ရွက်တဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ သတင်းကြီးနေပြီး
အားလုံး က ချီးကျူးနေကြတာပါ။ ကျုပ်က မိတ်ဆွေနဲ့ တွေ့ရတာ
ဝမ်းသာပါ တယ်ဗျာ”

စုမာထင်းလုံက...

“ကျုပ်ကလဲ မိတ်ဆွေနဲ့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ အခု
ကျုပ်လာခဲ့တာ မိတ်ဆွေရဲ့သား အသတ်ခံလိုက်ရတဲ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်
သက်ပြီး...”

သူ၏စကားမဆုံးမီ ခွန်းရီက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်၏။

“သည်ကိစ္စက အရေးမကြီးပါဘူး၊ ခင်ဗျား ဘယ်လိုမှ
သဘောမထားပါနဲ့ဗျာ”

“ဟင်”

စုမာထင်းလုံ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား၏။

“မိတ်ဆွေ၊ မိတ်ဆွေရဲ့သား အသတ်ခံရတဲ့ကိစ္စမှာ ကျုပ်
ပါဝင်ပတ်သက်မိခဲ့တယ်ဆိုတာကို ပြောပြဖို့ ကျုပ်ရောက်လာတာမို့”

၁၇၈ ❖ မိုးကျော်သူ

သည်ကိစ္စဟာ ဘယ်လောက် အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စဆိုတာ လူတိုင်းသိကြပါတယ်ဗျာ”

ခွန်းရီ ပြုံးလိုက်သည်။

“သူများတွေအတွက် အရေးကြီးချင် ကြီးပါလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်အတွက်တော့ အရေးမကြီးပါဘူးလေ”

စုမာထင်းလုံက...

“သားသမီးတစ်ယောက်လုံး အသတ်ခံလိုက်ရတဲ့ ကိစ္စကို မိတ်ဆွေ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲဗျာ”

ခွန်းရီက...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ခွန်းလောက်က ကျုပ်ရဲ့သားပါ၊ ဒါပေမယ့် စောစောစီးစီး သေဆုံးသွားတာ သူ့အတွက် အကောင်းဆုံး ဖြစ်နေလို့ပါဗျာ”

“သူက..”

“သူဟာ ဆယ်ခါပြန် သေသင့်တဲ့ လူငယ်လေးတစ်ယောက်ပါပဲ”

“ဗျာ”

စုမာထင်းလုံ မည်သို့ ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားတော့၏။

ခွန်းရီက...

“မိတ်ဆွေကို ကျုပ်ရှင်းပြပါမယ်”

ခွန်းလောက်က ဆိုးသွမ်းခဲ့ခြင်းကြောင့် တောင်ပင်လယ်ကဗျာဆရာက လက်မခံတော့ဘဲ မောင်းထုတ်ခဲ့သည့် အဖြစ်ကို

ပြောပြလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်သားက ဆိုးသွမ်းတဲ့ ဉာဉ်ရှိတယ်၊ သူသာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ သေဆုံးမသွားဘဲ အသက်ကြီးရင့်လာမယ်ဆိုရင် ပိုဆိုးမယ်၊ ထိန်းရခက်မယ်၊ ကျုပ်လဲ အရှက်တကွ အကျိုးနည်းပြီး ဒုက္ခရောက်ရမှာပဲ၊ ခွန်းလောက်ဟာ သူ့အတွက်ကော အများအတွက်ပါ ကောင်းကျိုးပေးစွမ်းမယ့် လူငယ်လေးတစ်ယောက် မဟုတ်တာကြောင့် သူ့သေသွားတာကိုပဲ ဝမ်းသာရမလို့ ဖြစ်နေတာပါ”

စုမာထင်းလုံ ငေးငိုင်းသွား၏။

ခွန်းရီမှာ အလွန်တိကျပြတ်သားပြီး မတရားမှုကို ရွံ့မုန်းသူ ဖြစ်ရကား မချီးကျူးဘဲ မနေနိုင်အောင်လည်း ဖြစ်သွားလေသည်။

ခွန်းရီ စကားဆက်လိုက်သည်။

“တကယ်တော့ ခွန်းလောက်ကို သတ်ပစ်လိုက်တဲ့ လူတွေဟာ အမှောင်ဘုရင်ဘွဲ့ထူးကို ရယူဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ မိစ္ဆာနတ်ဆိုး ယင်းကိုးနဲ့ ပတ်သက်နေသူတွေဆိုတာ ကျုပ်နားလည်ပါတယ်၊ ယင်းကိုးက ကျုပ်ကို ဖျက်ဆီးပစ်ချင်နေတာ”

စုမာထင်းလုံက ခွန်းရီနှင့် အမှောင်ဘုရင် မယုံမင်းရီ၏သမီး မယုံချင်းတို့၏ အိမ်ထောင်ရေးအကြောင်း သိရှိထားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ခွန်းရီက...

“မယုံချင်းကြောင့် ယင်းကိုးက မလှုပ်ရှားဘဲ နေခဲ့တာ၊ ခွန်းလောက် ကိစ္စကို ကြည့်ရင် ယင်းကိုးက မယုံချင်းအပေါ်မှာ သဘောထားပြောင်းလဲသွားပြီဆိုတာ ထင်ရှားတယ်၊ ကျုပ်ထင်တယ်၊ ယင်း

၁၈၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ကိုးနဲ့ မယုံချင်း ပြဿနာ ဖြစ်ပေါ်ကြလိမ့်မယ်၊ သူတို့နှစ်ယောက်
စိတ်ဝမ်းကွဲသွားကြပြီဆိုရင်...”

စကားဆုံးအောင် မပြောဘဲ တစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်ထား
လိုက်၏။

ပြီးမှ...

“အမှောင်လောက ကျဆုံးပျက်စီးသွားရတော့မှာပေါ့ဗျာ”

ဟု အားရကျေနပ်သည့် လေသံဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

စုမာထင်းလို သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ခွန်းရီမှာ အလွန်သွေးအေးပြီး ဉာဏ်ပညာ အမျှော်အမြင်
နှင့် ပြည့်စုံသူ ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

သားဖြစ်သူ အသတ်ခံလိုက်ရသည့် ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး
အရှုံးထဲက အမြတ်ကို ရှာဖွေနိုင်သူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်နေပါ
တော့သည်။

ခွန်းရီက...

“ကျုပ်သား ကိစ္စကို မေ့ပစ်လိုက်ပါတော့ဗျာ၊ ကျုပ် ဘယ်
လိုမှ သဘောထားမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဤတွင် စုမာထင်းလို၏ရင်ထဲမှ အပူလုံးကြီး ကျသွားလေ
တော့သည်။

◆ ◆ ◆

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၁

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်

ကောင်းထင်း အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်နေ၏။

အရပ်လေးမျက်နှာ၌ လိုက်လံရှာဖွေခဲ့သော်လည်း စင်းဝှာ
ကို ရှာမတွေ့တော့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

စင်းဝှာကား ဘယ်ရပ်ဘယ်ဝယ် ရောက်နေလေပြီမသိ
ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

တစ်နေ့...

ကောင်းထင်းက နှေးကွေးလေးလံသော ခြေလှမ်းများဖြင့်
တောလမ်းတစ်ခုမှ ဖြတ်သန်းလာစဉ် လူတစ်ယောက် ပြေးလွှားလာ
နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူမှာ ဒယ်ဒယ်ဖြင့် ပြေးလာပြီး ကောင်းထင်းနှင့်
မလှမ်းမကမ်းသို့ ရောက်လျှင်...

၁၈၂ ❖ မိုးကျော်သူ

“ဝုန်း”

လုံးဝမဟန်နိုင်တော့ဘဲ လဲကျသွားတော့၏။

ကောင်းထင်း ရင်ထိတ်သွား၏။

“ဒုက္ခရောက်လာတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ”

ချက်ချင်း ပြေးသွားပြီး ဖေးမလိုက်၏။

အမျိုးသမီးကြီး၏တစ်ကိုယ်လုံး ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များ ရရှိ

ထားပြီး သွေးချင်းချင်း နီရဲနေသည်။

“ဒေါ်ဒေါ်..ဒေါ်ဒေါ်”

ကောင်းထင်းက ပြေး၍ ဖေးမလိုက်၏။

အမျိုးသမီးကြီးက အားယူကာ ပြော၏။

“ကျုပ်..ကျုပ်ကို ကူညီပါ”

“ဒေါ်ဒေါ် ဘယ်လို ဖြစ်လာတာလဲဗျာ”

အမျိုးသမီးကြီးကား မယုံချင်း ဖြစ်လေသည်။

မယုံချင်းနှင့် ယင်းကိုးတို့ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြလေသည်။

မယုံချင်းက ခွန်းလောက်အား သတ်ပစ်ဖို့ ယင်းကိုးက ကြိုး

ကိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိထားပြီး ယင်းကိုးအား အသေသတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့၏။

ယင်းကိုးကလည်း မယုံချင်းအား ရှင်းပစ်ကာ အမှောင် ဘုရင်ဘွဲ့ထူးကို သိမ်းပိုက်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

နှစ်ယောက်သား ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြလေသည်။

ယင်းကိုးသည် မယုံချင်းအား သုတ်သင်ရန် ကြိုတင်စီစဉ်

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၃

ထားပြီး ဖြစ်သည်။

အနီးပတ်ဝန်းကျင်၌ လျှို့ဝှက်စွာ ကြိုတင်ရောက်ရှိနေကြ သည် စုအိမ်းနှင့် ရှန်းကြီးတို့လူစုက ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြလေ သည်။

မယုံချင်းမှာ ယင်းကိုးအား သုတ်သင်ခြင်း မပြုနိုင်သည့် အပြင် ယင်းကိုး၏အကောက်ကြိမ်ရကာ ဒဏ်ရာများ ရရှိပြီး နောက် ဆုံး ထွက်ပြေးရှောင်တိမ်းခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

မယုံချင်းက...

“ကျုပ်..ကျုပ်ကို ကူညီပါ”

ဟု အငမ်းမရ ပြောလာ၏။

ကောင်းထင်းက...

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ဘယ်လိုကူညီရမလဲဆိုတာ ပြောပါ ခင်ဗျာ”

မယုံချင်းက...

“သူဌေးသိုင်းသမားခွန်းရီကို သူ့ရဲ့သား ခွန်းလောက်ဟာ မိစ္ဆာနက်ဆိုးယင်းကိုးရဲ့ လက်ချက်ကြောင့် သေဆုံးခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ပြောပေးပါ”

“ဗျာ”

ကောင်းထင်း အံ့သြသွားတော့သည်။

ခွန်းလောက် အသတ်ခံခဲ့ရသည့် ကိစ္စကြောင့် သူ၏ဖခင် ကြီး ကြားမှ ဗျာများခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

၁၈၄ ❖ မိုးကျော်သူ

မယ့်ချင်းက...

“ယင်းကိုးဟာ အမှောင်ဘုရင်ဘွဲ့ထူးခံယူပြီး သိုင်းလောက
ကို ဒုက္ခပေးတော့မယ်၊ သူ့ကို တားဆီး..”

ပြောရင်း အသံတိမ်ဝင်ကာ သတိလစ် မေ့မြောသွားလေ
တော့သည်။

“သူ့ကို ကယ်တင်ရမယ်”

ကောင်းထင်းလည်း မယ့်ချင်းအား ပန်းပေါ်ထမ်းကာ ပြေး
လွှားသွားတော့သည်။

ခွန်းလောက် အသတ်ခံလိုက်ရသဖြင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော
နောက်ဆက်တွဲ ပြဿနာများကြောင့် စုမာထင်းလုံ အခက်ကြိုခွဲရ
သည်။

စုမာလွေ(ဝါ)ကောင်းထင်းလည်း ဗျာများခဲ့ရသည်။

ထို့အတူ...

မယ့်ချင်းသည်လည်း ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

ယခုတော့...

ခွန်းလောက် သေဆုံးခဲ့ရသည်မှာ ယင်းကိုး၏ပယောဂ
ကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သွားချေပြီ။

ယင်းကိုးက ခွန်းလောက်ကို ဒုက္ခပေးခဲ့သည့်အပြင် မယ့်

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၅

ချင်းကိုပါ သတ်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားနေပြီ ဖြစ်လေသည်။

ကောင်းထင်းက ခွန်းရီထံသို့ သွားကာ အကျိုးအကြောင်း
ပြောပြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ရုတ်တရက်...

“ဟူး..ဟူး”

အဝတ်အစား လေတိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာကာ လူတစ်စု
ပြေးလွှားရောက်ရှိလာပြီး လမ်းပိတ်ထားလိုက်ကြလေသည်။

ထိုလူစုအား ဦးဆောင်လာသူမှာ ရှန်းကြိုး ဖြစ်လေသည်။

ရှန်းကြိုးက...

“သည်တစ်ခါတော့ ကျုပ်လက်က မင်းပြေးလို့ မလွတ်
တော့ဘူး”

ကောင်းထင်း ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ထွက်ပြေးဖို့ မပြောနဲ့၊ ခင်ဗျားတို့ကို တွေ့ချင်လို့
လိုက်ရှာမလို့ဗျ၊ ခင်ဗျားတို့ ရောက်လာတာနဲ့ အတော်ပဲ”

“ဪ...မင်းက သေချင်နေတာကိုး”

ရှန်းကြိုးက လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။

“သူ့ကို သတ်လိုက်”

ဤတွင် ဖန်ကျိနှင့် ဖန်ရှောင်တို့က ဦးဆောင်ကာ ကောင်း
ထင်းအား ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

ကောင်းထင်း အသက်ပြင်းပြင်း ရှူရှိုက်လိုက်၏။

လက်ဝါးနှစ်ဘက်၌ အတွင်းအားစုစည်းကာ...

၁၈၆ ❖ မိုးကျော်သူ

“သွားကြစမ်း”

ကြိုးဝါးရင်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲ ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်လိုက်ကြပြီး မကြာမီ...

“ဝုန်း”

“အမယ်လေး”

“သေပါပြီဗျ”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ တစ်နက် ထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။

ဖန်ကျို၊ ဖန်ရှောင်နှင့် အခြားလူများသည် ကောင်းထင်း၏ လက်ချက်မိကာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လဲကျသွားလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၇

ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲမှာ တခဏအတွင်း ပြီးဆုံးသွားလေသည်။

ရှန်းကြိုးသည် မြေပေါ်လဲကျနေသော သူ၏လူများကို ကြည့်ရင်း မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။

ကောင်းထင်းက စိန်ခေါ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ရှန်းကြိုး ဒေါသထွက်သွား၏။

“ကျုပ်က မင်းကို ကြောက်နေရမှာလား”

ချက်ချင်းပင် မြေပေါ် ခြေဆောင့်ကာ ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်လာလေတော့သည်။

ကောင်းထင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“သွားစမ်း”

သူ၏လက်တစ်ဘက်ကို ဝေ့ယမ်းလိုက်ရာ...

“ဖျောင်း”

“အား”

ရှန်းကြိုး လွင့်စဉ်သွားတော့သည်။

ကောင်းထင်း ဆက်၍တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုဘဲ လက်ဝိုက်ကြည့်နေ၏။

ရှန်းကြိုး လူးလိမ့်ထလိုက်သည်။

နှုတ်ခမ်းထောင့်မှ စီးကျလာသော သွေးများကို သုတ်ရင်း ကောင်းထင်းအား မျက်လုံးပြူးကာ ကြည့်လိုက်လေသည်။

၁၈၈ ❖ မိုးကျော်သူ

“မင်း...မင်း”

ကောင်းထင်းက...

“မိစ္ဆာနတ်ဆိုးယင်းကိုး ခေါင်းဆောင်တဲ့ ခင်ဗျားတို့လူစုက သူဌေးသိုင်းသမားခွန်းရိုကို ဒုက္ခပေးတဲ့အခါ ကျုပ်အဖေကို ဓားစာခံ လုပ်ခဲ့တယ်။ သည်ကိစ္စကြောင့် မိစ္ဆာနတ်ဆိုးယင်းကိုး ခေါင်းဆောင် တဲ့ ခင်ဗျားတို့လူစုကို ဆုံးမဖို့ ကျုပ်ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပါပြီဗျာ”

ရှန်းကြီး တက်ခေါက်လိုက်သည်။

“ကိုယ့်ကိုကိုယ် အထင်ကြီးမနေနဲ့ သေဖို့ ပြင်ထား”

သူ၏လက်နှစ်ဘက်ကို ဝေ့ယမ်းလိုက်သောအခါ အဆိပ် လက်နက်ပုန်းကလေးများ တဝီဝီမြည်ကာ ပစ်လွှင့်လာလေတော့ သည်။

အဆိပ်ပြင်းထန်ရကား လက်နက်ပုန်းတစ်ခု ထိမှန်လိုက် သည်နှင့် ကောင်းထင်း သေဆုံးသွားရမည် ဖြစ်လေသည်။

သို့သော်...

ကောင်းထင်းက အမှုမထားဘဲ လက်ဝေ့ယမ်းကာ အင်္ကျီ လက်ဖြင့် လက်နက်ပုန်းလေးများအား ဖမ်းယူထားလိုက်၏။

လက်နက်ပုန်းလေးများ မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားခြင်း

ကြောင့်...

“ဟင်”

ရှန်းကြီး အံ့သြသွား၏။

ကောင်းထင်းက...

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၉

“ခင်ဗျားပစ္စည်း ခင်ဗျားပြန်ယူပါ”

ဖမ်းယူထားသော လက်နက်ပုန်းကလေးများဖြင့် ပြန်လည် ပစ်ခတ်လိုက်လျှင် ရှန်းကြီး အထိတ်တလန့် ရှောင်တိမ်းလိုက်လေ သည်။

သို့ပါသော်လည်း ကောင်းထင်း ပစ်လွှတ်လိုက်သည့်နှုန်းက အလွန်လျင်မြန်နေရကား ရှန်းကြီး လွှတ်အောင် မရှောင်နိုင်တော့ပါ ချေ။

လက်နက်ပုန်းလေးများက သူ၏တစ်ကိုယ်လုံး စိုက်ဝင်သွား တော့သည်။

“အား”

ရှန်းကြီး အသံနက်ကြီးဖြင့် အော်ယင်း မြေဝေါ် လဲကျသွား လေတော့သည်။

ရှန်းကြီးတို့လူစုကား အမှိုက်ခေတ်သိမ်းသွားကြပြီ ဖြစ်လေ သည်။

ကောင်းထင်း၏ရင်ထဲ မည်သို့မျှ မခံစားရပါ။

ရှန်းကြီးတို့ အသက်ရှင်နေသေးလျှင် ဒုက္ခရောက်မည်သူ တစ်နေ့တခြား ပိုများလာမည် မဟုတ်ပါလား။

ကောင်းထင်းက ရှန်းကြီးတို့အား ကျောခိုင်းကာ ထွက်သွား

၁၉၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်...

“မင်းသွားလို့ မရသေးဘူး”

ဟန်တားသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ကောင်းထင်း ကြည့်လိုက်ရာ စုအိမ်း ရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ခင်ဗျားက..”

“ကျုပ်က မင်းအဖေကို ဒုက္ခပေးခဲ့တဲ့ စုအိမ်းပေါ့”

“ဪ”

ကောင်းထင်း ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက စုအိမ်းကိုး ကျုပ်အဖေကို ခင်ဗျားဒုက္ခပေးခဲ့ တယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိပြီးပါပြီ၊ ခင်ဗျားကို ဆုံးမချင်နေတာ၊ ခင်ဗျား ရောက်လာတာနဲ့ အတော်ပဲ”

“ဟား..ဟား..ဟား”

စုအိမ်းက ဂရုမစိုက်ဘဲ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ကောင်းထင်းက...

“ခင်ဗျားသတိထားပါ”

ယခုတစ်ကြိမ် သူက စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

စုအိမ်းကလည်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉၁

“ခွပ်ခွပ်..ခွပ်ခွပ်”

“ခွပ်ခွပ်..ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်နေ၏။

မြင်းစီးသမားတစ်စုသည် စိုးရိမ်ပူပန်နေသော အသွင်ဖြင့်

မြင်းဒုန်းစိုင်းနှင့်နေကြလေသည်။

ထိုမြင်းစီးသမားများမှာ...

ခွန်းရီ။

စင်းဝှာ။

ကောင်းဂူးချုံ(ဝါ)ရှောင်မာ။

စုမာထင်းလုံတို့ လေးယောက် ဖြစ်လေသည်။

မုယ့်ချင်းက ခွန်းလောက် သေဆုံးရသည်မှာ ယင်းကိုး၏ အကြံအစည် ဖြစ်ကြောင်း သိရှိသွားပြီး ယင်းကိုးက အမှောင်ဘုရင် ဘွဲ့ခံယူကာ သိုင်းလောကကို ဖျက်ဆီးဖို့ ကြိုးစားလာလျှင် သူမ လည်း ခွန်းရီထံ စာပို့ကာ ဆက်သွယ်အကြောင်းကြားခဲ့လေသည်။

မုယ့်ချင်း၏စာကို ရလျှင် ခွန်းရီက ချက်ချင်းလိုက်လာခဲ့လေ တော့သည်။

၁၉၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ကောင်းထင်းနှင့် စုအိမ်းတို့ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိလိုက်ကြပြီ
ဖြစ်လေသည်။

စုအိမ်းက လက်ဝါးနှစ်ဘက်ဖြင့် ရိုက်ချလိုက်၏။

ကောင်းထင်းကလည်း လက်ဝါးနှစ်ဘက်ဖြင့် ပြန်လည်ခုခံ
ပေးလိုက်၏။

လက်ဝါးလေးဘက် ဆုံတွေ့မိလိုက်သည်နှင့်...

“ဝုန်း”

ကျယ်လောင်သော အသံ ထွက်ပေါ်လာကာ နှစ်ယောက်
သား ပြိုင်တူ နောက်ဆုတ်လိုက်ရလေတော့သည်။

BURMESE
CLASSIC
COM

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉၃

ကောင်းထင်း မလှုပ်မယှက် ရပ်နေ၏။

စုအိမ်းသည် ကောင်းထင်းအား မယုံနိုင်စွာ ကြည့်နေ၏။

ကောင်းထင်းမှာ လူငယ်လူရွယ်တစ်ဦး ဖြစ်ပြီး စုအိမ်းကား
ဝါရင့်သိုင်းသမားကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ယှဉ်ပြိုင်လိုက်ကြသောအခါ...

“မင်း”

စုအိမ်း တစ်စုံတစ်ခု ပြောရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ရုတ်တရက် ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားပြီး...

“ဝုန်း”

မြေပေါ် လဲကျသွားလေတော့သည်။

ကောင်းထင်းက စုအိမ်းကို ကြည့်နေစဉ် သက်ပြင်းချသံ
ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

လူတစ်ယောက်က လက်နှစ်ဘက် နောက်ပစ်ကာ လှမ်း
လာနေသည်ကိုလည်း တွေ့လိုက်ရ၏။

မိစ္ဆာနတ်ဆိုးယင်းကိုး ဖြစ်သည်။

ယင်းကိုးက ရှန်းကြိုးနှင့် စုအိမ်းတို့အား တစ်ချက်ကြည့်
လိုက်ပြီးမှ ကောင်းထင်းကို ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းက စုမာထင်းလုံရဲ့သား စုမာလွေ ဟုတ်လား”

ကောင်းထင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

ယင်းကိုးက...

၁၉၄ ❖ မိုးကျော်သူ

“မင်းက မေတ္တာနန်းတော်က ပညာကိုလဲ ရထားတယ်
ဟုတ်လား”

“ဒါအမှန်ပဲဗျ”

ယင်းကိုးက...

“ကျုပ်ဆရာ အမှောင်ဘုရင်မယုံမင်းရီက မေတ္တာနန်းတော်
ရဲ့ ပညာကို မမူသေးပါဘူး”

ထိုစကားကြောင့် ကောင်းထင်း စိန်ခေါ်လိုက်လေသည်။

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားလေ့လာကြည့်ပေါ့ဗျာ”

ထိုစဉ်...

“ကျွန်မရဲ့ တောင်ပင်လယ်ကဗျာဆရာရဲ့ သိုင်းကွက်တွေ
ကိုလဲ မြည်းစမ်းကြည့်ပါဦးရှင်”

စကားသံနှင့်အတူ စင်းဝှာ ရောက်လာလေသည်။

စင်းဝှာတို့သည် တိုက်ပွဲ ဖြစ်ပွားနေသည်ကို သတင်းရသွား
ပြီး လိုက်လာနိုင်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ကောင်းထင်းက မယုံချင်းအား ဆေးဆရာကြီးတစ်ဦးထံသို့
အရောက်ပို့ပေးပြီး ဆေးကုသပေးခဲ့သည်။

ထို့အပြင် မယုံချင်း၏ဆန္ဒအတိုင်း ခွန်းရီထံသို့ ဆက်သွယ်
အကြောင်းကြားလိုက်သဖြင့် ခွန်းရီတို့ လိုက်လာနိုင်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်
သည်။

ခွန်းရီတို့သည် မယုံချင်းနှင့် တွေ့ရပြီး ကောင်းထင်းက ရန်
သူများနှင့် ရင်ဆိုင်နေကြောင်း သိသွားပြီး ချက်ချင်းလိုက်လာကြ

သွေးနှောင်ကြိုး(ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉၅

ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကောင်းထင်းသည် စင်းဝှာကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းသာ
သွားလေသည်။

“ညီမ”

“အစ်ကို ကျွန်မကူညီမယ်”

စင်းဝှာက ပြေးလာပြီး ကောင်းထင်းနှင့် ပခုံးချင်းယှဉ်ကာ
ရပ်လိုက်၏။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ယင်းကိုး လှောင်ပြောင်ရယ်မောကာ...

“ကျုပ်က မင်းတို့ကို ကြောက်နေရမှာလား”

ကောင်းထင်းက...

“ခင်ဗျား သတိထားပါ”

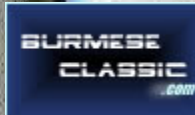
ဟု သတိပေးပြီး စင်းဝှာနှင့် လက်တွဲကာ တိုက်ခိုက်လိုက်
လေသည်။

ယင်းကိုး၏ပညာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှ၏။

သို့သော် မေတ္တာနန်းတော်မှ ပညာရရှိထားသော ကောင်း
ထင်းနှင့် တောင်ပင်လယ်မှ ပညာ ရရှိထားသော စင်းဝှာတို့ လက်တွဲ
တိုက်ခိုက်လိုက်ရာ သိုင်းကွက်တစ်ရာ မပြည့်မီ...

“အား”

ယင်းကိုး စူးရှစွာ အော်ဟစ်ရင်း လဲကျသွားလေတော့
သည်။

၁၉၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ယခု...

မိစ္ဆာနတ်ဆိုးဂိုဏ်း ပျက်စီးသွားတော့မည် ဖြစ်သည်။

ခွန်းရီနှင့် စုမာထင်းလုံတို့၏ ရန်မီးများလည်း ငြိမ်းသွားပြီး
ကောင်းထင်းနှင့် စင်းဝှာတို့လည်း မေတ္တာမျှနေကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

သိုင်းလောကမှာလည်း အေးချမ်းသာယာသွားတော့မည်
ဖြစ်လေသည်။

ကောင်းထင်းက အရိုင်းတောင် တည်ရှိနေသည့် အရပ်
ဒေသဘက်သို့ မျှော်ကြည့်ရင်း...

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါတော့ မေမေရယ်”

ဟု မိခင်ကြီးအား ရည်စွယ်ကာ တိုင်တည်တောင်းပန်လိုက်
လေတော့သည်။

ပြီးပါပြီ။